

ദർശനം പുണ്യദർശനം

സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി.

ചാവറ ദർശനങ്ങൾക്കൊരു
അനുധ്യാന വിചാരം

ഒരു ബേസ്റൗമ പ്രസിദ്ധീകരണം

ദർശനം പുണ്യദർശനം

സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി.

ചാവറ ദർശനങ്ങൾക്കൊരു
അനുധ്യാന വിചാരം

ഒരു ബേസ്റ്റ്മ പ്രസിദ്ധീകരണം

Malayalam

Darsanam, Punyadarsanam

Study on the Spiritual Vision of Blessed Kuriakose Elias Chavara

By
Sr.Dr.Sophy Rose C.M.C.

With an introduction by
Sr.Sancta C.M.C., Superior General

and a Foreword by
Rev.Dr.Paul Thelakatt

Edited by
John Paul

Cover Design
Gayathri Ashok

Portrait Sketch
K.G Babu

Pre Press and layout
Shanal Lopez
Robin Augustine

Co-ordinated by
Jolly Pavellil

First Published
January 2013

Printed at
Anaswara Printers, Kochi

© *Reserved*
Published By
Fr.Thomas Panthaplackal CMI
on behalf of

Beth Rauma
an initiative of
Chavara Central Secretariat
representing
C.M.I., C.M.C. Congregations
from Chavara Hills, Kakkanad,
Cochin 682 030

Distributed by
Chavara Central Secretariat, P.B. No. 3105
Chavara Hills, Kakkanadu, Cochin 682 030
Ph: 0484 4070012, Fax: 0484 4070015
E-mail: bethrauma@gmail.com, chavara.secretariat@cmi.in
Price: ₹.100/-

ഉള്ളടക്കം

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്
ദർശനം പുണ്യമാകുമ്പോൾ

എഡിറ്ററുടെ കുറിപ്പുകൾ
ചില്ലക്ഷരത്തിന്റെ സുവിശേഷം
ജോൺപോൾ

പരിചായകം
ആത്മീയ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ സൗരഭം
സിസ്റ്റർ സാജ്ജ സി.എം.സി.

മുന്നൂര
സമർപ്പണത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം
ഫാ.റോബി കണ്ണൻചിറ സി.എം.ഐ.

അവതാരിക
വചനകൂടാരം തുറക്കുന്ന ശ്രാദ്ധം
റവ.ഡോ.പോൾ തേലക്കാട്ട്

ദർശനം പുണ്യദർശനം
ഒന്ന് : ദിവ്യകാരുണ്യനാമനോടൊത്ത്
രണ്ട് : ഉള്ളായ്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച
മൂന്ന് : സഭാദീപത്തിന്റെ പ്രകാശധാര
നാല് : സമന്വയത്തിന്റെ ആത്മീയത
അഞ്ച് : സ്ഥാപനദർശനത്തിലെ അനസ്താസ്യസാക്ഷ്യം
ആറ് : വഴിതെളിച്ചവന്റെ ദർശനം
ഏഴ് : അറിവിന്റെ കേദാരമാകുവാൻ
എട്ട് : സ്ത്രീശാക്തീകരണ പാതയിലെ
പ്രവാചകസാന്നിദ്ധ്യം

പിന്നൂര

നിർവൃതിദായകം ഈ അനുധ്യാനം
സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി.

അനുബന്ധം

ഒന്ന്: ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ്: ജീവിതരേഖ
രണ്ട്: ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ്: രചനകൾ
മൂന്ന്: സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി.
ജീവിതരേഖ
നാല്: ബേസ്റമ

**പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്
ദർശനം പുണ്യദർശനം**

മിണിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും സമ്പൂർണ്ണമായ സൗഖ്യവും നിറവും സ്വപ്നം കണ്ട് അതിനുവേണ്ടി സ്വന്തം ജീവിതം ബലിയായർപ്പിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹൃദയത്തോടു ചേർന്നു നടന്ന് ദൈവപിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിനും കൂടെപ്പിറപ്പുകളുടെ ഉന്നമനത്തിനും വേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിച്ചവനായിരുന്നു ചാവറച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയ ദർശനങ്ങളുടെ വിവിധമാനങ്ങളാണ് സി.സോഫി റോസിന്റെ ദർശനം പുണ്യദർശനം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ പ്രകാശിതമാകുന്നത്. ദൈവകൃപ തനിക്കു സമ്മാനിച്ച ഹൃദയമായ ജീവിതയാത്രയെ അനുജീവന്റെ സൗഖ്യത്തിനും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി പാഥേയമായി പകർന്നു നൽകിയ അതുല്യനായ മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരുന്നു ചാവറ പിതാവ്. ദൈവപിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ സകലരും അണിചേരുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ദർശനഫലങ്ങൾ സകലരിലേയ്ക്കും കടന്നുചെല്ലണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു.

പടുത്തുയർത്തുന്നതിനും പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മീയവീക്ഷണങ്ങളുടെ അനന്യതയും അതുല്യ

തയും പൊതുസമൂഹത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് സിസ്റ്റർ സോഫി റോസ് രചിച്ച വിവിധ ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ ദർശനം പുണ്യദർശനം എന്ന ഗ്രന്ഥം ബേസ്റ്ററുമായുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. എന്നും കുറയപ്പെട്ടവനും മറയപ്പെട്ടവനും ആയിരിക്കുവാനാഗ്രഹിച്ച ചാവറയച്ചന്റെ മഹത്വം പ്രകാശിതമാക്കുന്നതിൽ ഈ രചനയിൽ സിസ്റ്റർ സോഫി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷകയുടെ ജാഗരൂകമായ മനസ്സ് അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ഏറെ അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നവയാണ്.

സ്ഥാപകപിതാവായ ചാവറയച്ചന്റെ ആത്മീയദർശനങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ഈ ഉദ്യമത്തിന് പരിചായകം ഒരുക്കി ഇതിനെ അനുഗ്രഹിച്ച സുപ്പീരിയർ ജനറൽ മദർ സാൻറ്റായ്ക്കും ചിന്തോദ്ദീപകമായ അവതാരികയിലൂടെ ഇതിനെ അലങ്കരിച്ച പോൾ തേലക്കാട്ടച്ചനും എഡിറ്റിംഗ് നിർവ്വഹിച്ച ജോൺ പോൾ സാറിനും ബേസ്റ്ററുമായുടെ സംരംഭങ്ങൾക്ക് എല്ലാവിധ പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും തരുന്ന സി.എം.ഐ. സഭയുടെ പ്രിയോർ ജനറാൾ ജോസ് പന്തപ്പാഞ്ഞൊട്ടിയിൽ അച്ചനും ചാവറ സെൻട്രൽ സെക്രട്ടറിയേറ്റ് ഡയറക്ടർ തോമസ് പന്തപ്പാക്കലച്ചനും ബേസ്റ്ററുമ്പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഉൾജ്ജ്വലതയോടെ മുന്വോട്ടു നയിക്കുന്ന റോബി കണ്ണൻചിറയച്ചനും ജോസ് പാനാനുഴയച്ചനും കൃതജ്ഞതയുടെ കൃപ്തകൈകൾ! ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സംശോധന നിർവ്വഹിച്ചത് തോമസ് കാടൻകാവിലച്ചനാണ് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേകം നന്ദി. ആകർഷകമായ മുഖചിത്ര വിഭാവനം നിർവ്വഹിച്ച ഗായത്രി അശോകിനും ഷാനൽ ലോപ്പസ്, റോബിൻ അഗസ്റ്റിൻ, ജോളി പവേലിൽ എന്നിവർക്കും മുദ്രണം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ച അനശ്വര പ്രിന്റേഴ്സിനും പ്രത്യേക നന്ദി.

പല അവസരങ്ങളിലായി എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ഇത്. ഏറെ നാളത്തെ ജാഗ്രതയാർന്ന പഠനവും പരിചിന്തനവും ധ്യാനവും ഈ ലേഖനങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ട്. അതിനായി സമയവും അദ്ധ്വാനവും സമർപ്പിച്ച സിസ്റ്റർ സോഫി റോസിനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതോടൊപ്പം സിസ്റ്ററിന്റെ തുലിക ഇനിയും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ജന്മമേകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചാവറദർശനങ്ങളുടെ സാന്ദ്രസമൃദ്ധിയിൽ ഹൃദയങ്ങൾ പ്രഹുല്ലമാകുന്ന മനോഹരമായ വായനാനുഭവമായും തുടർപഠനങ്ങൾക്കുള്ള പശ്ചാത്തലഭൂമികയായും ഈ ഗ്രന്ഥം പരിണമിക്കട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു. ■

**എഡിറ്ററുടെ കുറിപ്പുകൾ
ചില്ലക്ഷരത്തിന്റെ സുവിശേഷം
ജോൺ പോൾ**

പരമമായ സത്യത്തെ തേടിയുള്ള യാത്രയാണ് അന്വേഷകനു ജീവിതം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിഗൂഢതകളെ അനാവരണം ചെയ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയെടുക്കുവാനുള്ള തപസ്വ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കലയുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും പൊതു ലക്ഷ്യമാണ്. ഏതൊന്നുകൂടി അറിഞ്ഞാലാണോ ഇനി അതിനപ്പുറം മറ്റൊന്നും തേടി അറിയേണ്ടതായിട്ടില്ലാത്തത്, അതു തേടിയാണ് യാത്ര; മൂന്നു ധാരയിലും അതെ. തേടുന്നത് യുക്തികൊണ്ടാകാം; ഭാവന കൊണ്ടാകാം; ഭൗതികസ്ഥിതികൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുമാകാം: പക്ഷെ, എവിടെയും സാധകം അനിവാര്യമാണ്; ധ്യാനം നിർബ്ബന്ധവും.

മഴയായി വർഷിക്കുന്നതത്രയും ചാലായി, ചോലയായി, അരുവിയായി, പുഴയായി സാഗരമായി യായൊഴുകുന്നു. അറിവിന്റെ പ്രവാഹവഴിയും മറ്റൊന്നല്ല. പരമമായതിനെയാണ് തേടുന്നത്. കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ഉണയുടെ അംശങ്ങളെ കാലശിലയിലാണ് ഓർമ്മ ശില്പങ്ങളായി കൊത്തിവയ്ക്കുന്നത്. അന്വേഷണമെന്നത് പരമമായതിൽ വന്നു ചേരുന്ന അനാദിയും അനന്തവുമായ പ്രവാഹമാകുന്നു. പരമമായ അറിവ് ജനിമൃതിക

ളുടെ പ്രത്യക്ഷങ്ങൾക്ക് അളന്നു തീർക്കാവുന്ന മാത്രകൾക്കതീതമാണ്; അന്വേഷണവും അവിധമായേ മതിയാകൂ.

ജനിക്കും മുൻപേ അന്വേഷണമുണ്ട്; ജനിക്കുമ്പോൾ അന്വേഷണ പാതയിൽ ഉൾച്ചേരുകയാണ്. ജീവിതാനന്തരവും മരണാനന്തരവും അന്വേഷണമുണ്ട്. അത് അനുസ്യൂതം തുടരുന്നൂ, തലമുറകളിൽ നിന്ന്, തലമുറകളിലൂടെ, തലമുറകളിലേയ്ക്ക്, അന്വേഷണ ഗതി തുടരുന്നു. കണ്ടെത്താനിരിക്കുന്നത് എപ്പോഴും അകലങ്ങളോളമാണ്; കണ്ടെത്തുന്നത് ശകലങ്ങളും. അന്വേഷകനു കൈമാറുവാൻ കഴിയുന്നതു കലവറയുടെ സൂക്ഷ്മ താക്കോലിന്റെ അടയാള വാക്യത്തിലെ ചെറിയൊരു ചില്ലക്ഷരം മാത്രം. ഈ ചില്ലക്ഷരങ്ങൾക്ക് അർത്ഥധ്യാനത്തിൽ ഒരു തുടർച്ചയുണ്ട്; പാരസ്പര്യവുമുണ്ട്. അതു ഇടചേർന്നും ഇടപിരിഞ്ഞുമുള്ള നൈരന്തര്യമായി വിസ്തരിപ്പിക്കുന്നു. മോശയും യേശുയും യോഹന്നാനും പൗലോസും അപരിമേയമായ ഒരു വാചകത്തിലെ ലിപികളാകുന്നതങ്ങിനെയാണ്. സോക്രട്ടിസിനും അരിസ്റ്റോട്ടിലിനും പ്ലേറ്റോയ്ക്കും ഗുരുശിഷ്യതലത്തിനുപ്പുറം ബന്ധപാരസ്പര്യമുണ്ടാകുന്നതങ്ങിനെയാണ്. കൺഫ്യൂഷ്യസും വാല്മീകിയും ദാതെയും സോഫോക്ലിസ്റ്റും ദസ്തേവ്സ്കിയും ഒരേ തുവൽ പക്ഷികളായി മാറുന്നതുമങ്ങിനെയാണ്. ദശാവതാരങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് അവതാര സാക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടാകുന്നതും ശ്രീബുദ്ധൻ ഇരുപത്തി രണ്ടാമത് അവതാരമായും വേദവ്യാസൻ ഇരുപത്തി നാലാമത് അവതാരമായും പ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നതുമങ്ങിനെയാണ്.

അവർ പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന പരമമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ചില്ലക്ഷരങ്ങൾ പോലെ തന്നെ വിസ്തരിപ്പിക്കുന്നതാണ് അവരിലെ വ്യതിരിക്തമായ നാനാത്വത്തിൽ ഭവ പ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഏകത്വവും.

കലാസൃഷ്ടികളും ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മിക ദർശനങ്ങളും തമ്മിലുമുണ്ട് ഈ പാരസ്പര്യം; ഇടഞ്ഞും ഇണങ്ങിയുമുള്ള നൈരന്തര്യം. ചില്ലക്ഷരങ്ങളുടെ പ്രതിസ്പന്ദങ്ങളാണവയത്രയും.

താനൊരു നിയോഗമാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്ന സുമനസ്സ് പൂർവ്വസൂരികൾ കാലശിലയിൽ കൊത്തിവെച്ച ഓർമ്മ ശിലകളുടെ പ്രതിഷ്ഠാപനത്തിനായി സ്വയം ശൂന്യത വരിക്കുന്നു. ഒഴിവിടങ്ങളെ ജീനുകളിലൂടെയും ആർജ്ജിത സംസ്കൃതിയിലൂടെയും കൈവലുമാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുകൾ നിറവിടങ്ങളാക്കുന്നു. ജീവിതം അവർക്കൊരു പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു; കർമ്മം ശുശ്രൂഷയാകുന്നു; മൊഴി അർച്ചനയാകുന്നു. അന്വേഷണത്തിന്റെ തുടർ പ്രവാഹത്തിന് വാഹ

കരായി അവർ സ്വന്തം സത്ത സമർപ്പിക്കുന്നു. ചില്ലക്ഷരങ്ങളുടെ നിരയിൽ ചേർന്ന് അവർ വരും തലമുറകൾക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുവാനുള്ള പ്രസാദമായി ഭവിക്കുന്നു. പദാർത്ഥത്തിന്, അത് ജൈവമായാലും അല്ലെങ്കിലും, നീളവും വീതിയും ഉയരവും ഘനവും വിസ്തീർണ്ണവുമടങ്ങുന്ന ജ്യോമതീയ ഘടകങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കാലം എന്നൊരു മാത്രകൂടിയുണ്ടെന്ന് ജീവിതം കൊണ്ടവർ എഴുതി ചേർക്കുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചാണ് ഋഗ്വേദത്തിലെ സംവാദ സൂക്തം:

*സമാനോമന്ത്രസ്തഥിതി സ്തഥാനീ സമാനം
മനസ്സഹ ചിത്തമേഷാ*

സമാനമായ മന്ത്രം, കുടിച്ചേരൽ, മനസ്സ്, ചിത്തം, തൽഫലമായ ധ്യാനം, ചിന്ത, മനനം... എല്ലാമതെ, പൂർവ്വ സൂരികളോടാണ്; മുൻപേ തെളിഞ്ഞ ഓർമ്മശിൽപ്പങ്ങളോടാണ്; ഒപ്പം വരും കാലത്തോടു കൂടിയാണ്; ഉണർന്നു തെളിയുവാനിരിക്കുന്ന ചില്ലക്ഷരങ്ങളോടു കൂടിയാണ്.

കാലത്തിനു ആയുസ്സു നീളാൻ, അന്വേഷണത്തിനു വാഹകമാകുവാൻ സ്വന്തം സത്ത സമർപ്പിച്ച സുമനസ്സായിരുന്നു ചാവറ കുര്യം കോസ് ഏലിയാസ് പിതാവ്. തനിയ്ക്കായി അനുവദിച്ചു കിട്ടിയ ലോക വാസത്തിന്റെ 65 വർഷങ്ങളും 326 ദിനങ്ങളും കൊണ്ടു നടന്നു തീർക്കുവാനുള്ള ദൂരം എത്രയോ ദീർഘമെന്ന് ജനിക്കും മുൻപേ നിയോഗ ധാരയിൽ അദ്ദേഹത്തിനറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് ആ ജീവിതത്തിൽ വ്യർത്ഥ ദിനങ്ങളില്ലാതിരുന്നത്; വ്യർത്ഥ രചനകളില്ലാതിരുന്നത്. ദൈവം തന്നിലൂടെ സംസാരിക്കുമെന്നും താൻ ദൈവത്തിലൂടെ പ്രസരിക്കുമെന്നും മുൻപേ അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ ജീവിതം *കോടിജപകോടിധ്യാനകോടിലയ* തുല്യമായി ശ്രുതി തികഞ്ഞ ഗാനമായി ഭവിച്ചത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അർത്ഥനയുടെ ഫലമായിരുന്നു ആ ജന്മം. തന്നിലൂടെ നിയന്താവ് നിവർത്തിച്ചത്രയും ഓർമ്മ ശില്പമായി കാലശിലയിൽ കൊത്തിപകുത്തു നൽകി അമരതം നേടിയ ജീവിതമാണദ്ദേഹത്തിന്റേത്.

ആ ജീവിതത്തിന്റെ സന്ദേശമാണ് ആ ദർശനം.

ആ ദർശനത്തെ ആരാധനാ സമം ഹൃദയത്തിലേറ്റുവാൻ സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്ന ശിഷ്യകുലത്തിൽ നിന്നാണ് ഗ്രന്ഥകർത്രി സിസ്റ്റർ ഡോ.സോഫി റോസിന്റെ ആവിർഭാവം.

ചാവറ ദർശനങ്ങളുടെ അനുയാത്ര അനുഷ്ഠാനമായി

നിവർത്തിക്കുക ജന്മനിയോഗമായി വരിച്ച മനസ്സുമായാണ് അനു:ധ്യം നശ്രമം. പ്രമേയ പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയോടു ചേരും വിധം ആദര പൂർവ്വം തന്നെയായിരിക്കുന്നു ഉപാസന.

ചുരുളഴിക്കുന്നോറും കൂടുതൽ പൊരുളുകൾ തെളിച്ചുതരുന്ന വെളിപാടിനു സമമാണ് ചാവറ ജന്മമെന്നും അതിലന്തർഭവിച്ച ദർശനമെന്നും സിസ്റ്റർ സോഫി റോസ് ഹൃദയ വിശുദ്ധിയോടെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

പരിചായകം
ആത്മീയ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ
സൗരഭം
സി.സാങ്റ്റാ സി.എം.സി.
(സുഷിരിയർ ജനറൽ)

*വിശ്വസ്തരായ പുത്രന്മാരേ
എന്റെ വാക്കുകേട്ട് അരുവിക്കരയിലെ
പനിനീർച്ചെടിപ്പോലെ മൊട്ടിടുവിൻ
കുന്തുരുക്കപ്പോലെ സൗരഭ്യം പരത്തുകയും
ലില്ലിപ്പോലെ പൂവണിയുകയും ചെയ്യുവിൻ;
സുഗന്ധം പരത്തുകയും
സ്തുതിഗീതം ആലപിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ
(പ്രഭാ.39. 13-14).*

ജ്ഞാനത്തിന്റെ അമൃതധാരകൾ പൊഴിക്കുന്ന വചസ്സുകൾ പകർന്നുകൊടുത്തുകൊണ്ട് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ദിവ്യോപദേശകൻ പറയുന്ന ഈ വാക്കുകൾപോലെ സ്വന്തം ജീവിതം മുഴുവനും ദൈവികജ്ഞാനം പകർന്നു നൽകുന്ന ഒരു പാഠപുസ്തകമായി പകർത്തിയ ചാവറപിതാവ് തന്റെ ആത്മീയമക്കളോരോരുത്തരും അരുവിക്കരയിലെ പനിനീർച്ചെടിപ്പോലെ പുണ്യത്തിന്റെ പൂക്കൾ നിറഞ്ഞും കുന്തുരുക്കപ്പോലെ സ്നേഹത്തിന്റെ സൗരഭ്യം പരത്തിയും ലില്ലിപ്പോലെ വിശുദ്ധിയുടെ സുമങ്ങളാൽ അലംകൃതരായി നന്മയുടെ സുഗന്ധം പ്രസരിപ്പിച്ചും ദൈവസ്തുതിയുടെ കീർത്തനങ്ങൾ

ആലപിച്ചും ജീവിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയ ദർശനങ്ങളെ അനുധ്യാനവെളിച്ചത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കുന്ന സിസ്റ്റർ സോഫി റോസിന്റെ *ദർശനം പുണ്യദർശനം* എന്ന ലേഖന സമാഹാരം ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നമ്മെ ഉണർത്തുന്നവയാണ്.

സ്നേഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയായ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ അന്തഃസത്ത ഉൾക്കൊണ്ട് സ്വന്തജീവിതത്തെ ഒരു ബലിയായി നിവേദിക്കുകയും അവിരാമമായ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമായി പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ചാവറപിതാവിന്റെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ ആഴം തെളിച്ചു കാണിക്കുന്നതിൽ സിസ്റ്റർ അങ്ങേയറ്റം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ പിതാവും മനുഷ്യരെല്ലാം കൂടെപ്പിറപ്പുകളും എന്ന അത്യുല്പാദന ദൈവമനുഷ്യദർശനമായിരുന്നു ചാവറ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മവീഥികളുടെ പ്രചോദകഹേതുവും. ഈ വസ്തുതയും ഗ്രന്ഥത്തിൽ വളരെ ഭംഗിയായി അവതരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഉള്ളിൽ കൊള്ളുന്ന ആത്മീയപ്രഭയിൽ, തന്റെ കാലത്തിനുശേഷം സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് പ്രഖ്യാപിതമായ തിരുസ്സഭാ വീക്ഷണങ്ങളെ ദീർഘദർശനം ചെയ്ത് മുൻകൂട്ടി അവതരിപ്പിക്കാൻ ചാവറപിതാവിനു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുസ്സഭാത്മകതയുടെ ആഴങ്ങളും തിരുസ്സഭയോടുള്ള ആനുരൂപ്യവും എത്ര ആഴമുള്ളതും ദീർഘദർശനം നിറഞ്ഞതുമാണെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ഏകാന്തതയുടെ മലമുകളിൽ തപം ചെയ്ത് ദൈവസായുജ്യം കൈവരിക്കുക എന്നത് കർമ്മലയുടെ സവിശേഷതയും ആർഷഭാരതത്തിന്റെ പൈതൃകവുമാണ്. ബേസ്റ്റമ പടുത്തുയർത്തി അവിടെ ദൈവദർശനത്തിനായി ജാഗരൂകമായ ചാവറപിതാവിന്റെ ജ്വലി മനസ്സിനെയും അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ച സമന്വയത്തിന്റെ ആത്മീയതയെയും ഈ പുസ്തകത്താളുകളിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിലിന് സ്വന്തം ജീവിതം വില നൽകിയ *അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യത്തിന്റെ* വീരചരിതത്തോടൊപ്പം പുണ്യസങ്കേതമായി കന്യകാമഠങ്ങളെ കാണുന്ന ചാവറവിഭാവനത്തിന്റെ ചാരതയും ഈ കൊച്ചുപുസ്തകം അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

കർമ്മലയുടെ പാരമ്പര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സശ്രദ്ധമായ പഠനനിഷ്ഠയുടെയും ധ്യാനത്തിന്റെയും പിൻബലത്തിൽ സിസ്റ്റർ

സോഫി റോസ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ വീക്ഷണങ്ങൾ സത്യോന്മേഷികളായ ഏവർക്കും ഏറെ ഉപകാരമായിരിക്കും; സംശയമില്ല. അരുവിക്കരയിലെ പനിനീർച്ചെടിയിൽ വിരിയുന്ന പൂക്കൾപോലെ സിസ്റ്ററിന്റെ അനുഗ്രഹീതമായ തുലിക ഇനിയും ആത്മീയ വീക്ഷണത്തിന്റെ സൗരഭ്യം പരത്തുന്ന കൃതികൾ പുറപ്പെടുവിക്കട്ടെ എന്നാശംസിക്കുന്നു.

മൂന്നുര സമർപ്പണത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം

ഫാ. റോബി കണ്ണൻചിറ സി.എം.ഐ.

പറുദീസായിൽ നിന്നും വിലക്കപ്പെട്ട കനി തിന്നതിന്റെ പേരിൽ പുറത്താക്കപ്പെട്ട ആദമിനെയും ഹവ്വയേയും ദൈവേ:ഛ നയിച്ചത് തിരിച്ചറിവുകളിലൂടെ, നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് അന്നം തേടി, ഈറ്റുന്നോവോടെ വരും തലമുറയെ ജനിപ്പിച്ചു പൊരുതിയും പടവെട്ടിയും നയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലേക്കാണ്. തലമുറകൾ തലമുറകൾക്കു വഴിമാറി ജീവിതം അനുസ്യൂതമായി തുടരുമ്പോഴും സൃഷ്ടാവു സൃഷ്ടിയെ ഒരിക്കലും കൈവെടിഞ്ഞില്ല. ക്ലേശങ്ങളിലും സന്ധികളിലും ചുറ്റിനുമെമ്പാടും ഇരുൾ വ്യാപിക്കുമ്പോൾ, ദിശാഭ്രംശത്തിലുഴറി കിതച്ചു തളരുമ്പോൾ, പറുദീസയുടെ അഭൗമമായ സാന്താനപ്രസരണവുമായി ദൈവം മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ സമാശ്വസനത്തിനായി ചില മിന്നികളെ അവർക്കിടയിൽ തെളിക്കുന്നു.

ഹൃസ്വമാണവരുടെ ആയുസ്സെങ്കിലും അവർ വർഷിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലേക്കാണ് കാലത്തിനു ആയുസ്സ്. ചരിത്രം അവരെ അവതാരങ്ങൾ എന്നും പ്രവാചകന്മാർ എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അനശ്വരമായ ആദരവിനർഹമായ ജീവിതമാണവർ ഇവിടെ നിവർത്തിക്കുക. ആ മിന്നായത്തിന്റെ ദിവ്യ

ദീപ്തിയിലാണു മനുഷ്യകുലം പിന്നെ പതിറ്റാണ്ടുകൾ, നൂറ്റാണ്ടുകൾ തന്നെ, താണ്ടുക.

തന്നെത്തന്നെ മുറിച്ചു വിളമ്പുന്നവരാണവർ. നിത്യമായ ചേതപ്പടലിന്റെ നിറവാകുവാൻ സ്വയം ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നവരാണവർ. തന്നെത്തന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെ പൂർണ്ണത നേടുന്നവരാണവർ. അപരന്റെ മുഖം വേദമായും നൊമ്പരം വിളിയായും വായിക്കുന്ന പ്രജ്ഞയാണവരുടേത്. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ എന്നും അപരരെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യഥകളായിരുന്നു അവർക്ക് ജപമാത്രകൾ. മൊഴികളിലും ഭാഷിതങ്ങളിലും മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കരുതലും ഉത്കണ്ഠയും പരിഹാരങ്ങൾ തേടിയുള്ള ഉഴറലുകളുമായാണ് അവരുടെ വഴി ധ്യാനം. മറ്റുള്ളവർക്കായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന സേവനം അവർക്കു ദൈവപ്രീതിക്കായുള്ള സ്തോത്രബലിയാണ്. അന്യനോട് കാണിക്കുന്ന അനീതിയ്ക്കെതിരായ നിലപാടുകളാണവരുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ.

അവരുടെയുള്ളിൽ ഞാൻ ഇല്ല. ഞങ്ങൾ, നമ്മൾ മാത്രം. സമഗ്രമായും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി എന്നതിനാൽ സമ്പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി എന്നതാണവരുടെ മതം. പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യത്തിൽ നിന്നുമുൽഭൂതമാകുന്നതാണവരുടെ കർമ്മവഴി.

കാലം അവരെ വിശുദ്ധരായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.

ആ വിധം കർമ്മം കൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും വിശുദ്ധിയുടെ പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച യുഗപുരുഷനായിരുന്നു ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് പിതാവ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം. ആ സന്ദേശമാകട്ടെ തിരുപ്പിറവിയിലൂടെയും തിരുബലിയിലൂടെയും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിലെ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ പ്രതിധനിതുടർച്ചയുമായിരുന്നു.

ജീവതം സന്ദേശമാവുകയും ആ സന്ദേശം ദർശനമായി വരും തലമുറ ആത്മാവിലേറ്റുകയും ചെയ്യുക വഴി അദ്ദേഹം കാലാതിശായിയായി വർത്തിക്കുന്നു.

ആ ദിവ്യതേജഃസ്വിയുടെ ദർശനധാരയുടെ അനുഃ ധ്യാനവിചാരമാണ് സന്യാസിനീസഹോദരിയായ സിസ്റ്റർ ഡോ.സോഫി റോസിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥം. ജീവിതം സന്ദേശമാക്കിയ പിതാവിന്റെ ദർശനങ്ങളെ സമർപ്പണം കൊണ്ടു അനുധാവനം ചെയ്യുന്ന അർത്ഥിനിയുടെ ധ്യാനതീവ്രതയുടെ എരിവു വീര്യം ഈ വ്യാഖ്യാനപത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. പിതൃമനസ്സിന്റെ ഭാവങ്ങളെ ഒപ്പിയെടുക്കുവാൻ ശ്രമി

ക്കുന്ന ഒരു പുത്രിയുടെ സത്യസന്ധമായ വികാരവിചാരങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം ഉൾപ്പെടുന്നത്.

പ്രത്യക്ഷമാത്രകൾക്കപ്പുറത്ത് ചാവറ പിതാവിന്റെ ചിന്താധാരകളേയും ലിഖിതങ്ങളേയും ജീവിതത്തേയും പഠനവിഷയമാക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും പ്രചോദനദർശനമാക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും ഒരു പോലെ സഹായകമായ പ്രവേശികമായി വർത്തിക്കുന്നു സിസ്റ്റർ സോഫി റോസിന്റെ ഈ അനുധ്യാനവിചാരങ്ങൾ. ഏറ്റുപറച്ചിലിന്റെ വൈകാരിക ശക്തിയും കണ്ടെത്തലിന്റെ സായുജ്യനിരവും അനുഭവസാധർമ്മ്യത്തിന്റെ നിർവ്വൃതിഭാവവും ഈ താളുകളെ ശ്രേഷ്ഠമാക്കുന്നു.

അഭിവാദനങ്ങൾ!

അവതാരിക

വചനകൂടാരം

തുറക്കുന്ന

ശ്രാദ്ധം

റവ.ഡോ. പോൾ തേലക്കാട്ട്

എഴുത്തും ചരിത്രവും സമകാലികമാണ്. ചരിത്രം കഥനമായതുകൊണ്ട് കഥയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ നിൽക്കുന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ സാഹിത്യസിദ്ധാന്ത പ്രകാരം ചരിത്രകാരനും കവിയും തമ്മിൽ ഇന്നലെയുടെയും നാളെയുടെയും കഥ പറയുന്നവർ എന്ന സമാനതയുണ്ട്.

സീറോ-മലബാർ സഭയുടെ കവി എന്നു വിളിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടും യോഗ്യൻ ഫാ. ആബേൽ സി.എം.ഐ. ആണ്. അദ്ദേഹം കന്യകാമറിയത്തെ *വചനം പാർത്ത കൂടാരം* എന്നു കാവ്യാത്മകമായി വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രയോഗം ചാവറയച്ചനും നന്നായി യോജിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടം കേരളത്തിലെ സഭയുടെയും സാമാന്യ ജനതയുടേയും അക്ഷരചിത്രത്തിന്റെ ആരംഭത്തിന്റെ സ്മൃതിമണ്ഡലമാണ്.

കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ സ്കൂൾ ചരിത്രം കേരള മണ്ണിനെയും അതിന്റെ സംസ്കൃതിയേയും മാറ്റിയതിന്റെ വേദ വൈദ്യനായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ.

എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ സെക്കുലർ ചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടത്ര അംഗീകാരത്തിന്റെ പ്രസാദം ലഭിച്ചില്ല എന്നത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അതിനു കാരണം കേരള സംസ്കൃതിയുടെ മുഖ്യധാരയിലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്ന ശ്രാദ്ധാചരണത്തിന്റെ വിചാരധാര വരണ്ടുപോയി എന്നതുതന്നെ.

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സംഘാത സ്മരണകളിൽ എന്തു ഓർമ്മിക്കുന്നു, എന്തു മറക്കുന്നു എന്നത് അതിന്റെ സ്വത്വബോധത്തിന്റെ നിർണ്ണായക വിഷയമാണ്. ഓർമ്മയും മറവിയും ഒന്നുപോലെ പ്രധാനമാണല്ലോ. ഓർമ്മിക്കേണ്ടത് മറക്കുകയും മറക്കേണ്ടത് ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അപകടമുണ്ട്. ഒരു സഭയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കും മറവിനും അനിവാര്യമായ ചില നയങ്ങൾ വേണം.

എന്തു നാം ഓർമ്മിക്കണം, എങ്ങനെ ഓർമ്മിക്കണം, എന്തു മറക്കണം, എന്തു പൊറുക്കണം?

ഓർമ്മയുടെ രാഷ്ട്രീയം സാമാന്യ ജനങ്ങളുടെ സെക്കുലർ സമൂഹത്തിലേക്കു കടക്കാതെ കഴിഞ്ഞതും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സർഗ്ഗവനികളെ അവർക്കു തുറന്നു കൊടുക്കാതെ പോയതും ചാവറയച്ചന്റെ ശ്രാദ്ധത്തിന്റെ ചില പിഴവുകളായിരുന്നു. ഏതു സങ്കടവും സഹനീയമാകുന്നത് അതു കഥനം ചെയ്യുമ്പോഴാണല്ലോ.

ശ്രാദ്ധവിചാരം പ്രേതാലയം തുറക്കലാണ്, അതു പുസ്തകം തുറന്നു വായിക്കുന്നതു പോലുള്ള നടപടി തന്നെ. വായിക്കാനാണ് തുറക്കുന്നത്, വായന വീണ്ടു പറച്ചിലും എഴുത്തുമാകുകയാണ്.

സിസ്റ്റർ സോഫി റോസ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു ഈ ശ്രാദ്ധകർമ്മമാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ച രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കുറിക്കട്ടെ.

ചാവറയച്ചൻ വഴിയാണ് പള്ളിയോടുകൂടി പള്ളിക്കൂടം ഉണ്ടായത് എന്നു നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പള്ളിയോടുകൂടി ഉപവിശാല ഉണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു എന്നും നാം തിരിച്ചറിയണം. ആരുംപോരുമില്ലാത്തവരെയോ കിളവന്മാരെയോ വഴിപ്പിച്ചു ക്കാരായി ദീനം പിടിച്ചവരെയോ പാർപ്പിച്ചു രക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയാൽ ദൈവം സഹായിച്ചു പിൻകാലങ്ങളിൽ ഇതു മലയാളത്തെ ഒന്നാമത്തെ ഉപവിശാല ആയിത്തീരുവാൻ ഇടവരും. അതിനായി ലജ്ജകൂടാതെ മറ്റുള്ളവരോട് ധർമ്മം ഇരക്കാൻ അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

അതീവ സന്തോഷത്തോടെ വായിച്ചറിഞ്ഞ മറ്റൊരു കാര്യം നാട്ടുപട്ടക്കാരും മേല്പട്ടക്കാരും തമ്മിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാകുന്നതിന് അദ്ദേഹം വച്ച നിർദ്ദേശമാണ്.:

പേച്ചും ക്രമവും ഒന്നല്ലാതെ ഭേദപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുകൊണ്ട് ഭക്തി കുറവു വരുവാനും അവർ തമ്മിൽ പിതാവും മക്കളുമെന്നുള്ള പക്ഷത്തിന്റെ ഭാവം വിട്ടു യജമാനനും അടിമകളും എന്ന ഭയത്തിന്റെ ഭാവം വരുവാനും ഇടയുണ്ട്.

പേച്ചും ക്രമവും എന്നതുകൊണ്ട് ഭാഷണവും ജീവിതക്രമവുമാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇത് പിതാവിനും മക്കൾക്കും ഒന്നാകാത്തതിന്റെ നീറ്റലും അതുണ്ടാക്കുന്ന അടിമത്വത്തിന്റെ വിനയം അടുത്തറിഞ്ഞ വികാരിജനനിലിൽ ദൈവാരൂപി സംസാരിച്ചത് ആ കുഴിമാടം തുറന്ന് ഇന്നു നാം ശ്രവിക്കണം. പേച്ചും ക്രമവും ഒന്നാകാത്ത സഭയിൽ കൂട്ടായ്മയുണ്ടാകില്ല; അതു മെത്രാനും വൈദികനും തമ്മിൽ മാത്രമുള്ള കാര്യവുമല്ല.

ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതവും അരുളുകളും വീണ്ടും വായിക്കുന്നു, എഴുതുന്നു. ആ വ്യക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുളുകളും പള്ളിയുടെ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ അടച്ചിടാവുന്നതല്ല. അതു ഇവിടത്തെ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ സംഘബോധത്തിലേക്ക് പുനർവായന നടത്തണം. ഈ സൂക്യത ശ്രമമാണീ ഗ്രന്ഥം. ശോഷണത്തിനിരയായ ആ ദൗത്യം ഭാഗികമായെങ്കിലും നിർവഹിക്കാൻ സിസ്റ്റർ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതും ഇന്നില്ലാത്തതും സമൂഹമനസ്സിലേക്ക് എഴുനള്ളിക്കുന്നു. മറവി കൊണ്ടു മുറിവേറ്റതിനെ വീണ്ടും ഓർമ്മയിൽ ചരിത്രമെഴുത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കണം. അതു നഷ്ടപ്പെട്ട ചില സാധ്യതകളും വാഗ്ദാനങ്ങളും നിറഞ്ഞ പുതിയ ചക്രവാളത്തിന്റെ ഭാവി നല്കുന്ന സൂക്യതകർമ്മമാണ് സിസ്റ്റർ സോഫിയുടെ *പുണ്യദർശനം*.

വചനകൂടാരം വീണ്ടും തുറന്നു വായിക്കുന്ന ശ്രാദ്ധകർമ്മം വായിക്കുന്നവരേയും എഴുതിയവരേയും വചനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഒന്ന് ദിവ്യകാരുണ്യനാമനോടൊത്ത്

സ്വജീവിതത്തെ നിഷ്കാമകർമ്മം കൊണ്ടും കർമ്മത്തെ ഈശ്വരോപാസനകൊണ്ടും ധന്യമാക്കിയ ഒരു മഹാത്മാവാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. കാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന ദീർഘവീക്ഷണവും കർമ്മോത്സുകതയും സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും പരോപകാരതല്പരതയും ഒന്നുചേർന്ന ഈ ആദ്ധ്യാത്മികചാര്യന്റെ ജീവിതത്തിനും കർമ്മപദ്ധതികൾക്കും രൂപവും ഭാവവും നൽകിയ ശക്തി എന്തായിരുന്നു?

ചിന്തയിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ചിത്രം ഇതാണ്:

കർത്താവിന്റെ തിരുവചനം സശ്രദ്ധം കേട്ടു നുസരിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ഠയുള്ളൊരു ഹൃദയം ബാല്യം മുതൽക്കേ അദ്ദേഹം വളർത്തിയെടുത്തിരുന്നു. അതിശക്തമായ ആത്മപ്രേരണയാൽ ദിവ്യകാരുണ്യനാമന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം അനുദിനം നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ തന്നെ ധ്യാനനലീനനായി കഴിച്ചിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആ പരിശുദ്ധ മുഹൂർത്തങ്ങളിൽ കർത്താവു തന്റെ നിഗൂഢമായ വഴികൾ അദ്ദേഹത്തെ തുറന്നുകാട്ടി. തന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെ സർവ്വതോന്മുഖമായ അഭ്യൂന്നതിക്കു വേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ച്

കർത്താവിന്റെ തിരുവചനങ്ങൾക്കു പ്രത്യുത്തരം നൽകുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അനുപമമായ ആനന്ദമനുഭവിച്ചു. എല്ലാറ്റിലും ദൈവത്തിന്റെ തൃക്കരം വിശ്വാസപൂർവ്വം ദർശിച്ച് സ്വാർത്ഥചിന്ത കൂടാതെ, വിനീത സേവനത്തിലൂടെ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ വ്യയം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.¹

ഈവിധമായ ജീവിതശൈലിയിലേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ച ഉൾപ്രേരണയെ സൂക്ഷ്മമായി അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ താഴെ പറയുന്ന വാക്കുകളാണ് ഏറെ പ്രസക്തമായി തോന്നുന്നത്:

ആകയാൽ സഹോദരരേ, ദൈവത്തിന്റെ കാര്യം അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങളോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു: നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ പരിശുദ്ധവും ദൈവത്തിന് സ്വീകാര്യവുമായ സജീവബലിയായി സമർപ്പിക്കുവിൻ. ഇതായിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ ബോധപൂർവ്വകമായ ആരാധന. നിങ്ങൾ ഈ യുഗത്തിന് അനുരൂപരാകരുത്. പ്രത്യുത, ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിലൂടെ രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുവിൻ. അപ്പോൾ ദൈവതിരുമനസ്സെന്തെന്നും നല്ലതും സ്വീകാര്യവും പരിപൂർണ്ണവുമായത് എന്തെന്നും വിവേചിച്ചറിയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കും.²

ചാവറപിതാവിന്റെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളേക്കുവേണ്ടിയെ ഈ രണ്ടു ഉദ്ധരണികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്തുന്നോക്കാം.

പശ്ചാത്തലം

വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ പ്രേഷിതൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടാൻ തക്കവിധം പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോട് അതീവ ഭക്തി പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു പുണ്യാത്മാവായിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. ബാല്യം മുതൽ തന്റെ മരണം വരെയും അദ്ദേഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നതും പ്രകാശിച്ചിരുന്നതുമാണ് ഈ ഭക്തിയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ. അതാവട്ടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല, കേരളസഭയിൽ ഒന്നാകെ, സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലോകത്തിലെവിടെയെല്ലാം ചെന്നു പാർത്തിട്ടുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം, പ്രസരിച്ചു തിളങ്ങുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും, പ്രത്യേകിച്ച്, 13 മണി, 40 മണി ആരാധന എന്ന ഭക്താനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ. കേരളത്തിൽ ദിവ്യകാര്യങ്ങൾ

ധനാസന്നയാസസമൂഹങ്ങൾക്ക് - എസ്.എ.ബി.എസ്. 1908-ൽ മാർ കുര്യാളശ്ശേരി തോമാ മെത്രാൻ, എം.സി.ബി.എസ്. 1933-ൽ ഫാ. ജോസഫ് പറോടം, ഫാ. മാത്യു ആലക്കുളം - അടിസ്ഥാനമിടുന്നതിന് എത്രയോ വർഷം മുമ്പ്, ദിവ്യകാര്യങ്ങളേക്കു സഭയിലാകമാനം പ്രസരിപ്പിക്കുവാൻ ചാവറപിതാവിനു കഴിഞ്ഞു. സ്നേഹത്തിന്റെ കുദാശയും ഐക്യത്തിന്റെ അടയാളവും സാഹോദര്യത്തിന്റെ ശൃംഖലയും പെസഹാവിരുന്നും³ എന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പരിശുദ്ധകുർബ്ബാനയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തി അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും വാക്കുകളും പ്രവർത്തികളും സമകാലികരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളും അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വസ്വവുമായി ദിവ്യനാഥനെ കാണുന്ന അദ്ദേഹം പാടുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
നിന്നാലല്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു
ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ യാവന പാനം നീയേ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെയെന്നിക്കയ്യോ⁴

ഒരു വ്യക്തി ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിലേക്ക് ഉൾപ്രവേശിക്കുന്നത് ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലൂടെയാണല്ലോ. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലാരംഭിച്ച ക്രൈസ്തവ ജീവിതം പിരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും പൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുന്നതും പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലൂടെയാണ്. ഒരേ ശരീരവും ഒരേ രക്തവും ഒരേ ജീവനും എന്ന പോലെ പരസ്പരം ഒന്നാക്കപ്പെടുകയും പരിപൂർണ്ണ ഐക്യത്തിൽ വിശ്വാസിയെ കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പരിശുദ്ധകുദാശയുടെ പ്രാധാന്യം ചെറുപ്പം മുതൽക്കുതന്നെ ചാവറപിതാവ് മനസ്സിലാക്കുകയും അനുഭവിച്ചറിയുകയും അതു തന്റെ ജീവിതശൈലിയാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. കുർബാനാ തക്സാ എടുത്തു പൊക്കാൻ കായികശേഷി ഇല്ലാതിരുന്ന ആ ചെറുപ്രായം മുതൽ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയ്ക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത അദ്ദേഹം ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടലവര എന്ന തിന്നാത്ത് ജീവിതാവസാനം വരെ ആ ദൗത്യം തുടർന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ വിളങ്ങി ശോഭിച്ചിരുന്ന ഈ ദിവ്യകാര്യങ്ങളേക്കുവേണ്ടി സഹൃദയങ്ങൾ താൻ ആരോടെല്ലാം ഇടപെട്ടോ, ആർക്കെല്ലാം വേണ്ടി ജീവിച്ചുവോ, ആരുടെയൊക്കെ ഇടയിൽ വ്യാപരിച്ചുവോ, അവരിലെല്ലാം പ്രകാശരേണുക്കളായി മാറി. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോട് അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച ആത്മീയതീക്ഷ്ണതയും ഊഷ്മളസ്നേഹവും

പലരും ആദരപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവ ചരിത്രകാരനായിരുന്ന ഫാ.വലേരിയൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

ബാല്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഈ അമൂല്യ ഭക്തി ഇദ്ദേഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നിടത്തോളം അടുത്ത് ഈ ദിവ്യഭോജനം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സദാ ജാഗരൂകനായിരുന്നു. കുർബ്ബാനപ്പുസ്തകം തനിയെ എടുത്തു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ശരീര ശക്തിയില്ലാതിരുന്ന പ്രായത്തിൽത്തന്നെ ദിവ്യപുജയ്ക്ക് സഹായിപ്പാൻ ഇദ്ദേഹം അഭ്യസിച്ചതു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തിയുടെ പ്രാരംഭമായി പരിഗണിക്കാം. സെമിനാരി ജീവിതകാലത്ത് ഈ ഭക്തി വികസിച്ചു സഹപാഠികളെയെല്ലാം വിസ്മയിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു അവസ്ഥാന്തരത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹം ദിവ്യകാരുണ്യപ്രേഷിതനായിട്ടാണ് പരിലസിച്ചിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹം പുരോഹിതനായപ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഈ വിശിഷ്ട ഭക്തിയുടെ ഫലങ്ങളെ വിതരണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.⁵

കുറുമ്മാപ്പി ആശ്രമത്തിൽ വെച്ച് ചാവറപിതാവിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന മഞ്ഞുമേൽ ആശ്രമത്തിലെ ഭൂയിസ് വൈപ്പിസ്റ്റരിയച്ചൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സാക്ഷ്യങ്ങൾക്കുടി ഫാ.വലേരിയൻ ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നു:

ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ ധ്യാനപരവശനായി നിൽക്കുന്ന കാഴ്ച അക്കാലത്ത് പലർക്കും സുപരിചിതമായിരുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നില എത്രയും മനോഹരമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനെ നന്തിനേക്കാൾ മാലാഖ എന്നു തോന്നിപ്പോകും.⁶

...പള്ളികളിൽ വല്ല ആഘോഷത്തിനും ചെന്നാൽ പ്രിയോർച്ചനെ ഒന്നുകിൽ സക്രാരിയുടെ മുമ്പാകെ അല്ലെങ്കിൽ സിമിത്തേരിയിൽ കണ്ടെത്താമെന്നത് ഒരു പഴമൊഴിപോലെ ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.⁷

തന്റെ മനസ്സിൽ പരിശുദ്ധകുർബ്ബാനയോടു നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞ ഭക്തിയിൽ മുഴുകിയാണ് ചാവറപിതാവ് ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നത്. ആ സമയത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മനുഷ്യൻ എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു ദൈവദൂതനായിട്ടാണ് കാണുന്നവർക്ക് തോന്നിയിരുന്നതും. സവിശേഷമായ ഈ ഭക്തിയുടെ പ്രകാശനത്തെ പോരുകൂടെ കുര്യാക്കോസ് ഏലീശാ അച്ചൻ ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മപിതാവായിരുന്ന ലെയോപ്പോൾദ് മുപ്പച്ചനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്ന നേരത്തിൽ മഹാസൂക്ഷ്മവും ഭക്തിയും അടക്കവുമായി എത്രയും ഉയരപ്പെട്ട ഈ കുദാശയുടെ നേരെ എത്രയും വണക്കവും വിശ്വാസവും ആയിരുന്നെന്ന് കാണുന്നവർക്കൊക്കെയും ബോധ്യമായ കാര്യമായിരുന്നു. ക്രമം പോലെയുള്ള വിസീത്തയല്ലാതെ ദിവസവും ഏറിയനേരം വി.കുർബ്ബാനയുടെ തിരുമുമ്പാകെ മുട്ടുകുത്തി എത്രയും എരിവോടുകൂടി നമസ്കരിച്ചു വന്നിരുന്നു.⁸

മേലുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഈ ദൈവികമനുഷ്യനിൽ തെളിവുവർന്നിരുന്ന കൃപയുടെ ഉറവിടത്തോടുള്ള ആഴമായ ബന്ധം എത്രയധികമെന്നു ഗ്രഹിക്കാനാവും. ആറ്റുതീരത്തു നിൽക്കുന്ന വൃക്ഷം സദാ പച്ചകെടാതെ നിൽക്കുകയും സമൃദ്ധമായ ഫലം പുറവെടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയായിരുന്നു കൃപയുടെ നീർച്ചാലിനരികെ വസിച്ച ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതം. കൃപാ വരത്തിന്റെ ദിവ്യസ്രോതസ്സിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം നിർബ്ബാധം പാനം ചെയ്തിരുന്നു ഒപ്പം ഈ അനുഭവത്തിലേയ്ക്ക് മറ്റുള്ളവരേയും കൊണ്ടുവരാൻ നിരന്തരം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഉപാസകൻ

കർമ്മലീത്താ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത പ്രണിധാന പ്രാർത്ഥനയാണല്ലോ. ദൈവാലോചനയാൽ ദേവമാതാവിനു എത്രയും ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരായ കർമ്മലീത്താ സഭക്കാരായി നാം വിളിക്കപ്പെടാൻ ഇടവന്നു⁹ എന്ന് സന്നയാസികളായ അച്ചന്മാരോട് പറയുന്ന അദ്ദേഹം പെൺമക്കളായ കന്യാസ്ത്രീകളോട് അവർക്കുള്ള കത്തിൽ നമ്മുടെ അമ്മയായ ത്രേസ്യാ പുണ്യവതിയുടെ ധ്യാനം

അനുകരിക്കണമെന്നും കുറഞ്ഞ പക്ഷം നാലാം പദവി വരെയെങ്കിലും എത്തണമെന്നും നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധ ത്രൈസ്യായുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച ഈ വത്സലപുത്രൻ പ്രണിധാനപ്രാർത്ഥനയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽ എത്തിയത് ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലൂടെയാണ് എന്ന സത്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. തിരുസന്നിധാനത്തിലേക്ക് കയറി വരുമ്പോഴും ദിവ്യസക്രാമിക്കുമുമ്പിൽ നിലകൊള്ളുമ്പോഴും പരിശുദ്ധ മദ്ബഹായിൽ ബലിയർപ്പിക്കുമ്പോഴും അൾത്താരയെ ദർശിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നിരുന്ന ആത്മീയചിന്തകളും അനുഭവങ്ങളും അസാധാരണമെന്നേ പറയേണ്ടൂ. ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ ഒരാവർത്തി മനസ്സീരുത്തി വായിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിക്കാനാവും.

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിലേക്കുള്ള വരവുതന്നെ തന്റെ അപ്പന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കുള്ള വരവായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ അദ്ദേഹം പ്രിയമുള്ള, സ്നേഹം നിറഞ്ഞ, മനോഗുണമുള്ള തന്റെ അപ്പനെ സദാ കണ്ടിരുന്നു. പ്രിയമുള്ള അപ്പനെ സമീപിക്കുന്ന മകന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കുന്നത് വളരെ ഹൃദയലാളിത്യത്തോടും എളിമയോടും കൂടെയാണ്:

എന്റെ പാപത്തിന്മേൽ മനസ്താപപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആയതിന്റെ മുഴുവനായ പൊറുതിയും സമാധാനവും കിട്ടാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ എന്റെ അപ്പന്റെ തിരുമുമ്പിൽ വരുന്നു... എന്നാലും എന്റെ അപ്പൻ എത്രയും അനുഗ്രഹം ഉള്ളവനും പട്ടാങ്ങയായ ഉപവിയും താൻ സ്നേഹം എന്നത്രെ തന്റെ നാമവും ആകുന്നു.¹⁰

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ മഹത്വം വെടിഞ്ഞു സന്നിഹിതനാകുന്ന മിശിഹായെ മദ്ബഹായിൽ ദർശിക്കുമ്പോൾ ദൈവവചനമാകുന്ന അപ്പത്തെ ആവോളം ഭക്തിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ കടന്നുചെല്ലുക പുറപ്പാടിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സീനായ് മലയിലേക്കാണ്.¹¹ സീനായിലും മദ്ബഹായിലും ദൈവം ഇറങ്ങി വരുന്നു. എന്നാൽ ആ സാന്നിദ്ധ്യാനുഭവങ്ങൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു ചാവറയച്ചൻ നന്നായി ഗ്രഹിച്ചു. നമ്മോടുകൂടെ ഒന്നായിത്തീർന്ന അമ്മാനുവേൽ ഭയപ്പെടുത്തുന്നവനല്ല; മാടിവിളിക്കുന്നവനാണ്, ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവനാണ്.

ആ, എന്റെ ആത്മാവേ നീ അറിഞ്ഞിരിക്കും വണ്ണം ഈ മാലാഖാ ഇറങ്ങിയിരുന്ന മണ്ണിന്റെ മലയിൽ കരേറുവാൻ അഹറോൻ മുതലായ സകല ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളും ഭയപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രഭയും സ്വരങ്ങളും ഉണ്ടായല്ലോ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നീ ആ മൺമലയിലല്ല, പിന്നെയോ തന്റെ ദൈവമഹത്വത്താൽ ഉയരപ്പെട്ട മദുബഹാ എന്ന മലയിൽ നീ കരേറി. ആ മലയിൽ ഒരു മാലാഖയിറങ്ങി, നീ നിൽക്കുന്ന ഈ മലയിൽ ദൈവദൂതന്മാരാൽ ചൂഴ്ന്നു കൊണ്ടു അവരുടേയും നിന്റേയും സൃഷ്ടിതാവായ സർവ്വേശ്വരൻ തന്നെ എഴുന്നള്ളിയിരുന്നുകൊണ്ട് ഒരു മേഘത്തിന്റെ മറവുകൂടാതെ നിന്നെ നോക്കി പ്രിയത്താൽ എന്റെ മകനേ നീ വരിക, എന്ത്യ, നിന്റെ പ്രിയമുള്ള അപ്പനായ എന്റെ പക്കൽ അടുത്തുവരാതിരിക്കുന്നു...¹²

...നിന്നെ അന്വേഷിച്ചു കാട്ടിലും മേട്ടിലും കടലിലും മലയിലും ഞാൻ ചുറ്റിനടന്നു നിന്നെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നതിനാലെ, നിന്നെ എന്റെ അരമനയിൽ കൊണ്ടുപോയി സന്തോഷിപ്പിപ്പാനും ആയിട്ടത്രെ നിന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നതെന്നും നിന്നെ കീഴടക്കി വേല എടുപ്പിച്ചുവന്ന നിന്റെ ശത്രുക്കൾ അറിഞ്ഞതിനാൽ അവരെന്ന പിടിച്ച് അടിച്ചു മുറിച്ച് പ്രാണഹാനി വരുത്തിയായെയും ആ ക്ഷതങ്ങളും ക്ഷതജങ്ങളും കൊണ്ടുതന്നെ നിന്റെ കേടുകൾക്കു തക്ക ദൗഷധമുണ്ടാക്കി... ഇതൊക്കെ കണ്ടാറെയും ഇനിയും നീ എന്റെ പക്കൽ അണവാൻ ഭയപ്പെടുന്നോ?¹³

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ മദ്ബഹായിൽ ദൈവം ഇറങ്ങി വരുന്ന അനുഭവത്തെ ആത്മനാ ദർശിക്കുന്ന അദ്ദേഹം സീനായ് മലയിലെ ഭീതിജനകമായ സാന്നിദ്ധ്യത്തേക്കാൾ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലുള്ള മിശിഹായുടെ മാധുര്യവും എളിമയുള്ളതുമായ സാന്നിദ്ധ്യം തന്റെ പുത്രനെ മാടിവിളിക്കുന്ന അപ്പന്റെ കരുണാർദ്രമായ സാന്നിദ്ധ്യമായി കാണുകയാണ്; അനുഭവിക്കുകയാണ്. ഈ സാന്നിദ്ധ്യാനുഭവം ദൈവീകരഹസ്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. മാത്രമല്ല ജീവന്റെ ഈ സ്രോതസ്സിനെ പുല്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ജീവസ്രോതസ്സിലുള്ള ആഴമായ വിശ്വാസം ധ്യാനസല്ലാപത്തിൽ അദ്ദേഹം വെളിവാക്കുന്നുമുണ്ട്.

സർവ്വേശ്വരന്റെ ഏകപുത്രനായ സത്യദൈവവും സത്യമാനുഷനുമെന്നായിരിക്കുന്ന എന്റെ രക്ഷയുടെയവനായിരിക്കുന്ന സർവ്വേശ്വരൻ പട്ടാങ്ങയായി തന്റെ മുഴുമഹിമകളെ മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് രാപകൽ ഇടവിടാതെ ഈ ഞങ്ങളുടെ പാവപ്പെട്ട ത്രോണോസിൽ ഈ അല്പസാധനമായ ഓസ്തിയപ്പത്തിൽ തന്റെ മഹിമകളെ എളിമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, എഴുന്നള്ളി ഈ സുക്രാരിയിൽ പട്ടാങ്ങയായിരിക്കുന്നുവെന്നു സംശയമില്ലാതെ ഞാൻ ബോധിച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നാരെയും, അയ്യോ, പാപിയായ അടിയൻ, എത്രയോ ഊഴങ്ങൾ ഈ മഹിമ നിറഞ്ഞ കൊടുത്തിത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു വിചാരവും ഭയവും കൂടാതെ കടന്നു.¹⁴

ആ, കർത്താവേ ഇവിടെ നീ പട്ടാങ്ങയായിട്ടു ആകാശത്തിൽ ബാവായുടെ വലതുഭാഗത്തിൽ എന്നപോലെ നീ തന്നെ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് നിന്റെ അമ്മ ശു.പള്ളി ഊനമില്ലാത്ത വിശ്വാസ സത്യമായി എന്നെ പഠിപ്പിക്കുകയും ആയതിൻ വണ്ണം പ്രവൃത്തി എന്നിലില്ലെങ്കിലും സംശയമില്ലാതെ ഞാനും വിശ്വസിച്ചിരിക്കയാൽ ഭയം കൂടാതെ ഈ കൊടുത്തിത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഞാൻ കാണാരെയും, അയ്യോ, എത്ര ഊഴങ്ങൾ എന്നെ നീ ശിക്ഷിക്കാതെ, എന്നോടുകുചിട്ടു.¹⁵

ദിവ്യകാര്യങ്ങളിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നവൻ സർവ്വേശ്വരന്റെ ഏക പുത്രനും സത്യദൈവവും, സത്യമാനുഷനും, രക്ഷയുടെ ഉടയവനും ബാവാരന്യരാന്റെ വലതുഭാഗത്തു എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നവനും ആണെന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസത്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുകയാണ്; അതോടൊപ്പം അവിടുത്തെ ശൂന്യ വല്ക്കരണവും. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റേയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനസത്യങ്ങൾ ജീവിതാനുഭവമാക്കുന്ന ഉത്തമ യോഗീവര്യനായ ചാവറപിതാവിനെയാണു നാമിവിടെ കാണുന്നത്. ദൈവവിളിയിന്മേലുള്ള ധ്യാനത്തിൽ ഒരു പുരോഹിതനെന്ന നിലയിൽ ഈ പരിശുദ്ധ കുദാശ പരികർമ്മം ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യത്തെ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നതു കാണുക:

ഈ സർവ്വേശ്വരന്റെ ദൈവാലയത്തിലും എത്രയും മഹിമയുള്ള തന്റെ അശിത്താരയിലും സ്രാപ്പെ ക്രൊവെ എന്ന ഉയരപ്പെട്ട അരുപികൾ ഈ തന്റെ മദുബഹായിൽ പേടിച്ചും വിറച്ചും നിന്നു

കൊണ്ട് നിന്റെ കയ്യാലെ എടുക്കയും മുറിക്കയും പകുക്കയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ശുദ്ധ ദൈവരഹസ്യത്തിൽ തിരുമുൽസാംഷ്ടാംഗം വണക്കം ചെയ്യുന്നു... ആടും കാളയും അറുത്തു പുജിച്ചിരുന്ന കാലത്തിൽ അല്പമായ ആചാരക്കുറവോടെ ഈ പുജയ്ക്കും മദുബഹായിയ്ക്കും അടുത്തു ചെന്നതിനാൽ ഉടൻ വീണു മരിക്കുകയും തീ പുറപ്പെട്ടു ദെഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഭക്തിയുള്ള കുടപ്പിറപ്പേ നീ അണയുന്നു എന്നുള്ള മദ്ബഹായിൽ മുട്ടാടും മുരിയും കാളയും അല്ല അറുക്കപ്പെടുന്നതും ചെങ്ങാലി മാട പ്രാവുകളുടെ മാംസവും അല്ല. പിന്നെയോ, ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു അരുളി ചെയ്ത ഒരു തിരുവചനത്താൽ സർവ്വതും ഉണ്ടായതും അപ്രകാരം ഒരു വചനത്താൽ സർവ്വതും ഇല്ലാതെ ആക്കുവാനും വശമാകുന്നു എന്ന സർവ്വേശ്വരന്റെ ഏക പുത്രനെത്തന്നെ നിന്റെ കൈകളിൽ എടുക്കയും ദിവസം പ്രതി നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുന്നള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.¹⁶

ദിവ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഈശോമിശിഹാ തന്റെ മഹിമപ്രതാപം വെടിഞ്ഞ് ഇറങ്ങിവരുന്ന മദ്ബഹായെ സർഗ്ഗീയ സിംഹാസനവും ദൈവീകസാനിധ്യത്തിന്റെ മഹോന്നതപീഠവും, ക്രോവേസ്രാപ്പേന്മാർ ഭയഭക്തിയോടെ ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്ന പരിശുദ്ധ സ്ഥലവുമായിട്ടാണ് ചാവറപിതാവ് കണ്ടിരുന്നത്. മനുഷ്യർ അടുത്തുചെല്ലാൻ ഭയപ്പെട്ട സീനായ് മലയുമായി മദ്ബഹായെ അദ്ദേഹം താരതമ്യം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. സീനായ് മലയിൽ ദൈവമിറങ്ങിവന്നു. മോശയ്ക്കുണ്ടായ അനുഭവം, ജനത്തിനുണ്ടായ ഭയം, എല്ലാം വിവരിക്കുന്ന ചാവറപിതാവ് ഇന്ന് ദൈവമിറങ്ങിവരുന്ന മദ്ബഹായുടെ മുമ്പിൽനിൽക്കാൻ തന്നെയോഗ്യനാക്കുന്ന ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുകയാണ്. അതോടൊപ്പം കാളക്കിടാവോ, മുട്ടാടോ, ചെങ്ങാലിയോ ഒന്നുമല്ല സർവ്വതും സൃഷ്ടിച്ച സർവ്വേശ്വരന്റെ ഏകപുത്രനാണ് ഇവിടെ മുറിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും ഹൃദയസ്ഫർശിയായി വിവരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ എത്രയോ ഉദാത്തവും സജീവവുമായ രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം നോക്കിക്കാണുന്നതെന്ന് നോക്കുക. ആ ദിവ്യരഹസ്യത്തിൽ എത്ര മാത്രം അദ്ദേഹം ഉൾച്ചേർന്നിരുന്നു എന്നും പഴയനിയമബലിയുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ നിയമബലിയെ കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ച എത്രമാത്രം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതവും ദൈവശാസ്ത്ര പരവുമെന്നെന്നും നാമറിയുക. ചാവറപിതാവിന്റെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളേക്കു അപ്പമായി മാറിയ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിലുള്ള ആരാധന

സ്തുതി മാത്രമായിരുന്നില്ല. അതിനേക്കാളുപരി അൾത്താരയിൽ നിത്യവും അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യകുഞ്ഞാടിന്റെ ബലിയിലും ബലി യർപ്പണത്തിലും കേന്ദ്രിതമായിരുന്നു.

യാവന, ദിവ്യഘോഷം

അൾത്താരയിൽ മുറിക്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യകുഞ്ഞാടിനെ തന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഭോജനമായിട്ടാണ് ചാവറപിതാവു കണ്ടത്. അതോടൊപ്പം പാപമാകുന്ന രോഗം തന്റെ ആത്മാവിനെ കാർന്നുതിന്നു വോൾ, മുറിവേൽപ്പിക്കുമ്പോൾ, സൗഖ്യം പകരുന്ന ദിവ്യ ഔഷധ മായും അദ്ദേഹം അതിനെ ദർശിച്ചു. ഈ ആത്മീയ ഭോജനം ലഭിക്കാത്ത സന്ദർഭങ്ങൾ പട്ടിണിസമമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടതും. ചാവറപിതാവിന്റെ ഈ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമത്രെ:

ഞാൻ നിന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നെന്നും നിന്റെ ശത്രുക്കൾ അറിഞ്ഞതിനാൽ അവരെ പിടിച്ചു അടിച്ചു മുറിച്ച് പ്രണഹാനി വരുത്തിയാറെയും ആ ക്ഷതങ്ങളും ക്ഷതജീകളും കൊണ്ട് (രക്തം കൊണ്ട്) തന്നെ നിന്റെ കേടുകൾക്കു തക്ക ഔഷധമുണ്ടാക്കി നിന്റെ രോഗവും പൊറുപ്പിച്ചു നിന്നെ മെഴുപ്പിപ്പാനായിട്ടു എന്റെ മധുരരക്തം പാനവുമാക്കി നിന്നെ തീറ്റി വളർത്തുന്നു.¹⁷

...ആ, സ്നേഹത്തിൻ ദൈവമായ രക്ഷിതാവേ, നീ ഇനിക്കായി നിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ കടശി സാക്ഷിയായി നിൻ ശരീരവും ചോരയും തീനും കുടിയുമായി കല്പിച്ചുതന്നതിനാൽ...¹⁸

ഈ ജീവന്റെ ഭോജനം കിട്ടാത്തപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോവികാരം കന്യാസ്ത്രീകൾക്കുള്ള കത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്:

...ആ, ശ്രേഷ്ഠത്തിയമ്മേ, നിങ്ങളും ഞാനും നാളെ ഭക്ഷണിയായിരിപ്പാൻ ദൈവം തിരുമനസായിരിക്കുന്നു. അതായത്, നാളെ വലു കുർബ്ബാന ഒന്നല്ലാതെ ഒറ്റ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കൂടാ... ശു.പള്ളിയുടെ ചൊൽവിളിയാൽ നാളെ. ശു.കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളാതിരിപ്പാൻ ശു. ത്രേസ്യായുടെ മക്കൾക്കു സങ്കടമുണ്ടാ

കുവോ¹⁹ അപ്പൊഴൊ അരുപിയാലെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ വിരുന്നു വിളിപ്പിൻ.²⁰

ദിവ്യഭോജനമായി മാത്രമല്ല ദിവ്യഔഷധമായും പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. പാപമേൽപിക്കുന്ന മുറിവിനു ദിവ്യഔഷധമായി പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ കാണുന്ന അദ്ദേഹം ഈ കൂദാശയുടെ തന്നെ ഭാഗമായിട്ടാണ് കുമ്പസാരത്തെയും കാണുന്നത്:

എല്ലായ്പ്പോഴും നിന്നെ സഹായിപ്പാനും നിന്റെ ജ്ഞാനദിഷ്ടതികളെ തീർപ്പാനും നിനക്ക് ദുഃഖമാകുമ്പോൾ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനും ആയിട്ടു താൻ തന്നെ നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ രാപകൽ എപ്പോഴും പാർക്കുകയും നിന്നിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ വീഴ്ചകളും ആത്മ മുറിവുകളും പൊറുപ്പിപ്പാനുള്ളതിന്നു തന്റെ ദിവ്യ രക്തം കൊണ്ട് കുമ്പസാരം എന്ന ഈ ജ്ഞാന ഔഷധം നീ സേവിക്കുന്നതിന്നു നിനക്കയിടതരികയും വീണ്ടും നീ വീഴായ്വാനും, നിന്റെ ആത്മശത്രുവിനോടു നീ യുദ്ധം ചെയ്വാനും ജയിപ്പാനും നിനക്കു ശക്തിയും ബലവും ഉണ്ടാകുവാനായിട്ടു തന്നെ മുഴുവനും നിന്റെ മനസ്സുപോലെയുള്ള ഭോജനമായിട്ടു തിമ്മാൻ താൻ തരികയും ചെയ്തു. എന്നാൽ നീ ഈ ദിവ്യകൂദാശകളെ എങ്ങനെ പെരുമാറി അയ്യോ എത്ര പ്രാവശ്യം മടിയാലും കൂട്ടാക്കാതെ കയ്യാലും ഇതു നീയുപേക്ഷിച്ചു...²¹

രക്തംചിന്തൽ കൂടാതെ പാപമോചനമില്ല. മിശിഹായുടെ രക്തമാണ് എല്ലാ പാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്നത്. മിശിഹായുടെ ശരീരവും രക്തവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ പാപമോചകമായ സ്വഭാവമാണ് ഈ ധ്യാനവഴിയെ ചാവറ പിതാവ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. സകലരുടേയും പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായിട്ടാണല്ലോ ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാട് അറുക്കപ്പെട്ടതും സ്വശരീരരക്തങ്ങൾ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളായി നൽകിയതും. പാപമോചനവും രക്ഷയും നൽകുന്ന ഈ കൂദാശകളെ വേറിട്ടു കാണാതെ ഒന്നായി കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണവും ഉദാത്തം തന്നെ. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ആത്മാവിന് ഔഷധമാണെന്ന ദർശനം നമ്മുടെ ശാരീരിക-മാനസിക-ആത്മീയ രോഗങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ അഭയം തേടാൻ നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ പ്രേഷിതൻ

ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവ് പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ കണ്ടെത്തിയ ചാവറ പിതാവ് ഈ പരിശുദ്ധകുദാശയുടെ ഫലം എല്ലാവരും അറിയണമെന്നും അനുഭവിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ചു. പരിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വം മറ്റേതൊരു ഭക്തകൃത്യത്തേക്കാളും ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നും, ദിവ്യകാരുണ്യനാമന്റെ സന്നിധിയിൽ ധ്യാനലീനരായിരുന്നാണ് പ്രണിധാന പ്രാർത്ഥനയുടെ ആഴങ്ങൾ തേടേണ്ടതെന്നും, സ്നേഹമുള്ള അപ്പനെപ്പോലെ നമ്മുടെ അടുക്കലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം നമ്മെ തന്റെ അരികിലേക്ക് മാടിവിളിക്കുന്ന ഈ അപ്പനുമായി സംവദിച്ചു വേണം നമ്മുടെ കർമ്മരോഗങ്ങളെ നാം കണ്ടെത്തുകയും അവിടേയ്ക്കു കടന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടതെന്നും ചാവറപിതാവു കാണിച്ചുതന്നു. ഈ അനുഭവം ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രേഷിതനായി അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി. സാധിക്കുമ്പോഴൊക്കെ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന പരികർമ്മം ചെയ്യാനും അതിൽ സംബന്ധിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ഉത്സുകനായിരുന്നു. രോഗിയായിരുന്നപ്പോഴും ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാളുകളിലുമൊന്നും ഇതിനൊരു കുറവും അദ്ദേഹം വരുത്തിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ ശേഷി ഇല്ലാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ മറ്റു വൈദികർ അതു ചൊല്ലുന്നതിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ കുർബ്ബാന കാണാവുന്ന സ്ഥലത്ത് തന്നെ കൊണ്ടു പോയി ഇരുത്തുവാൻ ശുശ്രൂഷകരോട് അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു. മറ്റു യാത്രകളൊന്നും ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാതെ കണ്ണിൽ സുഖമില്ലാതെ രോഗിയായി കിടന്ന അവസരത്തിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെക്കുറിച്ച് ധാരാളം അദ്ദേഹം ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സ്വജീവിതത്തിൽ അനുഭവിച്ച ഈ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ നീർച്ചാലിനെ എല്ലാവരും അറിയണമെന്നും അനുഭവിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള കത്തിൽ അപ്രകാരം പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

...കഴിയുന്നതായാൽ ദിവസം തോറും കുർബ്ബാന കാണുക. എന്നാൽ ഇത് പ്രയാസമെങ്കിൽ തികളാഴ്ച മരിച്ച ആത്മാക്കൾവേണ്ടിയും വെള്ളിയാഴ്ച പങ്കപ്പാടിന്റെ ഭക്തിക്കായിട്ടും ശനിയാഴ്ച ദൈവ മാതാവിന്റെ വ്യാകുലത്തിന്റെ ഭക്തിക്കായിട്ടും കുർബ്ബാന കാണുക. എന്നാൽ ഒരു വീട്ടിൽ നിന്ന് എല്ലാവരും പോയി കുർബ്ബാന

കാണാൻ പാടില്ലാത്ത പക്ഷം ഓരോ ദിവസം ഒന്നോ രണ്ടോ ആളുകൾക്കെങ്കിലും മാറിമാറിപ്പോയി കുർബ്ബാന കാണേണ്ടതാകുന്നു. മാസത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും പാപസങ്കീർത്തനം ചെയ്ത് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ഉൾക്കൊള്ളുക.²²

ഒരു കാരണവശാലും ഞായറാഴ്ച ദിവ്യബലിയിൽ പങ്കെടുക്കാതിരിക്കരുത് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ ദിവസമായ ഞായറാഴ്ചയുടെ പ്രാധാന്യവും ആ ദിവസത്തിലെ സർവ്വോൽകൃഷ്ട പ്രവർത്തിയായ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മാഹാത്മ്യവും അറിഞ്ഞിരുന്ന ആ യോഗിവര്യൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

ഞായറാഴ്ച മുതലായ കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അടിയന്തിരങ്ങൾ മുതലായവ കഴിക്കുന്നതു വളരെ ദോഷങ്ങൾക്കും ആത്മനാശങ്ങൾക്കും കാരണമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഇത് കർത്താവിന്റെ ദിവസമാകുന്നു. ഇത് പിശാചിന്റെ ദിവസമാക്കുന്നതിന് കണ്ടെത്തിയ ഒരു സൂത്രമാകുന്നു. ഇതുകൂടാതെ വീട്ടിൽ വല്ലവരും മരിച്ചാൽ ശേഷമുള്ളവർ സ്വന്തം ആത്മകാര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ പള്ളിയിൽ പോകാതിരിക്കുന്നത് ദൈവത്താലും വിശുദ്ധ പള്ളിയാലും ശപിക്കപ്പെട്ട ദുർമ്മര്യാദയാകുന്നു.²³

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെന്ന വിശുദ്ധ കുദാശ പരികർമ്മം ചെയ്യുന്ന പുരോഹിതന് ഈ കുദാശയുടെ നേരെയുണ്ടാകേണ്ട ഭയഭക്തി വണക്കങ്ങളും, തീക്ഷ്ണതയും, കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരരക്തങ്ങളെ സ്വകരങ്ങളിൽ വഹിക്കാൻ ലഭിക്കുന്ന ഭാഗ്യവും വളരെ ഹൃദയസ്पर्ശിയായ വിധത്തിൽ ധ്യാനസല്ലാപത്തിൽ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവവിളിമെൽ ധ്യാനം, ദൈവമനോഗുണങ്ങൾമെൽ ധ്യാനം, ചാവുദോഷത്തിമെൽ ധ്യാനം, രണ്ടച്ചന്മാരുടെ വെല എന്നതിമെൽ, ഭക്തിയില്ലാത്ത പട്ടസുഖക്കാരന്റെ മരണം എന്നിവ ഇതിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകാർഷിക്കുന്നു. വിസ്മയാദയത്താൽ അവയെല്ലാം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.²⁴

കന്യാസ്ത്രീകളോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണത്തിലും അവർക്കുള്ള കത്തുകളിലും ഈ കുദാശയുടെ വലുപ്പവും, മിശിഹായോടുകൂടെ ആയിരിക്കുവാൻ അവർക്കു ലഭിച്ച ഈ അന്തസ്സിന്റെ

ഔന്നത്യവും അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ദിവ്യകാരുണ്യനാഥന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഈ ഉപാസനയെ അദ്ദേഹം ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത് മണവാളനോടൊത്തുള്ള മണവാട്ടിയുടെ മണവറ വാസമായിട്ടാണ്.²⁵ മണവാളനോടൊന്നായിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത മണവാട്ടിയില്ലല്ലോ. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലുള്ള മിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തെ ധ്യാനിക്കാനും, ശുദ്ധ കുർബ്ബാന കൈകൊണ്ട് ആസ്നേഹത്തെ ഓർക്കാനും അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിക്കുകയും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.²⁶

ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികളൊന്നാകെ ഈ അതുല്യകുദാശയുടെ ഫലമറിയാതെത്തന്നെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. അതിനായി അദ്ദേഹം നടത്തിയ യത്നങ്ങൾ പലതാണ്. *വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ വാഴ്വ്, ആദ്യ വെള്ളിയാഴ്ചത്തെ തിരുമണിക്കൂർ, 13 മണി ആരാധന, 40 മണി ആരാധന, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ പ്രദക്ഷിണം* തുടങ്ങിയവ ഇതിനുദാഹരണങ്ങൾ. നാല്പതുമണി ആരാധനയ്ക്കുള്ള ക്രമം എന്താണെന്നു വ്യക്തമായി അദ്ദേഹം എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.²⁷ ഇതുകൂടാതെ കൃത്യമായും വ്യക്തമായും പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനപരികർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനാവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ, അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടെ കാണാനും, സമീപിക്കാനും, സ്വാംശീകരിക്കാനും, ജീവിക്കാനും ജീവിപ്പിക്കാനും സാധിച്ച പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ ആരാധനയും പ്രേഷിതനുമായിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. വെറുമൊരു ആചാരപതിവുപോലെ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്ന നമ്മിൽ പലർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതം പ്രചോദനവും ശക്തിയും നൽകുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ദിവ്യകാരുണ്യത്തോടുള്ള ഭക്തി ഉപരിപ്ലവമാകാതെ; അതിനെ ജീവിതബന്ധിയും ജീവിതഗന്ധിയുമായിത്തീർക്കാൻ ഈ ദിവ്യകുദാശയുടെ ആഴത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിയേ മതിയാകൂ.

ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി ചാവറപിതാവിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടാനും, അനുസ്മൃതമായി ഒഴുകുവാനും കാരണമായ ആന്തരിക സവിശേഷകൾ ഏതെല്ലാമായിരുന്നു? ഇതിന് ദിവ്യകാരുണ്യനാഥന്റെ മുമ്പിൽ

അനുദിനം നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾതന്നെ ധ്യാനലീനനായി ചെലവഴിക്കാൻ ചാവറ പിതാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച അതിശക്തമായ ആത്മപ്രേരണ എന്തായിരുന്നുവെന്നാണ് അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടത്. **ഒ ഒ ദ വ ട** സംസാരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളൂതന്നെ തന്റെ വാക്കിലൂടെ നൽകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വാക്കും പ്രവർത്തിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ടാകുന്നില്ല. വചനബദ്ധമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതും ഈ പൊരുത്തമത്രെ.

ദിവ്യമായ കാരുണ്യം

പലപ്പോഴും ദിവ്യകാരുണ്യമെന്നു പറയുമ്പോൾ സുക്രാരിയ്ക്കുള്ളിൽ, സ്വർണ്ണക്കൂസ്തോദിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന തിരുവോസ്തിയാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവരിക. വെളുത്ത മാർദ്ദവമായ ആ ചെറിയ ഗോതമ്പപ്പം ദൈവപുത്രനായ മിശിഹായുടെ ശരീരമാണെന്ന സത്യം പരമ്പരാഗതമായി നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസം വഴി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. തിരുമുൻപിൽ ആരാധനാസ്തുതികളർപ്പിക്കുന്നു. ജീവന്റെ അപ്പമെന്നും നമ്മോടുകൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ നിത്യമായ സാന്നിധ്യമെന്നും നാമതിനെ വിളിക്കുന്നു അപ്രകാരം വിശ്വസിക്കാൻ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതൊരു നിഗൂഢരഹസ്യമാണ്. ഗോതമ്പപ്പം ദൈവപുത്രന്റെ ശരീരമാകുന്നു; ജീവന്റെ അപ്പമാകുന്നു. ഈ അപ്പം യോഗ്യതയോടുകൂടെ ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ നിത്യജീവൻ നേടുന്നു. യോഗ്യതയില്ലാതെ ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ തനിക്കുതന്നെ ശിക്ഷാവിധി ഉണ്ടാക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ സംബന്ധിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഈ സത്യങ്ങളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും ബുദ്ധിയുടെ തലത്തിൽ മാത്രം നിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ഒരു അനുഭവമായി ഒരിക്കലും മാറുകയില്ല. വെളിപ്പെടുത്തലുകൾക്കു പിന്നിലുള്ള സത്യത്തിലേയ്ക്കു ആഴ്ന്നിറങ്ങുമ്പോൾ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയ്ക്കു കേവല ബുദ്ധിയുടെ പ്രത്യക്ഷമാത്രകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിലധികമായ അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും കണ്ടെത്താനാവും. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ദിവ്യകാരുണ്യമാണ്; ദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യമായ കാരുണ്യം എന്നതത്രെ അതിലെ ആത്യന്തികമായ പൊരുൾ!

എന്താണ് ദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യമായ കാരുണ്യം? അതു നാം പാപികളായിരിക്കെ, നമ്മെ സ്നേഹിച്ച ദൈവത്തിന്റെ അനന്തനന്മ

യാണു്; ദയയാണു്. സ്വപുത്രനെ വരെ ബലിയായി നൽകിക്കൊണ്ടു് നമ്മെ സ്നേഹിച്ച ദൈവത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ സ്നേഹത്തിന്റെ, കരുതലിന്റെ, പ്രകാശനമാണു്. ദൈവത്തെ നാം ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോഴും വേദനിപ്പിക്കുമ്പോഴും ആ വേദന സ്വയം ഏറ്റുകൊണ്ടും നമ്മുടെ പിന്നാലെ നിരന്തരം വരുന്ന സ്നേഹപ്രവാഹമാണു്. നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു എന്നതിലല്ല, ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു എന്നതിലാണു സ്നേഹം അർത്ഥധന്യതനേടുന്നതു്.

നഷ്ടമായ് പോയോരജങ്ങളെ തേടുന്ന സൃഷ്ടികർത്താവിനെ കാണാകേണം²⁸

മനുഷ്യനെ തേടുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കാരൂണ്യപൂർണ്ണതയാണു് മിശിഹാനാഥൻ; അവിടുന്നു കാരൂണ്യമാണു്; തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യനായി സ്വയം അർപ്പിക്കുവാനും, നമ്മോട് ഒന്നായി അലിഞ്ഞു ചേരാൻ ഒരു അപ്പമായി മാറാൻ തക്കവിധം സ്വയം ശൂന്യമാക്കാനും, ദൈവത്വം മാത്രമല്ല മനുഷ്യത്വം പോലും വെടിയാനും, സന്നദ്ധമായ കാരൂണ്യം; ദൈവീകമായ കാരൂണ്യത്തിന്റെ ഏറ്റം ഉദാത്തരൂപമാണിതു്. കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ, നമ്മിൽ, നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ, അലിഞ്ഞുചേരാൻ തയ്യാറാകുന്ന നിസ്സീമമായ സ്നേഹം! അളവിലാത്ത ഈ ദൈവീകസ്നേഹത്തിന്റെ, കാരൂണ്യത്തിന്റെ, കൗദാശികമായ രൂപമാണു് പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിലായിരിക്കുക എന്നതു് അപ്പോൾ ദൈവീകമായ കാരൂണ്യത്തെ, ദൈവം മനുഷ്യനോടു പ്രദർശിപ്പിച്ച വലിയ കൃപകളെ, നന്മകളെ, അനുസ്മരിക്കലാണു്; അനുഭവിച്ചറിയാലാണു്.

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ ദൈവത്തിന്റെ നിസ്സീമമായ സ്നേഹമായി, കാരൂണ്യമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു ചാവറ പിതാവ്.

കാരൂണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ ആരൂണ്യശോഭയെ കാണാകേണം²⁹

എന്നു പാടുന്ന അദ്ദേഹം അതേ ഹൃദയവികാരങ്ങളോടെ തന്നെ വീണ്ടും ആലപിക്കുകയാണു്, *നഷ്ടപ്പെട്ട ആടിനെ തേടുന്ന സൃഷ്ടികർത്താവിനേയും കാണാൻ ഇടയാക്കണമേ³⁰* എന്ന്. ദൈവീകകാരൂണ്യമായ, ദൈവകുമാരന്റെ കരുണാമസ്യണമായ ചെയ്തികളെ നോക്കി

ക്കാണുന്ന ഭക്തന്റെ ഹൃദയസ്വപന്ദങ്ങൾ *ആത്മാനുതാപത്തിലുടനീളം* കാണാനാകുന്നു.

ദൈവം നമ്മോടു പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാരൂണ്യത്തെ നോക്കിക്കാണുമ്പോൾ ഇടമുറിയാതെ ഹൃദയം കാരൂണ്യമൂർത്തിയായ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു് ഒഴുകിച്ചേരുന്നു. ദൈവീക കാരൂണ്യത്തിന്റെ മുമ്പിലുള്ള മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ഒഴുകിച്ചേരലാണു് യഥാർത്ഥ ഭക്തി. ചാവറപിതാവിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടുള്ള ഭക്തിയെന്നതു് ഈ ഒഴുകിച്ചേരലായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു ദൈവം ചൊരിഞ്ഞ കൃപകളെ ധ്യാനപൂർവ്വം, വിസ്മയപൂർവ്വം, നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഈ കാരൂണ്യത്തിന്റെ, കൃപയുടെ, ഉറവിടമായ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു് അദ്ദേഹം ഒഴുകിച്ചേർന്നു; ഈ കൃപയുടെ, കാരൂണ്യത്തിന്റെ, മൂർത്തീഭാവമായി, സ്രോതസ്സായി, പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ ദർശിച്ചു. ഈ ദർശനം ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ അഭയവും ശരണവും കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. കൊവേന്ത പണി നടക്കുന്ന സമയത്തു് പണമില്ലാതെ വലഞ്ഞ അവസരത്തിൽ ദിവ്യനാഥന്റെ സന്നിധിയിൽ അഭയം തേടിയ അദ്ദേഹത്തിന് അത്ഭുതകരമായിത്തന്നെ പണം ലഭിച്ചതു് ഓർക്കുക.³¹ കന്യാസ്ത്രീകൾക്കുള്ള *കത്തിൽ* അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്: *നാം വേല എടുപ്പിക്കാ പണം തമ്പുരാൻ തരും.*³²

ദിവ്യ കാരൂണ്യഭക്തിയുടെ രണ്ടുമാനങ്ങൾ ചാവറപിതാവിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നു. ഒന്ന് തിരുസക്രാരിയിൽ കൗദാശികമായി എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന മിശിഹായോടു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ആരാധന, സ്തുതി, ആദരവ്, ബഹുമാനം. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ കൂടെക്കൂടെ സന്ദർശിക്കാനും ആരാധനാസ്തുതികൾ അർപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന് ആവേശമായിരുന്നു. കുന്നമ്മാവ് കൊവേന്തയിലെ നാല്പതു മണി ആരാധനയുടെ ദിവസങ്ങളിലൊന്നിൽ വന്ദ്യപിതാവ് കന്യാസ്ത്രീകൾക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്: *ആ മാത്തിന്റെ മൂലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഈ നിങ്ങളുടെ ശു. മണവാളൻ ഈശോയ്ക്കു ചെയ്യുന്ന ആരാധനതന്നെ തനിക്കു എത്രയും പ്രിയമുള്ളതു്...*³³

മിശിഹായുടെ സാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം, അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തിരുനാഥന്റെ സാന്നിധ്യ

ത്തിലുള്ള വിശ്വാസം, നമ്മോടുകൂടെ ഒന്നായി വസിക്കാൻ തയ്യാറായ അവിടുത്തെ സ്നേഹം, അവിടുത്തോടൊത്തു പാർക്കാനും സല്ലപിക്കാനുമുള്ള ആവേശം... ഇങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും വികാര വിചാരങ്ങളാൽ ഹൃദയം തരളിതമാകുന്ന അവസ്ഥ ഭക്തിയുടെ അവസ്ഥതന്നെ. ഇത് അദ്ദേഹത്തിൽ വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ:

*ഈശോമിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തിൽ പാർപ്പിൻ
എപ്പോഴും തന്റെ കൺമുമ്പിൽ ഇരിപ്പിൻ,
തന്റെ അരികെനടപ്പിൻ.
എപ്പോഴും തന്നോടുകൂടെ സംസാരിപ്പിൻ.³⁴*

ഭക്തിയെ പ്രകടമാക്കാൻ ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും ഭക്താഭ്യാസങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം രൂപം കൊടുത്തു. ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽകൂടി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഭക്തിയുടെ ഭാവങ്ങൾ ചാവറ പിതാവിൽ വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. എന്നാലോ അദ്ദേഹത്തിൽ വിളങ്ങിയ ഈ ഭക്തി ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ഭക്താഭ്യാസങ്ങളിലും മാത്രം പരിമിതപ്പെടുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല. ജീവിതബന്ധിയായ, ജീവിതഗന്ധിയായ, ഒരധികമാനം അതിനുണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയുടെ രണ്ടാമത്തെ മാനം അതായിരുന്നു; ജീവിതം തന്നെ ദിവ്യകാരുണ്യമാണ് എന്നതു തന്നെ!

ദിവ്യകാരുണ്യമെന്നത് ദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യമായ കാരുണ്യമാണ്; മനുഷ്യനോടു ദൈവം പ്രദർശിപ്പിച്ച സ്നേഹത്തിന്റെ, മനുഷ്യനുവേണ്ടി അവിടുന്ന് ചെയ്ത കൃപയുടെ, പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് എന്ന് നാം കണ്ടു. ചാവറപിതാവ് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം ദർശിച്ചു. തന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവീകകൃപയുടെ, ദയയുടെ, നിദർശനമായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി, തന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം തെളിഞ്ഞുനിന്ന ദൈവീകകാരുണ്യമനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് കൃപയുടെ കേദാരമായ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ഹൃദയത്തെയും മനസ്സിനെയും ഒഴുക്കിചേർക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ആ കാരുണ്യത്തിന്റെ സ്രോതസ്സായ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിൽ ധ്യാനലീനനായി നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കിയത് ഈ അവബോധമാണ്.

ണ്. ദൈവീക കാരുണ്യത്തിന്റെ കഥയാണ് തന്റെ ജീവിതമെന്നു ഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം ആ കാരുണ്യത്തിന്റെ കഥയാണ് *ആത്മാനുതാപ*ത്തിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്തതും. *ആത്മാനുതാപം* ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ ദിവ്യമായ കാരുണ്യത്തെ, ദയയെ, സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ:

*ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൻ സുതനായ് ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തു കാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയ തന്നെ.³⁵*

*കരുണാകരനായ സർവ്വേശ്വരരാ
കരകാണാത്ത കൃപയിൻ ദൈവമേ
കാരുണ്യമോടെയ്ക്കാലമെന്നെ നീ
കരുതിനന്നായ് സ്മരിച്ചുരക്ഷിച്ചല്ലോ.*

*കാരുണ്യൻ നിന്റെ കരഹേതുവാൽ
കാരണപാപതോയമാം സ്നാനത്താൽ
കാരുണ്യാഭയം ശേഷം ഗുണങ്ങളും
കാലേയം പോക്കി നല്കിയതുകാലം.³⁶*

തന്റെ ഉത്ഭവം മുതൽ ദൈവീകകാരുണ്യം തന്നിലേയ്ക്കൊഴുകുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യത്തെ, ആ കാരുണ്യരൂപനെ, നോക്കിക്കാണുകയാണ് ചാവറപിതാവ്. തന്നിലേയ്ക്ക് ദയയും കൃപയും തുകുന്ന കാരുണ്യരൂപനെകാണാനുള്ള അന്തർദാഹവും അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്.

*കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
ആരുണ്യശോഭയെ കാണാകേണം.³⁷*

ദൈവീകമായ കാരുണ്യത്തെ നോക്കിക്കാണാനുള്ള അന്തർപ്രേരണ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതുകൊണ്ടാണ് *ആത്മാനുതാപ*ത്തിലുടനീളം ദൈവീക കരുണയെ ഏറ്റുപറയാനും ദിവ്യകാരുണ്യനാഥന്റെ മുമ്പിൽ ധ്യാനലീനനായി നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചത്.

ആത്മാനുതാപത്തിൽ മാത്രമല്ല ഇതരകൃതികളിലും രേഖപ്പെടുത്തികാണുന്നത് കാരുണ്യത്തിന്റെ കഥയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. നല്ല ദൈവം കൃപ ചൊരിഞ്ഞു തന്നെ താൻ ആയിരിക്കുംവിധം ആക്കിത്തീർത്ത ദൈവഹിതത്തിനു മുമ്പിൽ കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ അദ്ദേഹം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

എന്നാൽ ദൈവം ചെയ്തിട്ടുതൊക്കെയും എന്റെ വശമോ? ഇത്രയും നീ വന്നതെങ്ങനെ? വീട്ടിൽ നിന്നാരു വിളിച്ചു? പട്ടത്തിന് എങ്ങനെ കേറി? കൊവേന്തയിൽ എങ്ങനെ കുടി? സഭ എങ്ങനെ കിട്ടി? പ്രിയോരെന്നു ആരു വിളിച്ചു? ഇവിടെ എങ്ങനെ വന്നു? ഇതിനൊന്നിന് നിന്നെ കൊള്ളാമോ? ഇല്ലേയില്ല, നിശ്ചയം. അപ്പഴോ തിരുമനസ്സു നടക്കും, നടത്തും!³⁸

സകലതും ദൈവകൃപയായി കാണുന്ന അദ്ദേഹം പറയുന്നത് താൻ ഒരു കർമ്മലീത്തക്കാരനായതും ദൈവലോചനയാലാണെന്നാണ്:

നാം സർവ്വേശ്വരന്റെ വിശേഷകൃപയാൽ ദേവമാതാവിനു എത്രയും ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരായ കർമ്മലീത്താസഭക്കാരായി വിളിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇതു ദൈവലോചനയിൽ അല്ലാതെ മനുഷ്യനടുത്ത വിചാരത്താലല്ലായെന്നു ഇതു കടലാസ് എന്ന് കാണുംവിധം കണ്ടുറച്ചിരിക്കുന്നു..³⁹

മേൽ പറഞ്ഞവിധം ദൈവീകമായ കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രവാഹം ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ചാവറ പിതാവ് ഈ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിനു മുമ്പിൽ ആരാധനാനിമഗ്നനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി തിരുസക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽ മാത്രമല്ല, സ്വജീവിതമാകുന്ന സക്രാരികളു മുമ്പിലും പ്രകാശിതമായിരുന്നു എന്നതാണ് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. തിരുസക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽ നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ധ്യാനലീനനായി നിൽക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കിയത് ഈ ജീവിതാനുഭവമാണ്. മറ്റു വാക്കിൽ, ചാവറപിതാവിന്റെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി വെറും അധരസേവയായിരുന്നില്ല, പ്രത്യുത, വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ശരീരങ്ങളെ പരിശുദ്ധവും ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യവുമായ സജീവബലി

യായി സമർപ്പിക്കുന്ന ബോധപൂർവ്വകമായ ആരാധന ആയിരുന്നു.

ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യമായ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബോധപൂർവ്വം അവിടുത്തെ ആരാധിക്കാൻ ഏറ്റവും ആവശ്യമായി വിശുദ്ധ പൗലോസ് കണ്ടത് പരിശുദ്ധമായ ഒരു ശരീരമാണ്. ഗ്രീക്ക് ചിന്താഗതിയിൽ മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കാറുണ്ട്. ശരീരത്തെ ജഡീകമായ, ഭൗതികമായ യാഥാർത്ഥ്യമായും, ആത്മാവിനെ ദൈവീകാംശമായും കാണുന്നു. എന്നാൽ ഹെബ്രായ ചിന്താഗതി അതല്ല. ശരീരം വ്യക്തിത്വത്തെ, വ്യക്തിയെത്തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സമഗ്രവ്യക്തിയുടെ - ആത്മാവിലും, മനസ്സിലും, ഹൃദയത്തിലും, ശരീരത്തിലും - പരിശുദ്ധിയാണ് ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതിനാലാണ് വിശുദ്ധശ്ലീഹാ തുടർന്നു പറയുന്നത്: നിങ്ങൾ ഈ യുഗത്തിന് അനുരൂപരാകരുത്... പ്രത്യുത ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിലൂടെ രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുവിൻ.⁴⁰

വിശുദ്ധ ശ്ലീഹാ ഇവിടെ പറയുന്ന ആരാധന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ സമർപ്പണമാണ്. ഈ യുഗത്തിന് അനുരൂപരാകാതെ ദൈവീകതിരുമനസ്സിനു വിധേയരാകുന്നതിലൂടെയാണ് യഥാർത്ഥ ഹൃദയപരിവർത്തനം പ്രാപ്യമാകുന്നത്. ആന്തരിക നവീകരണം വ്യക്തിയിൽ സംഭവിക്കുമ്പോഴേ ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്തെന്നും നല്ലതും സ്വീകാര്യവും പൂർണ്ണമായതുമെന്തെന്നും വിവേചിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കും. ദൈവോന്മുഖരായി, ദൈവത്തിനു വിധേയരായി, നന്മയുടെ, പരിപൂർണ്ണതയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുവാനുമാകും. ഇതാണ് സ്വീകാര്യവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ കാര്യം. ഇപ്രകാരമൊരു ജീവിതശൈലി വ്യക്തിയുടെ സമഗ്രമായ വിശുദ്ധീകരണം സാധ്യമാക്കുന്നു. ഈ വിശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയ ബലിതന്നെയാണ്; ഹൃദയത്തിന്റെ, സ്വവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ബലി. തനിക്കു പുറമേയുള്ള ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിനെ ബലി ചെയ്യുന്നതുപോലെയല്ല ഇത്.

ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്നതും, ദൈവപുത്രൻ അർപ്പിച്ചതും ജീവിതബലിയാണ്. കാളക്കിടാവോ, ആടോ, പ്രാവോ, ചെങ്ങാലിയോ അല്ല, സാക്ഷാൽ ദൈവപുത്രൻ, തന്നെത്തന്നെയാണ് പരമപിതാവിന് നിത്യമായി ബലിയർപ്പിച്ചത്. നമ്മിൽ നിന്നും ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്നതുമതാണ്. ജീവിതമത്രെ വികലമായിരുന്നാലും സാരമില്ല; ദൈവത്തിനൊന്നേ

വേണ്ടു; അനുതപിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടിയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം. അതിനാൽ ദാവീദ് ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹൃദയം തുറന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:

*ബലി അങ്ങുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.
ഹോമബലികൾ അങ്ങുന്നു സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല.
പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങേയ്ക്കു ഞാൻ
അർപ്പിക്കുന്നു.
തകർന്ന ഒരു ഹൃദയത്തെ ദൈവം നിരസിക്കുകയുമില്ല. ⁴¹*

ഹൃദയത്തിൽ പരിശുദ്ധിയില്ലാത്ത, ദൈവഹിതത്തിനു വിരുദ്ധമായ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ, അനുതാപമില്ലാത്തവരുടെ ബലി ദൈവം സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല. കായോന്റെ ബലിയുടെ അസ്വീകാര്യതയും ആബേലിന്റെ ബലിയുടെ അസ്വീകാര്യതയും നാം കാണേണ്ടതും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതു ശരിവയ്ക്കുന്നു.

തിരുവചനം പകർന്നു തരുന്ന ആരാധനയുടെ ഭാവങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണ്?

- യഥാർത്ഥമായ ആരാധന സമഗ്രവ്യക്തിയുടേതാണ്. അത് അധരസേവയല്ല.
- പരിശുദ്ധമായ ജീവിതമാണ് ദൈവത്തിനു നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ആരാധന.
- ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പരിപൂർണ്ണതയും അസ്വീകാര്യതയും, പരിശുദ്ധിയും, ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിലൂടെ, ജീവിതനവീകരണത്തിലൂടെയാണ് നേടേണ്ടത്.
- ജീവിത നവീകരണത്തിനും ദൈവത്തിങ്കലിലേയ്ക്കുള്ള ഹൃദയ പരിവർത്തനത്തിനും ഏറ്റവും ആവശ്യമായത് ദൈവത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണ്, അനുസ്മരണമാണ്.

ഈ ധ്യാന വിചാരത്തിലൂടെ ചാവറപിതാവിലേയ്ക്കു തിരിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവികകാര്യത്തിന്റെ അനുസ്മരണവും ആരാധനയും ഈ യുഗത്തിന് അനുരൂപമാകാതെയുള്ള ഹൃദയത്തിന്റെ നവീകരണവും ദൈവിക തിരുമനസ്സ്

നിറവേറ്റലുമാണ് എന്ന് നമുക്ക് ബോധ്യമാകുന്നു.

ദൈവിക കാര്യങ്ങളുടെ അനുസ്മരണം അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നത് പ്രാർത്ഥനാ സമയത്തു മാത്രമായിരുന്നില്ല; നിരന്തരം ദൈവികകാര്യങ്ങളുമനുസ്മരിച്ച് അദ്ദേഹം കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു. എപ്പോഴും എല്ലാറ്റിനും വേണ്ടി നമ്മുടെ കർത്താവായ ഈശോ മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ പിതാവായ ദൈവത്തിന് നന്ദിപറയുവിൻ⁴² എന്ന വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ വാക്യം സജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം അനർത്ഥമാക്കി. ആ ജീവിതം നിരന്തരം ദൈവികകാര്യങ്ങളുമനുസ്മരിക്കലും കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കലുമായിരുന്നു. *നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം അത്ര വലിയ അനുഗ്രഹമാണ് അങ്ങു ഞങ്ങൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളത്* എന്നു പറയത്തക്കവിധം എണ്ണമില്ലാത്ത ആ നന്മകളെ അദ്ദേഹം നോക്കിക്കണ്ടു. ആചാര്യന്മാരും ആ ജീവിതം കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമായിരുന്നു; ആ ജന്മം കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ച ഒരു സ്തുതികീർത്തനമായിരുന്നു; ഒരു സകീർത്തനധാരയായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിൽ നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ നിർന്നിമേഷനായി നിൽക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചതിന്റെ കാരണമിതാണ്. *ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ഈ കൃതജ്ഞതാമനോഭാവം വ്യക്തമായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. പകർച്ച വ്യാധിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടതിനെ അനുസ്മരിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയതോർക്കുക:*

*എന്നെ നീ സർവ്വേശ്വരായനതിൽ നിന്നു നീക്കി
നിന്നെ സ്നേഹിച്ചിടുന്ന ജനത്തിലെനെചേർത്തു
ആയതിനെത്തുമുലം നിന്നുടെ ദയ തന്നെ
ഞാനിതെന്നു കൃതോത്തരത്തെ⁴³ യണയ്ക്കേണ്ടു⁴⁴*

പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ദിവ്യകാര്യങ്ങളുമാണ്; കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമാണ്. പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ *യൂക്കരിസ്റ്റ്* (Eucharist) എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടല്ലോ. *യൂക്കരിസ്റ്റ്* എന്ന പദം *എവൂക്കരിസ്തിയാ* എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായത്. അതിന്റെ അർത്ഥം കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനം (Thanks giving) എന്നാണ്. ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതത്തെ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്താൽ ആ ജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവിക കാര്യങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കുന്ന, പ്രഘോഷിക്കുന്ന, കൃതജ്ഞതാസ്മരണപരമായ ആലപിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു എന്നു കാണാം. ജീവിതത്തിൽ ദിവ്യ-കാര്യങ്ങളും നിറഞ്ഞു നിൽക്കു

നാൽ ഒന്നാന്നായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നുള്ള ദിവ്യ-കാര്യമായി സ്വജീവിതത്തെ അദ്ദേഹം ദർശിച്ചപ്പോൾ, സ്വന്ത ഭാഗത്തുനിന്നു സ്വജീവിതത്തെ എവുക്കരിസ്തിയാ ആയി - കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനമായി - അദ്ദേഹം സമർപ്പിച്ചു. ഈ കൃതജ്ഞതയായിരുന്നു പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയുടെ മുന്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീണ്ട മണിക്കൂറുകളിലെ ആരാധന. കൃതജ്ഞതമൂറിയ ആ ഹൃദയം ദൈവത്തിങ്കലിലേയ്ക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം ഒഴുകിച്ചേർന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളേക്കു. ദൈവത്തിന്റെ കാര്യവും അനുസ്മരിക്കുന്നവർക്കേ കൃതജ്ഞയുടെ മനോഭാവം ഉണ്ടാകൂ. ഹൃദയനൈർമ്മല്യവും എളിമയുമുള്ളവർക്കേ ദൈവികകരുണ ജീവിതത്തിൽ ദർശിക്കാൻ കഴിയൂ. *ആത്മാനുതാപത്തിൽ അദ്ദേഹം പാടുന്നു:*

*അനാദ്യഗുണനിയേ സർവ്വേശാ പരാപരാ
അനന്തദയാനീതാ സർവ്വമംഗലദേവാ
അന്തമില്ലാത്ത നിന്റെ കരുണാബ്ധിയാലെന്നെ
അന്തരിച്ചീടാത്തുള്ള സൃഷ്ടിയായ്ച്ചമച്ചല്ലോ⁴⁶*

നാവിനാൽ മാത്രമല്ല, സ്വജീവിതത്താൽ ഈ നന്ദിയും കടപ്പാടും വ്യക്തമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പരിശുദ്ധമായ ജീവിതത്തിലൂടെ, ദൈവത്തിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും വേണ്ടി സ്വയം ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നതിലൂടെ, *മാമ്മോദീസായിൽ കിട്ടിയ പ്രസാദവരം നഷ്ടമാക്കിയിട്ടില്ല* എന്നു പറയാൻ തക്കവിധം പരിശുദ്ധമായ വർഷത്താൽ, ജീവിതം ധന്യമാക്കിയതാണ്, കൃതജ്ഞതയാക്കിയതാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷത.

ആത്മനവീകരണത്തിലേയ്ക്കും സേവനത്തിലേയ്ക്കും

ചാവറപ്പിതാവിന് മേൽപറഞ്ഞവിധം തന്റെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കാൻ, കൃതജ്ഞയാക്കാൻ സാധിച്ചത് ഈ ലോകത്തിനനുരൂപനാകാതെ ആത്മനവീകരണത്തിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിൽ രൂപാന്തരീകരണം സംഭവിച്ചതിനാലാണ്. ദൈവീകമായ പരിശുദ്ധിയുടെ മുന്തിൽ, കാര്യങ്ങളുടെ മുന്തിൽ, ജീവിതത്തെ വിലയിരുത്തിയപ്പോൾ തന്നിലെ വിശുദ്ധിയുടെ പ്രഭയെ കെടുത്തിക്കളയുന്ന ലൗകികതാംശത്തെ കുറിച്ച് അനുതപിച്ച് അതിൽ നിന്നും പിന്മാറാനുള്ള ശ്രദ്ധയും നിഷ്ഠയും പുലർത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. പാപബോധ

ത്തോടെ നിസ്സാരങ്ങളും, അപ്രസക്തങ്ങളുമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരിഭവനം ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ ആ മനസ്സിന്റെ ആന്തരിക നവീകരണം, ഈ യുഗത്തിന്റെ ആനുരൂപ്യത്തേക്കാൾ വിശുദ്ധിയുടെ ആനുരൂപ്യത്തിനു അദ്ദേഹം നൽകിയ പ്രാധാന്യം... എല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നു.

ദൈവീകാംശത്തോടുള്ള ആനുരൂപ്യം ദൈവഹിതമെന്നെന്ന് വിവേചനിയുവാൻ, നല്ലതും സ്വീകാര്യവും പരിപൂർണ്ണവും ആയതെന്തെന്നു അറിയുവാൻ, അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കി. ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ മുന്തിൽ നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ ധ്യാനലീനനായി നിന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ദൈവം തന്റെ നിഗൂഢവഴികൾ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. മുറിയ്ക്കപ്പെട്ട, പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെട്ട, അവിടുത്തെ ശരീരരക്തങ്ങളുടെ മുന്തിൽ നിന്നപ്പോൾ, സ്വശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റേയും കഴിവുകളെ, ശക്തികളെ മുഴുവനായും ദൈവജനത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കായി, സർവ്വോന്മുഖമായ വളർച്ചയ്ക്കായി, വ്യയം ചെയ്തുതീർക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായി. മാത്രമല്ല, ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ അനുസ്മരണം മനസ്സിലുണർത്തിയ കൃതജ്ഞത, ആരാധന, സ്വാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും ഈ ലോകത്തിന്റേതായ താല്പര്യങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തനായി ദൈവത്തിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ജീവിക്കുവാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു. ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽനിന്നും തന്നെ രക്ഷിച്ചതോർക്കുന്ന അദ്ദേഹം *പ്രതിസ്നേഹമായി എത്രമാത്രം അങ്ങയെ ഞാൻ സേവിച്ചാലാണ് മതിയാവുക* എന്നു ചിന്തിച്ചു:

*ഇങ്ങനെ ദാരിദ്ര്യത്താലേത്രപേർ ക്ലേശിക്കുന്നു
അങ്ങനെയുള്ളവരിൽ നിന്നുമാം രക്ഷിച്ചുനീ
എന്നതുമെന്തുമുലം നിൻ കരുണയല്ലാതെ
എന്നതിനാലുമെത്ര നിന്നെ ഞാൻ സേവിക്കണം.⁴⁶*

ദൈവജന ശുശ്രൂഷയ്ക്കായുള്ള ബഹുമുഖങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകാൻ, പല നൂതനസംരഭങ്ങൾക്കും പ്രാരംഭം കുറിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ ശക്തനാക്കിയത് ഈ അവബോധമാണ്.

ജീവിതത്തെ കർമ്മോത്സുകവും, സംതൃപ്തിദായകവും, പരോപകാരപ്രദവുമാക്കാൻ ഒരാൾക്കു സാധിക്കുന്നത് സ്വയം ശൂന്യമാക്കി മുറിച്ചു വിളമ്പി നൽകിയ ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ ആത്മദാനപരമായ

സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമായ അവബോധത്താലും അതിന് സൃഷ്ടികർത്താവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച അവിടുത്തെ അനന്തമായ കരുണയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യത്താലുമാണ്. ഈ സ്നേഹത്തിന്റേയും കാര്യത്തിന്റേയും അനുഭവവും അവബോധവും, ആ അവബോധത്തിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന കൃതജ്ഞതാമനോഭാവവും ചാവറ പിതാവിനെ കർമ്മോത്സുകനാക്കുകയായിരുന്നു. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടി സ്വാർത്ഥചിന്ത കൂടാതെ അദ്ധ്യാനിക്കുവാൻ ഒരുവനെ പ്രാപ്തനും ശക്തനുമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പ്രേരകവും പ്രേരണയും ഇതു തന്നെ. ദാനമായി ലഭിച്ച ദൈവസ്നേഹവും കാര്യവും സ്വീകരിച്ച് അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു അവശ്യം ഉണ്ടാകേണ്ട മാനസികാവസ്ഥയാണ് ഈ ദാനം പങ്കുവെയ്ക്കാനുള്ള നല്ല മനസ്സും ഔദാര്യവും. ഈ മാനസികാവസ്ഥയാണ് ചാവറയച്ചനെ ഒരു കർമ്മയോഗിയാക്കി മാറ്റിയത്.

ചാവറപിതാവിന്റെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉപരിപ്ലവമായ അധരസേവയോ, തിരുസക്രാരിയുടെ മുമ്പിലുള്ള നിഷ്ക്രിയമായ ഇരിപ്പോ ആയിരുന്നില്ലല്ലോ. തിരുസക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടത് തപസ്യാസമമായിരുന്നു. അതൊരു പ്രണിധാനമായിരുന്നു; ശക്തി സംഭരിക്കലായിരുന്നു; അനുസ്മരിക്കലും കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കലും ആയിരുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ നിഗൂഢവഴികളെ കണ്ടെത്തലായിരുന്നു; ബലിയാക്കപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ, മുറിച്ചു വിളമ്പപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ, സ്വയംദാനമാകാനുള്ള പരിശീലനമായിരുന്നു; ആ നിലകൊള്ളൽ ജീവിതത്തിലാകമാനം മിശിഹായുടെ കാര്യങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു വ്യാപരിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു. ദൈവം തന്നോടു കാണിച്ച ഏറ്റവും വലിയ കാര്യമായി തിരുവോസ്തിയെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഒരേ സമയം തന്റെ സ്വാഭാവികജീവിതത്തിൽ ദൈവം ചൊരിഞ്ഞ കൃപകളും അതേ സമയം സ്വപുത്രനെ തനിക്കായ് മുറിച്ചു വിളമ്പി നൽകിയ ദൈവികകാര്യത്തിലെ അളവില്ലാത്ത സ്നേഹവും അദ്ദേഹം ദർശിച്ചു. *ആത്മാനുതാപമെന്ന* കൃതിയിൽ ആത്മകഥയും മിശിഹാചരിതവും മിശിഹായിലൂടെ സംഭവിച്ച രക്ഷാകരകൃത്യങ്ങളും ദൈവിക കാര്യങ്ങളിന്റെ നിദർശനമായി കണ്ട് ഒന്നിച്ച് അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞത് അതു കൊണ്ടാണ്.

ദൈവികകാര്യത്തിനുമുമ്പിൽ തന്റെ നന്ദിഹീനതയും അയോഗ്യതയും ഈ ലോകാനുരൂപ്യവും ദർശിച്ച അദ്ദേഹം തന്റെ

അയോഗ്യതയിലും, തന്നെ സ്നേഹിച്ച, തനിക്കായ് സ്വയം നൽകിയ, ദൈവത്തെ, ദൈവികകാര്യങ്ങളെ, തിരുവോസ്തിയിൽ ദർശിച്ചു. ആ ദർശനം ജീവിതത്തെ ഒരു കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനം (*ഏവുക്കരസ്തിയ*) ആക്കി മാറ്റി. എന്നാൽ അയോഗ്യനായ തനിക്ക് യോഗ്യമായ കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ദൈവപുത്രൻ നിത്യപിതാവിനർപ്പിച്ച *ഏവുക്കരസ്തിയ*യെ തന്റേതാക്കിമാറ്റി. ചുരുക്കത്തിൽ, പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ചാവറ പിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവം തന്നിലേയ്ക്ക് ചൊരിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിന്റെ പരമകോടിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് *ഏവുക്കരസ്തിയാ*യുടെ, കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനത്തിന്റെ പരമകോടിയായിരുന്നു. അതിനാൽ കൗദാശിക ജീവിതവും സ്വാഭാവികജീവിതവും അദ്ദേഹത്തിൽ രണ്ടായിരുന്നില്ല; സ്വാഭാവിക ജീവിതത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയായിരുന്നു കുദാശപരമായ ജീവിതവും പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെന്ന കുദാശയുടെ മുമ്പിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്യാനലീനതയും ഭക്തിയും. തിരുസക്രാരിക്കു മുമ്പിൽ ഈ ദിവ്യകാര്യങ്ങളാണു സ്മരണയും കൃതജ്ഞതയും അതിന്റെ അത്യുച്ചയിലെത്തിയപ്പോൾ നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ അവിടെ ചെലവഴിക്കാനും സ്വജീവിതത്തെ തിരുഹിതാനുസാരം സഹോദരങ്ങൾക്കായി ചെലവഴിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. അതിനാവശ്യമായ വഴികൾ ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

ദൈവത്തിന്റെ നിഗൂഢമായ വഴികളെ അനുധാവനം ചെയ്ത് ധന്യമാക്കി തീർത്ത ആ ജീവിതം ഇന്ന് ദൈവം നമുക്കു നൽകിയ ദിവ്യകാര്യമാണ്. ചാവറപിതാവാകുന്ന ദൈവീകദാനത്തെ പ്രതിനമുക്ക് ദൈവത്തിന് കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കാം. അതോടൊപ്പം നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതത്തെ ദിവ്യകാര്യങ്ങളുമായി, പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെടാനായി മുറിയ്ക്കപ്പെട്ട അപ്പമായി നമുക്ക് നിവർത്തിയ്ക്കാം.

പരാമർശ സൂചിക

1. സി.എം.സി. പ്രമാണരേഖയും നിയമാവലിയും (ആലുവ:1976) പേജ്, 4
2. റോമ 12 : 1-3
3. ലിറ്റർജി. 47
4. ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ്. ആത്മാനുതാപം, പാദം രണ്ട് 141-144.
5. വലേരിയൻ, മലങ്കര സഭാമാതാവിന്റെ ഒരു വീര സന്താനം,
(മാന്നാനം:1939) പേജ്, 263-264.
6. വലേരിയൻ. മലങ്കര സഭാമാതാവിന്റെ ..., പേജ്, 263.
7. ഇസഡ് എം.മുഴൂർ. ചാവറയച്ചൻ വിവിധവീക്ഷണങ്ങളിൽ, പേജ്, 34.
8. പോരൂക്കര കുര്യാക്കോസ് ഏലീശാച്ചൻ, ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലീ
യാസച്ചൻ. (മാന്നാനം 1963) പേജ്, 13 .
9. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, കത്തുകൾ,
(കൊച്ചി:1982) പേജ്, 99.
10. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതി
കൾ (കൊച്ചി:1981) പേജ്, 16-17.
11. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 24, 27,;
പുറപ്പാട് 19, ഹെബ്രോ അദ്ധ്യായം 8-10.
12. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 26
13. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 27
14. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 34
15. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 35
16. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 51
17. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 27
18. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 43
- 19 സൂചിതം: വലിയ ആഴ്ചയിലെ പെസഹാവ്യാഴത്തിലെ സ്ഥിതം
20. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 111, 112
21. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 56

- 22.ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 144
23. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 139
24. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 49-65
25. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 108, 109
26. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 113
27. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 78-83
28. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന് 97, 98
- 29 ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന് 1, 2
30. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന് 97, 98
- 31 ആൻസലം, ദൈവദാസനായ കുര്യാക്കോസ് ഏലീയാസച്ചൻ
(മാന്നാനം: 1961) പേജ്, 21
32. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 113
33. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 108
34. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 114
35. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന് 1-4
36. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന് 28-36
37. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന് 1- 2
38. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, .13
39. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 99
40. റോമ. 12 : 1
41. സങ്കീർത്തനം 51 : 17
42. എഫേ : 5:20
43. കൃതോത്തരം= പ്രതിനന്ദി
44. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം രണ്ട് 73-76
45. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം രണ്ട് 157-160
46. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം രണ്ട് 85-88

രണ്ട്

ഉള്ളായ്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തേയും നി യോഗങ്ങളേയും ദൗത്യത്തേയും സ്വാധീനിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ധാരയാണ് അയാളുടെ ദൈവദർശനം. ഈ ദർശനത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതും അതിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് പ്രകാശി തമാകുന്നതുമാണ് ആ വ്യക്തിയുടെ ലോകദർശനവും ആത്മദർശനവും സഹോദരദർശനവും. ഇവ ആധികാരികമായി ലഭ്യമാകുന്നത് യഥാർത്ഥമായ ആത്മീയാനുഭവത്തിൽനിന്നാണ്. ആത്മീയാനുഭവത്തെ പൊതുവേ ദൈവാനുഭവമെന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്.

ദൈവത്തെ ഓരോ വ്യക്തിയും മനസ്സിലാക്കുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതും ഓരോ വിധത്തിലാണ്. അനുഭവത്തിനു പിന്നിലുള്ള ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആ വ്യക്തിയുടെ അറിവും വീക്ഷണവും വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. ദൈവാനുഭവമെന്നത് ഒരു മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയായി മാത്രം കാണാവുന്നതല്ല. ദൈവം താൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർക്കു നൽകുന്ന സൗജന്യമായ ഒരു ദാനമാണത്. ദാനം സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ പ്രത്യേകതയും ഒരു കൈവുമനുസരിച്ച് അനുഭവത്തിന് വ്യതിരിക്തത

ഉണ്ടാകും; അപ്രകാരംതന്നെ അവബോധങ്ങൾക്കും ദർശനങ്ങൾക്കും. ഏതൊരു വ്യക്തിയുടേയും ദൈവാനുഭവത്തിൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവതിരുമുമ്പിൽ താൻ ആരാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചും സാമാന്യമായ അവബോധം ഉണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. ശരിയായ അവബോധം ദൈവകരങ്ങളിലെ വഴക്കമുള്ള ഉപകരണമായി വ്യക്തിയെ മാറ്റുകയും ചെയ്യും. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരിലും, പ്രവാചകരിലും, രാജാക്കന്മാരായ ദാവീദിലും സോളമനിലും, അപ്പസ്തോലന്മാരിലുമെല്ലാം ഈ യാഥാർത്ഥ്യം നാം കാണുന്നുണ്ട്.

ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മീയാനുഭവത്തെ, വിശകലനം ചെയ്താൽ അതിൽ മുഖ്യമായി മൂന്നു ദർശനധാരകൾ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നത് കാണാം: *ദൈവദർശനം, ആത്മദർശനം, സഹോദരദർശനം*. ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇവ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടതും ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനെ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

ആബ്ബാ... ആബ്ബാ!

ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവദർശനത്തിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനഘടകം ദൈവം തന്റെ പിതാവെന്ന ബോധ്യവും അനുഭവവുമാണ്; അതിലെ ഏറ്റവും ഉഷ്ണമായ ഭാവമാണ് ദൈവം തന്റെ അപ്പൻ ആണെന്നുള്ളത്. *എന്റെ അപ്പാ, ഈ പേരു കൊണ്ടല്ലാതെ അങ്ങയെ വിളിക്കാനെനിക്ക് ആവുന്നില്ല* എന്നാണ് *ധ്യാനസല്ലാപത്തിൽ* തരളിതമാനസനായ ആ പുത്രൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ *അപ്പാ* അനുഭവത്തിനാധാരവും മാതൃകയും ദൈവപുത്രനായ മിശിഹായുടെ *ആബ്ബാനുഭവം* തന്നെയാണ്. മിശിഹായെപ്പോലെ ദൈവത്തെ സ്വന്തം അപ്പനായി അനുഭവിച്ച, ആ അനുഭവം വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകടമാക്കിയ ചാവറപിതാവിന്റെ അപ്പാനുഭവത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ *ആത്മാനുതാപത്തിൽ* കാണാം.

ചാവറപിതാവിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ, ദൈവം തന്റെ അപ്പനായിരിക്കുന്നതിനു കാരണം അവിടുന്ന് തന്റെ സ്രഷ്ടാവെന്നുള്ളതാണ്. തന്റെ സ്രഷ്ടാവായ അപ്പനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

*ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൻ സുതനായ് ചമച്ചെന്നെയും
ആയതിനെന്തു കാരണം ദൈവമേ
ആദ്യഹീനനാം നിന്റെ ദയതന്നെ'*

ഇക്കാനായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആദികാരണമായ സർവ്വേശ്വരൻ, ആദിയില്ലാത്ത അനാദിയായവൻ, അവിടുന്നാണ് തന്റെ സ്രഷ്ടാവ്. ഒരു മകന്റെ അഥവാ മകളുടെ ഔന്നത്യമെന്നത് താൻ ആരുടെ മകൻ അഥവാ മകൾ ആയിരിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുടി ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഇതിലും ഉന്നതനായ ഒരു പിതാവിനെ തനിക്ക് കിട്ടാനുണ്ടോ? തന്റെ മഹത്വത്തിന്, സമ്പന്നതയ്ക്ക്, വ്യക്തിത്വത്തിന്, അസ്തിത്വത്തിന്, ദൗത്യത്തിന് ഊടും പാവവും നല്കുന്നത് ഈ ഉന്നതനായ പിതാവല്ലേ? ദൈവം തന്റെ സ്രഷ്ടാവും തദാരാപിതാവുമാണെങ്കിൽ താൻ അവിടുത്തെ പുത്രനാണെന്നതാണ് അതിന്റെ അനന്തരഫലം. *ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പങ്കുചേർന്നതിനാൽ* ² *ദൈവപുത്രന്റെ* മഹത്വവും, ഔന്നത്യവും തനിക്കു സ്വന്തമാണെന്ന അവബോധമാണ്, അനുഭവമാണ് ഇതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത. ഈ ഔന്നത്യം തനിക്കു ലഭിച്ചത് അവിടുത്തെ അനന്ത ദയയും കരുണയും ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധ്യവും അനുഭവവും.

ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മദർശനം ഉരുത്തിരിയുന്നത് ഈ ദൈവദർശനത്തിൽ നിന്നാണ്. ദൈവദർശനം അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ സിദ്ധമാകുമ്പോൾ അവശ്യം ഉണ്ടാകുന്ന മറ്റൊരു ദർശനമാണ് ആത്മദർശനം. ദൈവതിരുമുൻപിൽ, അവിടുത്തേയ്ക്ക് താൻ ആരായിരിക്കുന്നു, എന്തായിരിക്കുന്നു, എങ്ങനെയായിരിക്കുന്നു എന്നത് ദൈവദർശനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നതത്രെ. ഈ അറിവ്, അനുഭവവും ബോധ്യവും ജനിപ്പിക്കുന്നു. ചാവറപിതാവിൽ എന്നും നിറഞ്ഞുനിന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ അനുഭവവും ബോധ്യവും താൻ ദൈവപിതാവിന്റെ മകനാണെന്നുള്ളതാണ്.

അപരൻ സഹോദരൻ

ദൈവം തന്റെ പിതാവെന്നെങ്കിൽ തന്നെപ്പോലെ ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട എല്ലാവരുടേയും പിതാവാണ് ദൈവം.

എങ്കിൽ സകലരും അവിടുത്തെ മക്കളാണ്, അതിനാൽ തന്റെ സഹോദരങ്ങളാണ് അഥവാ കുടുംബാംഗങ്ങളാണ്. ചാവറപിതാവിൽ രൂപമുലമായിരുന്ന ഒരു വലിയ ഉൾക്കാഴ്ചയായിരുന്നു ഇത്. രക്ഷകനായി ഭൂമിയിലവതരിച്ച ദൈവപുത്രൻ പ്രഖ്യാപിച്ച ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സദാർത്ഥ എന്താണ് ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവും നാം അവിടുത്തെ മക്കളും, അതിനാൽ സഹോദരമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഈ അവസ്ഥ സംജാതമായത് മിശിഹായിലൂടെയാണ്. പാപികളായ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനായി വന്ന മിശിഹായും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നവരായ നാം ഒരുവനിൽ (ദൈവപിതാവിൽ) നിന്നുതന്നെയുള്ളവരാകയാൽ അവിടുന്നു നമ്മെ സഹോദരർ എന്നു വിളിക്കാൻ ലജ്ജിച്ചില്ല എന്നു തിരുവചനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവാനുഭവത്തിന്റേയും ദൈവദർശനത്തിന്റേയും തനിമ നാം കാണുന്നത് മിശിഹായെപ്പോലെ ദൈവത്തെ പിതാവായി കണ്ട് അനുഭവിക്കുവാനും സ്വയം ദൈവപുത്രനായും സഹജരേ സഹോദരരായും കാണാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനും കഴിഞ്ഞു എന്നതിലാണ്. കുടുംബാംഗങ്ങൾ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയോഗം ധനീകരിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ചാവറപിതാവിന്റെ കത്തുകളിൽ പലവുരൂ ഈ പദം നാം കാണുന്നുണ്ട്.⁴

ദൈവം സ്രഷ്ടാവായിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ മാത്രമല്ല, സർവ്വജീവജാലങ്ങളുടേയും കൂടിയാണ്; കൃമികളും പൂക്കളും വന്യജീവികളും, സസ്യലതാദികളും, ജലജീവികളും, പക്ഷിമൃഗാദികളും എല്ലാ മടക്കം വൈവിധ്യമാർന്ന എത്രയെത്ര ജീവജാലങ്ങളുടെ! എന്നാൽ ഇവയിലൊന്നായിട്ടല്ല, പിന്നെയോ ദൈവത്തിന്റെതന്നെ ഛായയും സാദൃശ്യവുമുള്ള ഒരു മകനായിട്ടാണ് അപ്പനായ ദൈവം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്ന അവബോധം ചാവറപിതാവിൽ ഏറെ കൃതാർത്ഥത ഉള്ളവരായിരുന്നു. അതേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയതു കാണുക:

*ഇഹലോകത്തിൽക്കൊന്നും മൃഗത്തെപ്പോൽ
ഇക്കുമ്പിയായ എന്നേയും ചെയ്തെങ്കിൽ
ഇതെന്തിനെന്ന് നിന്നോടുണർത്തിപ്പാൻ
ഇഹലോകെ പരലോകെയാരുള്ളു
ഈ മഹാവല്യപ്പത്തിന്റെ ചിത്താപോൽ
ഈ മഹാപാപിയായോരടിയനെ*

*ഈ മഹത്വത്തിൻ ഛായയിൽചെയ്തതും
ഈശ്വരനായ നിൻകൃപയതിൻമൂലം
ഉത്തമനായ നിന്നുടെ ചിത്തത്താൽ
ഉത്ഭവം തന്നു മാനുഷജന്മത്തിൽ
ഉന്നതനായ നിന്നുടെ സന്നിധേ
ഉന്നതേ കരേറ്റുവാനും ചിത്തമായ് ⁵*

തന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും മനുഷ്യനായി തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നതിനെപ്പോലും ഉന്നതത്തിൽ അങ്ങയോടൊത്ത് ആയിരിക്കുവാനുള്ള കൃപയും അവിടുന്ന് തനിക്കു നൽകിയല്ലോ എന്നതും അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ കൃതജ്ഞതയുള്ളവനാക്കി. ഈ കൃപയ്ക്ക് താൻ അർഹനായത് ജ്ഞാനസ്നാനംവഴി തന്നിലെ ഉത്ഭവപാപത്തെ നീക്കിക്കളഞ്ഞതിനാലാണ് എന്ന ബോധവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇതും ദൈവത്തിന്റെ വലിയ കരുണയായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടത്:

*കാരുണ്യൻ നിന്റെ കരുണാഹേതുവാൽ
കാരണപാപതോയമാം സ്നാനത്താൽ
കാരുണ്യാഭയം ശേഷം ഗുണങ്ങളും
കാലേയം പോക്കി നൽകിയതുകാലം ⁶*

ദൈവഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം: ഒന്ന്, മുവരെങ്കിലും സത്തയിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയുടെ മാതൃകയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള വിളിയും ഉത്തരവാദിത്വവും, ദൈവമക്കളുടെ അവകാശങ്ങളോടെ ജീവിക്കുവാനുള്ള ആത്മീയസ്വാതന്ത്ര്യവും. ഇപ്രകാരം ജീവിക്കാനുതകുംവിധം ദൈവം തന്ന മഹത്വം അതിന്റെ പരിശുദ്ധിയിൽ സ്വീകരിച്ചത് ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദമാണ്. പാപം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പുള്ള ആദത്തിന്റെ അവസ്ഥയിൽ അവൻ ദൈവത്തോടും സർവ്വസൃഷ്ടജാലങ്ങളോടും സൗഹൃദത്തിലും സഹവാസത്തിലും ആയിരുന്നു. ഒന്നും അവനെ ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല. ദൈവിക സഹവാസം അവൻ ആനന്ദമായിരുന്നു, ഹൃദ്യമായിരുന്നു, സമാധാനപൂർണ്ണമായിരുന്നു. സർവ്വജീവജാലങ്ങളോടും അവനു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ബന്ധം ഹൃദ്യവുമായിരുന്നു. എല്ലാം അവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ആയി

രുന്നൂ. സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായിരുന്നു അവൻ. എന്നാൽ, പാപത്തിന്റെ ഫലമായി ദൈവം നൽകിയ മഹത്വം അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. പുത്രത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവരാണ് ആദവും ആദത്തിന്റെ ഓരോ സന്തതിയും എന്നർത്ഥം.

രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപി

ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മദർശനത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വശം ഉരുത്തിരിയുന്നത് പാപംവഴി ദൈവികമഹത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ പാപിയായ, നഷ്ടപ്പെട്ട മകനാണ് താൻ എന്നുള്ള അവബോധത്തിൽനിന്നാണ്. *ധ്യാനസല്ലാപത്തിൽ* വളരെ ഹൃദയസ്പർശിയായ വിധത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇത് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചു, ധൂർത്തപുത്രന്റെ ഉപമ ധ്യാനിക്കുന്ന വേളയിൽ. ദൈവമഹത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ അവസ്ഥ ചാവറപിതാവിന്റെ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഴുവൻ അനുഭവമാണ്. എന്നിരുന്നാലും താൻ മഹാപാപി എന്ന ആഴമേറിയ അവബോധമാണ് ചാവറയച്ചനെ മമിക്കുന്നത്. ആ പാപവബോധം അവിടംകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഒരു പടി കൂടി കടന്ന്, പാപിയാണെങ്കിലും താൻ ദൈവത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവനാണ്, ദൈവിക മഹത്വത്തിൽ വീണ്ടും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടവനാണ്, ദൈവപുത്രന്റെ സ്ഥാനത്തേക്ക് വീണ്ടും ഉയിർത്തപ്പെട്ടവനാണ് എന്ന വിശ്വാസാനുഭവത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഉയരുന്നു. താൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയാണ്, ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത കരുണയ്ക്ക്, സ്നേഹത്തിന് പാത്രീഭൂതനായവനാണ് എന്ന സന്തോഷകരവും കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയം പേറുന്നവനായി അദ്ദേഹത്തെ നാം കാണുന്നു. എല്ലാവരും പാപികളെങ്കിലും എല്ലാ പാപികളും അംഗീകരിച്ചു സ്വീകരിച്ചു കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കാൻ മരന്നുപോകുന്ന, അഥവാ, അതിനായി മെനക്കെടാൻ മുതിരാത്ത, രക്ഷാദായകമായ അനുഭവമാണ് താൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയാണെന്ന അവബോധം. ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മദർശനത്തിൽ വളരെ മിഴിവാർന്നു നില്ക്കുന്ന പ്രത്യംശാജനകമായ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് താൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയാണെന്നത്.

*ആദിനായകനായ സർവ്വേശ്വരൻ
ആദത്തിൻ സുതനായ് ചമച്ചെന്നെയും'*

എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈരടികൾ മറ്റു ചില ഉൾക്കാഴ്ചകളിലേയ്ക്കു കൂടി നമ്മെ നയിക്കുന്നു:

- ആദം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് ദൈവശായയിലും സാദൃശ്യത്തിലുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആദത്തിൻ സുതർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് ഈ ശായയും സാദൃശ്യവും വികലമാക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലാണ്. അതായത്, ഉത്ഭവപാപമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പാപാവസ്ഥയിൽ.
- നവമായി ജനിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും ആദം വരെയുള്ള സർവ്വമനുഷ്യരോടും ബന്ധമുണ്ട്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യവംശത്തിലെ എല്ലാവരും തന്നെപ്പോലെ ആദത്തിൻ സുതരാണ്; ആ നിലയിൽ അവരുമായി താൻ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആദത്തിന്റെ പാപത്തിന്റെ ഫലവും എല്ലാവർക്കും ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പാപികളെങ്കിലും എല്ലാവരും തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളാണ്; സഹോദരങ്ങളാണ്. മാത്രമല്ല, ആദത്തിനു ലഭിച്ച രക്ഷാവാഗ്ദാനത്തിനും എല്ലാവരും അവകാശികളാണ്.
- താനും തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളും ഒരുപോലെ പാപികളാണ്. ആദമെന്ന മഹാപിതാവിൽനിന്നു തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതാണ് ഈ പാപാവസ്ഥ. എല്ലാവരും പാപികളായതിനാൽ എല്ലാവർക്കും രക്ഷ, വിശുദ്ധീകരണം ആവശ്യമുണ്ട്. പാപം വഴി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ പൂർവ്വമഹത്വം, ദൈവികശായയും സാദൃശ്യവും, വീണ്ടെടുക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട് എന്നു വ്യക്തം.

സർവ്വമനുഷ്യരും പാപികളാണെന്നും ആയതിനാൽ രക്ഷ എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമുണ്ടെന്നും മാത്രമല്ല, മഹാദയവും കരുണയുമുള്ള തന്റെ അപ്പൻ പാപികളായ മനുഷ്യരെ ആ നിലയിൽത്തന്നെ നിർത്തുന്നവനല്ല, ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുന്നവനല്ല, അവരെ രക്ഷിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്നവനാണ്, തുനിഞ്ഞിറങ്ങുന്നവനാണ് എന്ന ബോധ്യവും അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ട്. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലൂടെ തനിക്കു കൈവരുന്ന രക്ഷയെയാണ് അദ്ദേഹം *ആത്മാനുതാപത്തിൽ* സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മദർശനം താൻ പാപിയാണ് എന്നതിൽനിന്നും ദൈവത്താൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു, രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന പാപിയാണ് എന്നതിലേക്ക് ഉയരുകയാണ്. ആയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ നിരാശയില്ല; പ്രത്യുത, കൃതജ്ഞതയും പ്രത്യംശയുമാണ് നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നത്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിലും ആത്മാനുതാപത്തിലും വ്യക്തമായി നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്.

സജീവിതത്തേയും ക്രിസ്തുജീവിതരഹസ്യത്തേയും സുവിശേഷവെളിച്ചത്തിൽ അനുധ്യാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ രൂപരേഖയായ ആത്മാനുതാപത്തിൽ ചാവറപിതാവ് വരച്ചുകാട്ടുന്ന ഒരു സുപ്രധാന കാര്യം, പാപിയെത്തേടി വരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അനന്തകാരുണ്യവും മഹാദയമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് ഓടിയകലുകയല്ല. പിന്നെയോ, തന്നെ തേടുന്ന ദൈവത്തെ കാണുവാനുള്ള ദാഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ മുനിട്ടു നില്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

*നഷ്ടമായ്പോയോരജങ്ങളെത്തേടുന്ന
സൃഷ്ടികർത്താവിനെ കാണാകേണം⁸*

പാപിയെത്തേടിപ്പോകുന്ന രക്ഷകനായ ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രം ഈ ഈരടികളിൽ നിഴലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലുപരി, പാപി ദൈവത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെടും എന്ന വിശ്വാസവും പ്രത്യംഗമായാണ് നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, ശിക്ഷിക്കാനല്ല രക്ഷിക്കാനായി നീട്ടുന്നതാണ് അവിടുത്തെ കരങ്ങൾ എന്ന ബോധ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. താൻ പാപിയാണെങ്കിലും തന്റെ അപ്പൻ, ദൈവം, തന്നെ രക്ഷിക്കുന്നവനാണെന്ന ആഴമായ അവബോധവും അനുഭവവുമാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവാനുഭവത്തിലെ വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം. താൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയാണെന്ന ഉൾക്കാഴ്ച, ദർശനം, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന് പകർന്നുകൊടുത്തു.

ചാവറപിതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ദൈവസുതന്റെ മനുഷ്യാവതാരംതന്നെ ആദിപിതാവായ ആദത്തിന്റെ പാപത്തിൽനിന്ന് തന്നെയും തന്റെ ജനത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു.

*എന്നുടെയാദിപിതാ ചെയ്തൊരു പാപത്താലെ
നന്മയൊക്കെയും നശിപ്പിച്ചു ഞാനെന്നാകിലും
നിന്നുടെ നീതിമൂന്നും കടന്നുഗണത്തേപ്പോൽ
എന്നെ നീ ശിക്ഷിച്ചില്ലായെന്നുടെ ജനത്തെയും
എന്നുതന്നെയുമല്ലാ നിന്നുടെ ദയവിനാൽ
അന്നു നീ പറഞ്ഞൊത്തു നിന്നുടെ സുതനെയും-
മെന്നു നിൻ വണ്ണം നാഥാ നിന്നുടെ സുതൻദേവൻ
മന്നിതിൽവന്നു മർത്യകോലവും ചമഞ്ഞല്ലോ. ⁹*

ഈ അവബോധത്തിൽ ഉണ്ണിമിശിഹായോട് തന്റെ പാപങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം പൊറുതി യാചിക്കുന്നു:

*എന്നുടെ രക്ഷാനാഥാ നിന്നുടെ പിറവിയിൽ
മിന്നുന്ന കണ്ണിൽ നിന്നുചിന്തിയ കണ്ണുനീരിനാൽ
പാപിയാം മമ പൈതൽ പ്രായത്തിൻ കുറ്റങ്ങളെ
താപത്താൽ പൊറുതിയെക്കേണു പ്രർത്ഥിക്കുന്നേൻ.¹⁰*

തന്റെയും ലോകമൊക്കെയുടേയും പാപവിമോചനവും രക്ഷകനുമായ മിശിഹാ, താൻ അവിടുത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്നാലും തന്നെത്തേടി തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവനാണെന്നുള്ള അനുഭവവും അവബോധവും അദ്ദേഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നു:

*എന്നെ നീ ഉപേക്ഷിച്ചില്ലെന്നതു സുനിശ്ചയം
നിന്നെ ഞാനുപേക്ഷിച്ചു പിന്തിരിഞ്ഞതുമേരും
എന്നെ നീ മറക്കാതെ പിൻതുടർന്നെന്റെ പിൻപെ
വഴക്കിയില്ലായെന്നെ പുഴുക്കൾ കടിപ്പാനായ് ¹¹*

അവിടുത്തെ കണ്ണുകൾ പോലും വിളിച്ചോതുന്നത് അവിടുന്ന് നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ വന്നവനാണെന്നാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നതാണ്..

*ശിക്ഷിപ്പാനല്ല ചക്ഷുസ്സതിനെ പാർക്കുന്നതപ്പോൾ
രക്ഷിപ്പാൻ വന്നതെന്നു കാട്ടുന്നു കടാക്ഷത്താൽ ¹²*

വീണ്ടും, അവിടുത്തെ തിരുപ്പാദങ്ങളെ കണ്ടാലോ? സകല പാപികളേയും തേടുവാനായി ഓടാൻ നില്ക്കുന്നു എന്ന വണ്ണമാണതു കാണപ്പെടുന്നതുതന്നെ:

*കമലതിരുപ്പാദം കാണുന്നു നേരത്തുകൽ
സകല പാപികളെ തേടുവാനോടുംവണ്ണം¹³*

രക്ഷകനായ മിശിഹാ പാപവിമോചനകനാകയാൽ ഒരോ മനുഷ്യാത്മാവും രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് അവിടുന്ന് വഴിയാണ്. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ അന്തർധാരയാണ് ഇത്. മിശിഹായുടെ ജീവിതരഹസ്യത്തിന്റെ, രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെതന്നെ, കേന്ദ്രബിന്ദു ഈ സത്യമാണല്ലോ. പിതാവായ ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ ലോകത്തിലേയ്ക്കു അയച്ചത് ലോകത്തെ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കാനല്ല, പ്രത്യുത അവനിലൂടെ ലോകം രക്ഷ പ്രാപിക്കാനാണ് ¹⁴ എന്ന അവബോധം മിശിഹായ്ക്കുതന്നെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. മിശിഹാ പാപികളെ രക്ഷിക്കാൻ ലോകത്തിലേയ്ക്കു വന്നു എന്ന പ്രസ്താവന ഏറ്റം വിശ്വസനീയമാണെന്നും, താൻ പാപികളിൽ ഒന്നാമനാണെന്നും എന്നാൽ തനിക്ക് അവിടുത്തെ കൃപ ലഭിച്ചു എന്നും വിശുദ്ധ പൗ

ലോസും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.¹⁵ വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ഈ മനോഭാവം ഉൾക്കൊണ്ടവനായ ചാവറപിതാവ്, രക്ഷകനായ മിശിഹായെ കുറിച്ചും അവിടുത്തെ രക്ഷാകര ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചും ഏറെ അവബോധത്തിലും അനുഭവത്തിലും നിന്നുകൊണ്ട് വീണ്ടും എഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ:

*സർവ്വേശാ പരാപരാ സർവ്വമംഗലനിയേ
സർവ്വരക്ഷയ്ക്കായ് തന്ന നിന്നുടെ പുത്രൻ തന്നെ¹⁶
ഈ ഭൂവി വന്നു നീ മാനുഷജന്മമായ്
ഈ ജനരക്ഷയ്ക്കു കർത്തനായി¹⁷*

അദ്ദേഹം ധൈര്യസമേതം പറയുന്നുമുണ്ട്
*പൊയ്പോയോരജ്ഞിനെ തേടുവാൻ വന്ന നീയെ
കൈക്കൊണ്ടു രക്ഷിക്കണം ഞാനുമിന്നതിലൊന്ന്¹⁸*

നിയോഗ ബോധ്യത്തിലേയ്ക്ക്

ദൈവത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയാണ് താനെന്ന അവബോധം ചാവറപിതാവിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു എന്നാണ് മേല്പറഞ്ഞവയെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഈ ബോധ്യം അദ്ദേഹത്തിന് ചില ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നല്കി, ചില മനോഭാവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ ഉളവാക്കി, ചില തീരുമാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു:

- സ്വന്തം അയോഗ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം, അതുളവാക്കിയ അനുതാപം, പാപത്തിനു പരിഹാരമനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള എളിമ.
- താൻ പാപിയായിരുന്നിട്ടും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്ന ദൈവത്തോടു തോന്നുന്ന കൃതജ്ഞത, സ്നേഹം.
- ദൈവം രക്ഷിക്കുന്നവനാണെന്ന ബോധവും ബോദ്ധ്യവും സ്വജീവിതത്തിന് പ്രത്യാശയായതോടൊപ്പം പാപത്തിൽ വീണ് നിരാശയ്ക്കടിമപ്പെട്ട ജീവിതം അസഹനീയമായവർക്കു ആ പ്രത്യാശ പകർന്നു കൊടുക്കാനുള്ള, അവരെ രക്ഷയിലേയ്ക്കു ആനയിക്കാനുള്ള ഉൾപ്രേരണ.
- ദൈവം തന്നോടു കരുണ കാണിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരോടും കരുണയും കാണിക്കുന്നു എന്ന അവബോധം; ദൈവത്തിൽനിന്നും കരുണ സ്വീകരിക്കുന്ന താനും മറ്റുള്ളവരോട് കരുണയും കാണിക്കേണ്ടവനാണെന്ന ഉൾക്കാഴ്ച.

■ ദൈവം ഇത്രമാത്രം കരുണയാനായിട്ടും ആ കരുണയെ ഉപേക്ഷിച്ച് വീണ്ടും പാപാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്നവരുടെ ആത്മനാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ; ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും പ്രയത്നവും ചെയ്യാനുള്ള അതിതീവ്ര അന്തർപ്രേരണയും തീരുമാനവും.

മേല്പറഞ്ഞ ആത്മദർശനവും ആത്മാവബോധവുമാണ് തന്റെയും തന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകളുടേയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചത്. സാമൂഹികവും, സാംസ്കാരികവും, മതപരവും, സഭാപരവുമായ പല കാരണങ്ങളാൽ ആത്മനാശം സംഭവിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൺമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ആശാൻ കളരിയിൽ പഠിച്ച അദ്ദേഹത്തിന് ആ ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ കന്മഷം കലർന്ന ചിന്തകളും വികാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാൻ തക്ക കേൾവിക്കും കാഴ്ചയ്ക്കും സാഹചര്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന കാര്യവും ഓർമ്മയിലുണ്ടായിരുന്നു. ആത്മനാശം ഉണ്ടാകാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനും പാപികളെങ്കിലും കൂടപ്പിറപ്പുകളായ സഹോദരങ്ങളെ രക്ഷയുടെ അനുഭവത്തിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കുവാൻ വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായാനും അദ്ദേഹം തുടക്കം തൊട്ടേ പ്രേരിതനായി.

ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കണ്ടെത്തിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പലതാണ്: ജ്ഞാനകുരുടതം നീക്കി വെളിച്ചവും വിശുദ്ധിയും ഉളവാക്കാൻ തക്ക നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക, ജ്ഞാനധ്യാനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുക, കുദാശകളുടെ സ്വീകരണത്തിന് ആളുകളെ ഒരുക്കുക, വേദകാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുക... ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ തുടർന്നു നടത്താനും അതിലുപരി സ്വജീവിതത്തിലൂടെ, ജീവിതവിശുദ്ധിയിലൂടെ, ജീവിതമാതൃകയിലൂടെ, അനേകരെ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപിയുടെ ഔന്നത്യത്തിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കാനും, എന്നും നിലനില്ക്കുന്ന സാദ്ധ്യതകളും സംവിധാനങ്ങളും ഉണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അവബോധമുണ്ടായി. ഈ അവബോധവും പ്രചോദനവും സന്നദ്ധ്യതയും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു. *കുടപ്പിറപ്പുകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി സർവ്വേശൻ ഈ സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു¹⁹* എന്നാണ് പുരുഷന്മാരുടെ സന്നദ്ധ്യതയുടെ സന്നദ്ധ്യതയുടെ സമ്മുഹസ്ഥാപനത്തെ പരാ

മർശിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയത്. ഈ അവബോധം തന്നെയാണ് സ്ത്രീകൾക്കായി കന്യകാമഠം സ്ഥാപിക്കാനും പ്രേരണയായത്. തൽസംബന്ധമായി ചാവറപിതാവിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനും ആത്മ പിതാവും പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഡെലഗേറ്റുമായിരുന്ന ഇറ്റാല്യൻ കർമ്മ ലീത്താമിഷനറി ഫാ.ലെയോപ്പോൾട്ട് ബെക്കാരോ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

...മേല്പട്ടക്കാരുടെ ചൊല്ലുവിളിയും ആത്മാവുകളുടെ ഉപകാരവും എന്ന ഈ രണ്ടു ന്യായംകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയത്നത്തിനും ബുദ്ധിമുട്ടിനും പിൻവാങ്ങിയില്ല. ഇതിൽ പ്രത്യേകമായിട്ട് മലയാളത്തിലെ പെൺപൈതങ്ങൾക്കായി ഒരു പുണ്യസങ്കേതവും വേദകാര്യങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിപ്പെതങ്ങളായിട്ടു വളരുന്നതിനും ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠവും ഉണ്ടാക്കണമെന്ന എത്രയും ആഗ്രഹമായി, ആയതിനു സർവ്വേശ്വരൻ തിരുമനസ്സായപ്പോൾ അതിനെ നിറവേറ്റുന്നതിനു എത്രയോ പ്രയത്നം ചെയ്തുവെന്നു ഈ ചുരുങ്ങിയ വിവരത്തിനടങ്ങുന്ന കാര്യമല്ല. കന്യാസ്ത്രീമഠം തുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷവും വേണ്ടുന്ന ക്രമത്തോടും പുണ്യത്തോടുംകൂടെ നടത്തുന്നതിന് എത്രയോ ആഗ്രഹവും താല്പര്യവുമായിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള കാര്യമായിരിക്കുന്നു..²⁰

സ്വജന്മത്തിന്റെ മഹനീയതയും കർമ്മത്തിന്റെ പ്രേരണയും ജീവിതത്തിന്റെ കൃതാർത്ഥതയും സമ്പന്നതയും എന്തിലാണ് ഒരു വൻ കണ്ടെത്തലുണ്ട് എന്നതിന് ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവ-മനുഷ്യ-ആത്മദർശനം. ഇല്ലായ്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള വല്ലായ്മകളെക്കൊണ്ട് ഉള്ളായ്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് ഒരു വനെ നയിക്കേണ്ടതെന്നും ദൈവസന്നിധിയിൽ കൃതജ്ഞതാനിർഭരനാക്കേണ്ടതെന്നും ചാവറപിതാവ് നമ്മെ അടിവരയിട്ടു ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ദൈവമെന്ന മഹാപിതാവിന്റെ മകനാ/ളായിരിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായ എന്തു മഹത്വമാണ് ഒരുവന് ഉണ്ടാകേണ്ടത്?

സർവ്വത്തിന്റേയും ഉടയവനായ അവിടുത്തെ മകനാ/ളായിരിക്കുന്ന ഒരുവന് അതിൽ കൂടിയ എന്തു സമ്പന്നതയാണ് പ്രതീക്ഷിക്കാനുള്ളത്?

ദൈവകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരിക്കുന്നതിലധികമായ എന്തു കുടുംബമഹിമയാണ് ഒരുവനു ലഭിക്കാനുള്ളത്?

ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ സ്വന്തം ഛായയും സാദൃശ്യവും പേറുന്നതിലധികമായ എന്തു സൗന്ദര്യമാണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്?

അവിടുത്തെ മകൻ/മകൾ ആയിരിക്കുന്നതിലധികമായ എന്തു ആഭിജാത്യമാണ് ഒരുവനു ലഭിക്കാനുള്ളത്? സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവിടുത്തോടൊപ്പം ആയിരിക്കാനുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ് എന്തു സൗഭാഗ്യമാണ് കാംക്ഷിക്കാനുള്ളത്?

ജീവിതത്തിലെ പാപമാലിന്യങ്ങളേയും മുറിവുകളേയും നീക്കിക്കളയാൻ ദൈവപുത്രന്റെ പവിത്ര രക്തത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ മറ്റ് എന്തു ഉപാധിയാണുള്ളത്?

സ്വസഹോദരരുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിലും ശ്രേഷ്ഠമായ എന്തു ശുശ്രൂഷയാണ് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്?

അതേ, ദൈവപുത്രനെന്ന സ്ഥാനത്തേക്കാൾ ഔന്നത്യമുള്ള, സൗഭാഗ്യമുള്ള, ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള, കുലീനത്വവും സമ്പന്നതയുമുള്ള മറ്റൊന്ന് ഈ ഭൂമിയിലോ, വരാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിലോ ഇല്ല എന്ന സത്യത്തെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവദർശനം, അതിൽനിന്നുരുത്തിരിയുന്ന മനുഷ്യദർശനം, നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. ഇതാവട്ടെ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അവിരാമമായ കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനത്തിലേയ്ക്കും ദൈവകാര്യങ്ങളെ പുകഴ്ത്തുന്നതിലേയ്ക്കും നമ്മെ നയിക്കുന്ന പുണ്യദർശനം തന്നെയാകുന്നു.

‘എന്റെ അപ്പാ’ എന്നു ദൈവത്തെ വിളിക്കാനും അപ്രകാരം വിളിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും അപ്പന്റെ അളവില്ലാത്ത നന്മയും, കരുണയുമുള്ള സ്നേഹം അനുഭവിക്കുവാനും ആത്മാഭിമാനത്തോടെ ജീവിക്കുവാനും, ഹൃദയം കൃതജ്ഞതാനിർഭരമാകുവാനും, ആ സ്നേഹം കൂടെപ്പിറപ്പുകളിലേയ്ക്ക് പകരുവാനും അവർക്കുവേണ്ടി ഫലേച്ഛകൂടാതെ കർമ്മം ചെയ്യുവാനും എല്ലാവരും ദൈവമക്കൾ എന്ന വിശ്വസാഹോദര്യത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ ജീവിക്കുവാനും അതിലൂടെ ദൈവരാജ്യാനുഭവം ഭൂമിയിൽ സംസ്ഥാപിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞ ചാവറപിതാവിന്റെ ദർശനധാരകൾ കൈരളിയുടെ പരിമിതമായ സ്ഥലകാലങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന അനശ്വരപ്രകാശരേണുക്കളാണ്. പാപബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ, നിരാശപടരുന്ന മാനസങ്ങളിൽ, അന്ധകാരം നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തിൽ, രക്ഷയുടേയും പ്രത്യാശയുടേയും കിരണങ്ങളായി അത് പ്രശോഭിക്കുന്നു. കാലം അതേറ്റു പറയുന്നു!

പരാമർശ സൂചിക:

1. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന്, 1-4.
2. 2 പത്രോ 1: 4
3. ഹെബ്രോ 2:11
4. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ്, 133,134.
5. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന്, 5-6.
6. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന്, 33-36.
7. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം ഒന്ന്, 1-2.
8. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന്, 97-98.
9. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം രണ്ട്, 162-170.
10. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം രണ്ട്, 361-364.
11. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം നാല്, 245-248.
12. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം അഞ്ച്, 165-166.
13. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം അഞ്ച്, 169-170.
14. യോഹ 3:17.
15. 1 തിമോ 1:15.
16. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം നാല്, 27-28.
17. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മൂന്ന്, അനുബന്ധം 43-44.
18. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം അഞ്ച്, 173-174.
19. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 4, പേജ് 100.
20. ഫാ.ലെയോപ്പോൾദ് ബെക്കാനോ 1871-ൽ എഴുതിയ ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്ന് എടുത്തഭാഗം. ചാവറപിതാവിന്റെ ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പാദങ്ങൾ പ്രസ്തുതവർഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുതജീവചരിത്രവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം 1959-ൽ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മൂന്ന്
സഭാദീപത്തിന്റെ
പ്രകാശധാര

അഭിനവ പന്തക്കുസ്താ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സമാരംഭിച്ചിട്ട് 2012 ഒക്ടോ. 11 -ന് 50 വർഷം തികയുകയാണ്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിനെ സഭയുടെ നൂറ്റാണ്ട് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്കവിധം സഭാജീവിതത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകമായ മാറ്റങ്ങൾക്കു നാനി കുറിച്ച ഈ കൗൺസിലിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ നേട്ടമായി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത് സഭയെക്കുറിച്ചു സഭതന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രമാണരേഖകളാണ്; പ്രത്യേകിച്ചും ജനതകളുടെ പ്രകാശം എന്ന തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന ഹൈരാർക്കികേന്ദ്രിതമായ സഭാവിജ്ഞാനീയ ചിന്തകളും, കത്തോലിക്കാസഭയെന്നാൽ റോമൻ സഭയാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടും ഇവയോടു ചേർന്നുപോകുന്ന മറ്റു പല ചിന്താഗതികളും മാറ്റി എഴുതിയ ഒരു കൗൺസിലായിരുന്നു അത്. കത്തോലിക്കാസഭയെന്നത് സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്നും ഈ കൂട്ടായ്മയ്ക്കു മാതൃകയും ഉറവിടവും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വമാണെന്നും, ഐക്യമല്ല, വൈവിധ്യത്തിലെ ഐക്യമാണ് സഭയിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നും മറ്റുമുള്ള പല ഉൾക്കാഴ്ചകളും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യ

ത്തിൽ നിന്നും വീണ്ടും കണ്ടെത്താൻ കൗൺസിലിന് സാധ്യമായി എന്നത് വലിയ നേട്ടമാണ്.

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ ഈ കൗൺസിൽ സമാരംഭിക്കുന്നതിന് ഏകദേശം ഒൻപതു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന സഭാസ്നേഹവും അദ്ദേഹം പുലർത്തിയ സഭാദർശനവും എന്തായിരുന്നു എന്നു നോക്കിക്കാണുമ്പോഴാണ് ആ മനസ്സിലെ വിഭാവനത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരുന്ന സഭാകരുതലുകൾ, ഒരു ദീർഘ ദർശനത്തിലെ നൂതനപോലെ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ദാർശനിക പരിഗണനകൾ, നാളാഗമങ്ങളിലും, കത്തുകളിലും അന്നേ ഉൾച്ചേർത്തിരുന്നു എന്നു നാം ആദരവിസ്മയത്തോടെ തിരിച്ചറിയുന്നത്. വെറുതെയല്ല അദ്ദേഹത്തെ കേരള സഭാദീപം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ സൂചനകൾ തന്നെ വ്യക്തമാണ്.

സ്നേഹത്യാഗങ്ങളുടെ വഴിയെ

അറിയാത്ത ഒന്നിനെ സ്നേഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. സ്നേഹിക്കാത്ത ഒന്നിനുവേണ്ടി ത്യാഗം ചെയ്യുകയും സാധാരണമല്ല. ചാവറ പിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സഭയെന്നത് അന്യമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നില്ല. സഭയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം വൈയക്തികമായിരുന്നു. മണവാട്ടിയെന്നും, അമ്മയെന്നും സഭയെ അദ്ദേഹം അഭിസംബോധന ചെയ്തു; അപ്രകാരം കരുതി, സ്നേഹിച്ചു, ആദരിച്ചു, ശുശ്രൂഷിച്ചു. സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ തന്റെ ആവശ്യമായി, പ്രശ്നങ്ങൾ തന്റെ പ്രശ്നങ്ങളായി, സന്തോഷങ്ങൾ തന്റെയും സന്തോഷങ്ങളായി കണ്ടു; പ്രതികരിച്ചു; പ്രത്യുത്തരിച്ചു; അഭിമാനം കൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാളാഗമങ്ങൾ ഇത് സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സഭയെ മാതൃസ്ഥാനത്തു കണ്ടുള്ള പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹം, സഭയുടെ ആചാരങ്ങളോടും ക്രമങ്ങളോടുമുള്ള കലർപ്പില്ലാത്ത മതിപ്പ്, സഭാനേതൃത്വത്തോടുള്ള ആദരപൂർവ്വകമായ വിധേയത്വം, സഭാകാര്യങ്ങളിലുള്ള തീക്ഷ്ണത തുടങ്ങിയവയെല്ലാം നാളാഗമത്തിന്റെ പേജുകളിൽ കണ്ടെടുക്കുവാനാകും. വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്ക ലെയനാർദ്ദു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥാനാഭിഷേകത്തോടനുബന്ധിച്ച് നടന്ന അനുഷ്ഠാനാചാരങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന വേളയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

ആ! ഈശോമിശിഹായുടെ മണവാട്ടിയായ ശുദ്ധപള്ളിയുടെ തിരുക്രമങ്ങൾ എത്രയും പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടതും സ്തുതിക്കപ്പെട്ടതും!

സഭയിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയോടെ അദ്ദേഹം വീക്ഷിച്ചു; ശിശുവിനെപ്പോലെ അവ ആസ്വദിച്ചു, ദാർശനികനെപ്പോലെ അതിനെ വിലയിരുത്തി; ചരിത്രകാരനെപ്പോലെ അവ രേഖപ്പെടുത്തി; ശിഷ്യനെപ്പോലെ അവയിൽ നിന്നു പഠിച്ചു; അദ്ധ്യാപകനെപ്പോലെ അവ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചു; വിശ്വാസിയെപ്പോലെ അവയെ സ്വീകരിച്ചു.

ചാവറപിതാവിന്റെ ചരിത്രാവബോധവും സഭാസ്നേഹവും ഏറ്റവും സുന്ദരമായി പ്രകാശിതമായി കാണുന്ന ഒരു വേളയാണ് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ(1869-70) സമ്മേളനം. തൽസംബന്ധമായി മാനാനം നാളാഗമത്തിൽ അദ്ദേഹം കുറിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ ഇന്ന് ഈ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എല്ലാ ആധുനിക മാധ്യമസംവിധാനങ്ങളോടും കൂടെ ജീവിക്കുന്ന നമ്മെപ്പോലും അതിശയിപ്പിക്കും. വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ച പിതാക്കന്മാരുടെ വിവരം പദവിയനുസരിച്ചും പ്രായമനുസരിച്ചും രണ്ടായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈ വിവരങ്ങൾ എങ്ങനെ കിട്ടി, എന്തിനുവേണ്ടി ഇവയൊക്കെ രേഖപ്പെടുത്തി വെച്ചു എന്നൊക്കെ ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണ് സഭയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ആഴം വ്യക്തമാകുന്നത്. കൗൺസിലിൽ സംബന്ധിച്ച മെത്രാന്മാരുടെ എണ്ണം സംബന്ധിച്ച് നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണം കാണുക:²

ലോകമൊക്കെയുമായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഉള്ള മെത്രാന്മാർ	1034
ഇതിൽ പാത്രിയാക്കന്മാർ	12
മെത്രാപ്പോലീത്ത ലത്തീൻ	75
പല തൂക്കാസ (തൂക്കാസ = ക്രമം, അതായത്	
മറ്റു ക്രമക്കാർ = മറ്റു റീത്തുകാർ)	25
മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ (ഒഴിയപ്പെട്ട ഇടത്തിന്റെ)	35

മെത്രാന്മാർ ലത്തീൻ	669
മെത്രാന്മാർ പല തൂക്കാനസ	25
മെത്രാന്മാർ (ഒഴിയപ്പെട്ട ഇടത്തിന്റെ)	193

തുടർന്ന് മെത്രാന്മാരുടെ പ്രായം അനുസരിച്ചുള്ള വിവരണമാണ്. സഭാ കാര്യങ്ങളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യം, അത് അറിയാനും മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കുവാനുമുള്ള ഔത്സുക്യം, ഓരോ കാര്യത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട അറിവുകൾ സമ്പാദിക്കാനും, അവ രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കാനുമുള്ള ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെ കരുതൽ, സൂക്ഷ്മതയോടെ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള പാടവം ഇവയെല്ലാമാണ് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. തപാൽവഴിയോ നേരിട്ടു ദൂതൻ വഴിയോ ലഭിക്കുന്ന കത്തുകൾ ഒഴികെ മറ്റ് സാമൂഹികസമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങളൊന്നും ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന ആ കാലത്താണ് ഇങ്ങനെ വിവരശേഖരണം നടത്തി അവയെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തി വച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഓർക്കണം. ആ ധന്യമനസ്സിന്റെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയുടെയും ചരിത്രാവബോധത്തിന്റെയും ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവു തന്നെയാണിത്.

ചരിത്രപരമായ കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അവസാനിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല ആ സഭാസ്മരണം. സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങളോടു സമയോചിതമായി പ്രത്യുത്തരിക്കാനുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയും ഔദാര്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. സുനഹദോസിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി കൊവേന്തക്കാരുൾപ്പെടെയുള്ള സുറിയാനിക്കാർ വൈദികരിൽ നിന്ന് എഴുത്തെഴുതി പണം ശേഖരിക്കുന്നതിൽ കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തി പ്രത്യേകമായിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹൃദയദാര്യത്തോടെ മുൻപൊരിക്കലും തയ്യാറായിട്ടില്ലാത്തവിധം വലിയൊരു തുക ശേഖരിക്കുന്നതും അതു മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു കൊടുത്തയപ്പിക്കുന്നതും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരമാണ്:

ശുദ്ധ. മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുവെഴുത്തിൻ പ്രകാരം ആകമാന സുനഹദോസിന്ന നമ്മുടെ മെത്രാന്മാരും നമ്മുടെ ദൈവഗാത്താചന്യരും കൂടെപോകുവാൻ നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്ത. ഇതിന്ന ശുദ്ധ.മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു കാഴ്ചപ്പണം പള്ളികളിൽനിന്നും പിരിപ്പാൻ കല്പന അയച്ചു ... ഞങ്ങൾ ഒരു ദിവസം മഞ്ഞുമെൽ വലിയ ഉല്ലാസത്തിന്നു

പൊയാറെ അവിടെ വച്ച ഉത്തിൻ പട്ടക്കാര ശുദ്ധ.മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു അപേക്ഷയും എഴുതി അതിൽ കാഴ്ചപ്പണത്തിന്റെ തുകയും വച്ചിരിക്കയാൽ സുറിയാനികളിക്കാരും അപ്രകാരം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നും കല്പിക്കയാൽ ഈ സംഗതിക്ക ഉത്സാഹിച്ച നമ്മുടെ അഞ്ചു കൊവേന്തക്കാരും വഴിയായി എല്ലാപള്ളികളിലുമുള്ള പട്ടക്കാർക്കായി പ്രിയൊര എഴുതി. ശുദ്ധ മാർപ്പാപ്പായ്ക്കും പ്രസ്തുതാദയിൽ കർദ്ദിയാളിന്നും രണ്ടു എഴുത്തും സുറിയാനിയിലും ഉത്തീനിലും ഉണ്ടാക്കി അയച്ചു ഇതിനോടുകൂടെ നമ്മുടെ പട്ടക്കാരുടെ തന്നെ (3000) മുവായിരം രൂപയിൽ അധികം പിരിയുകയും ഈ സ്വരത്താൽ പള്ളിക്കാരും നൽമനസ്സു വെച്ചയിതിന്നു മുൻ ഉണ്ടാകാത്തവണ്ണം ഒരു കാഴ്ച (32007) മുപ്പത്തീരായിരത്തിൽ ചിലാനം രൂപാ പിരിയുകയും ചെയ്തു.³

അന്നത്തെ കാലത്ത് സുറിയാനിക്കാർ നല്കിയ ഈ തുക വലിയ ഒരു ശേഖരം തന്നെയായിരുന്നു. അത്ര വലിയൊരു ദാനം സമാഹരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തി വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണെന്നുതന്നെ ഗ്രഹിക്കാം. എത്ര ആഘോഷമായിട്ടാണ് മെത്രാന്മാരും നേയും മുപ്പച്ചനേയും യാത്രയാക്കിയതെന്നും തുടർന്നു അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയോടും സഭാധികാരികളോടുള്ള കലവറയില്ലാത്ത സ്നേഹം, ആദരവ്, പരിഗണന എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു എന്നതിന് ഉദാഹരണമായി ഇതുപോലെ നിരവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ചാവറപിതാവിന്റെ സഭാസ്മരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാവമാണ് സഭാനേതൃത്വത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധേയത്വവും വിശ്വസ്തതയും. റോക്കോസ് ശീശ്മയുടെ വേളയിലാണ് ഇത് ഏറ്റവും പ്രകടമായത്. സുറിയാനിക്കാരായ തദ്ദേശീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെ ഹാർദ്ദമായി പാശ്ചാത്യരും ലത്തീൻകാരുമായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിസഹോദരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും അവരോടു വിധേയത്വം പുലർത്തുകയും അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം അവർ എന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു: മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്നും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച വിശ്വാസപൈതൃകത്തിനും പാരമ്പര്യത്തിനും ആരാധനാവിധികൾക്കും അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ തങ്ങൾക്കു സാഹചര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടാകണം. അതിനനുവദിക്കുന്ന, തങ്ങളുടെ ആ വികാരത്തെ അറിയുന്ന, മനസ്സിലാക്കുന്ന ഇടയന്മാർ അധികാരികളായുണ്ടാവണം. ആ

കാര്യത്തിൽ എന്ന്, എവിടെ, ആരിൽനിന്ന് എതിർപ്പുവന്നോ അപ്പോൾ എല്ലാം അവർ ശക്തിയായി പ്രതികരിച്ചു; എതിർപ്പു പ്രകടമാക്കി. സ്വജാതി മെത്രാന്മാർക്കായുള്ള മുറവിളിയായി മാറി ആ പ്രതികരണവും എതിർപ്പും. ചാവറപിതാവിന്റെ ശൈലി ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. സ്വന്തപ്പെടുത്തുകയോ അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹിക്കുകയും സ്വജാതി മെത്രാനെ ലഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തന്നെ അതിനുവേണ്ടി സഭാത്മകമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാനോ, നീക്കങ്ങൾ നടത്താനോ, പരിശുദ്ധ സിംഹാസനം നിയമിച്ചാക്കിയ നിയമാനുസൃത അധികാരികളെ ധിക്കരിക്കാനോ അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനോ അദ്ദേഹം മുതിർന്നില്ല. ന്യായമായ അധികാരത്തിനു വിധേയപ്പെടാൻ സഭാ സന്നദ്ധനായി. നിയമാനുസൃത അധികാരിയല്ലാത്ത സ്വജാതി മെത്രാന്മാരുടെ പ്രതിപത്തിയേക്കാൾ അന്യരീത്തുകാരനെങ്കിലും നിയമാനുസൃത അധികാരിയോടുള്ള അനുസരണവും വിശ്വസ്തതയുമാണ് അഭികാമ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതിയത്. പുറം വാതിലിലൂടെ കടക്കുന്നവൻ കള്ളനും കവർച്ചക്കാരനുമായെന്നും അവൻ ആടുകളെ മോഷ്ടിക്കാനും കവർച്ചചെയ്യാനും കൊല്ലാനുമാണ് വരുന്നതെന്നും ഉള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.⁴

സ്വന്ത താല്പര്യപ്രകാരമുള്ളവരെ അധികാരികളായി കാണുക വഴി ലഭിക്കുമായിരുന്ന നേട്ടങ്ങളേക്കാൾ നിയമാനുസൃത അധികാരികളെ അനുസരിക്കുന്നതു വഴി ലഭിക്കുന്ന ആത്മീയനന്മകൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച്, സ്വർഗ്ഗീയസമ്മാനത്തിന് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകി. മാർപ്പാപ്പയുടെ അംഗീകാരമില്ലാതെ മലയാളത്തിൽ വന്ന് അധികാരം പ്രയോഗിച്ച സുറിയാനിമെത്രാനായ റോക്കോസിനെതിരായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടുകളിലും നടപടികളിലും ഇതു പ്രകടമായി കാണാനാവും. സുറിയാനിക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ തനിക്കെതിരായി തിരിച്ചുവിടുന്ന ഏറ്റവും പ്രബലനായ സുറിയാനിക്കാരൻ ചാവറയെ ചെന്നാണെന്ന് റോക്കോസ് മെത്രാനു മനസ്സിലായി. ഭീഷണികളുടെ രൂപത്തിൽ ചാവറയെ ചെന്നെ നിലയ്ക്കു നിർത്താമെന്നു അദ്ദേഹം ആദ്യം കരുതി. അതു പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നൽകാമെന്നു വ്യാമോഹിപ്പിച്ച് പാട്ടിലാക്കാനായി അടുത്ത ശ്രമം. മെത്രാൻപട്ടംവരെ അദ്ദേഹത്തിന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. മറുപടിയായി ചാവറപിതാവ് പറഞ്ഞതെന്താണ്?

... എന്റെ കുഞ്ഞെ മെത്രാൻ പട്ടം കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹം യില്ല. രക്ഷപ്പെടണം എന്നുമാത്രം.⁵

‘ഇതു കേട്ടു മടുത്തു പൊകയും ചെയ്തു’ എന്ന് റോക്കോസിനെക്കുറിച്ച് തുടർന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയുമിരിക്കുന്നു.

സഭാനേതൃത്വത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയും സ്നേഹവും തികച്ചും ആഴമുള്ളതും വിശ്വാസാധിഷ്ഠിതവും, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും, നേട്ടങ്ങൾക്കും വേണ്ടി വെച്ചുമാറാത്തതും ആയിരുന്നു. ആ സഭാസ്നേഹമാകട്ടെ ഈ വിശ്വസ്തതയിൽനിന്നും, സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനത്തിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതുമായിരുന്നു.

ശ്ലൈഹികമായ അടിത്തറ

ശ്ലീഹന്മാരാകുന്ന അടിത്തറമേലാണ് സഭ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന ആഴമായ ബോധ്യം ചാവറപിതാവിനുണ്ടായിരുന്നു. ശു.മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായാൽ സത്യവേദം കൈക്കൊണ്ട ഈ മലയാളം,⁶ ഏറിയനാൾ മുമ്പിനാലേ സത്യവേദം നടന്നുവരുന്ന ഈ മലയാളത്തിൽ,⁷ നമ്മുടെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൂർവ്വനസ്രാണികൾ ആകുന്നു...⁸ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാമർശങ്ങൾ ഈ മലയാളത്തിലെ (കേരളത്തിലെ) സഭയുടെ ശ്ലൈഹികമായ ഉത്ഭവത്തെയും അതിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസബോധ്യത്തെയുമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മിശിഹായുടെ പന്ത്രണ്ട് ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്നു തന്നെ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ഈ സഭയുടെ ശ്ലൈഹികപൈതൃകത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്നതോടൊപ്പം സത്യവേദം കൈക്കൊണ്ട പല സഭാസമൂഹങ്ങൾക്കും അതിൽ പിന്നെ കൈവരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ പല വിശിഷ്ടാനുഗ്രഹങ്ങളും ഈ സഭയ്ക്ക് ഇല്ലാതെ പോയതിൽ അദ്ദേഹം ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇവിടെ പേരു വിളിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധരില്ല. ഈ സഭയ്ക്ക് സ്വന്തമായ മെത്രാന്മാരില്ല, നല്ല പുണ്യകണ്ടുപഠിതത്തിന് ഇവിടെ കൊവേന്തകളും, കന്യാസ്ത്രീമാങ്ങളും ഇല്ല എന്നതിലെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏറെ ഖേദിച്ചിരുന്നു.

സ്വന്തം ദേശത്തും, സ്വജാതിയിലും, സ്വന്തരീതിയിലും പിറന്ന ഒരാൾ മെത്രാനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിന്റെ മുഖ്യ ന്യായകാരണം

അപ്പസ്തോലിക പൈതൃകവും വിശ്വാസവുമനുസരിച്ച് ജനത്തെ നയിക്കുവാൻ തക്ക നേതൃത്വമുണ്ടാകണമെന്നതാണ്. ഇവിടെ വീഴ്ചവരുന്ന പലനമകളും പരിഹരിക്കാൻ എങ്കിലേ ഇടവരികയുള്ളൂ എന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ആടുകൾ എപ്പോഴും ഇടയനെ ശ്രവിക്കുന്നു; അപരിചിതരായ അന്യരുടെ സ്വരം ആടുകളെ ഭീതിപ്പെടുത്തുകയും ചിതറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വ്യക്തമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. പ്രൊപ്പഗാന്ത തിരുസംഘത്തിന്റെ അധ്യക്ഷൻ അലക്സാണ്ടർ ബർണ്ണബായ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം എഴുതി:

*ഞങ്ങൾ തോമ്മാശ്ലീഹായിൽ നിന്നും വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ്. അനേകം കൊല്ലങ്ങളായി ഞങ്ങൾക്കു സ്വന്തം മെത്രാനില്ല. എന്നാൽ ഈ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവർക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം മെത്രാനുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം റീത്തിൽപ്പെട്ട മെത്രാനെ ലഭിക്കുന്നതിനായി നമുക്കു ബാബേലിനെ ആശ്രയിക്കാം ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു അസുയയാൽ പ്രേരിതനായി അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ അവർ ബാബേലിലേക്കു പോകും.*⁹

അപ്പസ്തോലികമായ ഒരു സഭയുടെ, സഭാംഗങ്ങളുടെ മാനസികാവസ്ഥയാണ് ചാവറപിതാവ് ഇതുവഴി വ്യക്തമാക്കിയത്. എന്തുകൊണ്ടാണ് വടക്കുനോക്കി യന്ത്രംപോലെ എപ്പോഴും ബാബേലിലേയ്ക്ക് അവർ നോക്കുന്നത് എന്നദ്ദേഹം ആരാഞ്ഞു. സ്വന്തം വിശ്വാസപൈതൃകത്തോടും ആരാധനാഭാഷയോടും അജഗണത്തിനുള്ള മാനസികമായ അടുപ്പംകൊണ്ടാണതെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതാണൊടുവിൽ സുറിയാനിമെത്രാന്മാർക്കായി ബാബേലിനെ ആശ്രയിച്ചതും ശീശ്മയ്ക്ക് ഇടം കൊടുത്തതും. സ്വദേശത്തു നിന്ന്, സ്വന്തജനത്തിൽനിന്ന് മെത്രാനെ ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ബാബേലിനെ അവർ ആശ്രയിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ചാവറപിതാവ് തുടർന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

*...അതുകൊണ്ട് അത്യുന്നത തിരുമേനി, നല്ലതെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്ന ഒരു സംഗതി അറിയിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ രണ്ടു മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതു വളരെ നല്ലതാണ്. ഒന്നു ലത്തീൻ സഭയ്ക്കും മറ്റേത് സുറിയാനി സഭയ്ക്കും. ഇങ്ങനെ സ്വന്തം മെത്രാനുണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഇല്ലാതാകും. അങ്ങനെ ബാബേലുമായുള്ള ബന്ധം അവസാനിക്കും.*¹⁰

ഓരോ അപ്പസ്തോലികസഭയ്ക്കും അതിന്റെ വിശ്വാസപൈതൃകത്തിനനുസരിച്ചു സ്വന്തമായതാൽ നയിക്കപ്പെടാൻ അവകാശമുണ്ടെന്ന സത്യമാണ് അസന്നിഗ്ദ്ധമായി ചാവറപിതാവ് വ്യക്തമാക്കിയത്. സ്വന്തം വിശ്വാസപൈതൃകത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാനും ആരാധിക്കാനും നയിക്കപ്പെടാനും സാധിക്കണമെങ്കിൽ ആ പൈതൃകം പേറുന്ന സ്വന്തമായതാരുണ്ടാകണം. സാമൂഹികമോ, രാഷ്ട്രീയമോ ആയ ഏതു തലത്തിലും ജനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്, തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു നേതാവ്, ഒരു ഇടയൻ എന്നത്. മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്ന് വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഈ മലയാളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും അഭിലഷിച്ചതും ആവശ്യപ്പെട്ടതും ഈ അടിസ്ഥാനാവശ്യവും അവകാശവുമായിരുന്നു. ഇതാവട്ടെ ആരുടേയും ഔദാര്യവുമായിരുന്നില്ല. പത്രോസിന്റെ നിയമം പോലെതന്നെ തുല്യ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് 'തോമായുടെ നിയമം'വും. ഈ അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉളവായ പ്രതിഷേധങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമായിത്തീരുകയായിരുന്നു. കുന്നംകുരിശുസത്യവും റോക്കോസ് ശീശ്മയും രണ്ടു തലത്തിലാണെങ്കിലും ഇതിനുള്ള വ്യക്തമായ തെളിവുകളാണ്. ഇപ്രകാരമൊരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ചാവറപിതാവ് മേലുദ്ധരിച്ച പ്രകാരം പ്രൊപ്പഗാന്താതിരുസംഘത്തിന് എഴുതിയത്. സ്വദേശ മെത്രാനും വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലെ പൈതൃക ദീക്ഷയും എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് അദ്ദേഹം മുന്പോട്ടുവെച്ച ഈ സഭാഭരണദർശനം എത്ര ദീർഘദർശനത്തോടെയായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിച്ചത് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലാണ്. കൗൺസിൽ ഇപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുന്നു:

വിവിധത്വം സഭയുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിവിധങ്ങളായ സ്ഥലകാല മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കനുസരണമായി ജീവിതത്തെ ക്രമവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ പ്രാദേശികസഭയുടേയും പാരമ്പര്യങ്ങളെ അഭംഗമായും പൂർണ്ണമായും സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് തിരുസ്സഭയുടെ ലക്ഷ്യം."

കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള പ്രാദേശികസഭകൾ തമ്മിൽ റീത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, ആരാധനക്രമം, സഭാശിക്ഷണം, ആദ്ധ്യാത്മികപിതൃസമ്പത്ത് എന്നിവയിൽ കുറെ എല്ലാം വ്യത്യസ്തമെങ്കിലും മാർപ്പാപ്പായുടെ അജപാലനത്തിന് ഇവ തുല്യരീതിയിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടവയാണ്... എല്ലാ സഭകൾക്കും തുല്യപദവിയാണുള്ളത്. റീത്തിന്റെ

ന്യായത്താൽ ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ മുമ്പിലല്ല. എല്ലാ സഭകൾക്കും ഒരേ അവകാശങ്ങളും, ഒരേ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുമാണുള്ളത്.¹²

ലോകമാസകലമുള്ള ഓരോ പ്രത്യേകസഭയേയും സംരക്ഷിക്കാനും വളർത്താനും ശ്രദ്ധചെലുത്തേണ്ടതാണ്. വിശ്വാസികളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ആവശ്യമാകുന്നിടത്തൊന്നും ഇടവകകളും അവരുടെ സ്വന്തം ഹയരാർക്കിയും സ്ഥാപിക്കണം ... വിവിധ സഭകളുടെ ഹയരാർക്കികൾക്ക് ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ അജപാലനാധികാരമുണ്ടാകാം... എല്ലാ കത്തോലിക്കരും തങ്ങളുടെ റീത്തുതന്നെ തുടരേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ കത്തോലിക്കാസഭയോടുള്ള പൂർണ്ണമായ യോജിപ്പിനെ ആശ്ശേഷിക്കുന്ന അകത്തോലിക്കാസഭകളിലേയും സമൂഹങ്ങളിലേയും മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച എല്ലാ അംഗങ്ങളും ലോകത്തിൽ എവിടെ ആയിരുന്നാലും തങ്ങളുടെ റീത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുനില്ക്കണം. അവർ അതിനെ വിലമതിക്കുകയും കഴിവുപോലെ അനുസരിക്കുകയും വേണം.¹³

നിയമാനുസൃതമായ ആരാധനാക്രമങ്ങളും ശിക്ഷണങ്ങളും സംരക്ഷിക്കാമെന്നും സംരക്ഷിക്കണമെന്നും എല്ലാ പൗരസ്ത്യസഭകളും സുനിശ്ചിതമായി അറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ. ജീവാത്മകമായ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു മാറ്റവും അവയിൽ വരുത്താവുന്നതല്ല; അതിനാൽ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തതയോടെ ഇവയെല്ലാം പൗരസ്ത്യർ തന്നെ അനുസരിക്കണം.... പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലോ പൗരസ്ത്യരുടെ ഇടയിലോ ജോലി ചെയ്യുന്ന ലത്തീൻ റീത്തിൽപ്പെട്ട സന്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും പ്രേഷിതവേലകളുടെ കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി, കഴിയുന്നിടത്തോളം പൗരസ്ത്യ റീത്തിലുള്ള ഭവനങ്ങളും പ്രവിശ്യകളും സ്ഥാപിക്കണമെന്നു ശക്തിയായി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.¹⁴

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മനസ്സ് എന്താണെന്നും, പഠനഅപഗ്രഥന വഴി ഏതിലേയാണെന്നും ഇതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യക്തമാണ്.

ഐക്യം സർവ്വപ്രധാനം

ചാവറപിതാവിന്റെ സഭാദർശനത്തിലേയും ജീവിതത്തിലെ തന്നെയും സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ പരിഗണനയായിരുന്നു സഭയുടെ

ഐക്യം. ഈ ഐക്യത്തിന് പല തലങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും: മാർപ്പാപ്പായോടുള്ള ഐക്യം, നിയമാനുസൃതാധികാരികളായ ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരോടുള്ള ഐക്യം, അകത്തോലിക്കരായ യാക്കോബായക്കാരുോടുള്ള ഐക്യം, സഭാഗംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം. എല്ലാം പരമമായ വിശ്വാസത്തിലും അതിൽ നിന്നും പ്രസരിക്കുന്ന മാനവികതയിലും അധിഷ്ഠിതമായ നിയോഗ ദർശനത്തോടുള്ള അഖണ്ഡമായ ഐക്യം തന്നെയാണെന്നും ആ ജീവിതം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

തിരുസ്സഭയുടെ ദൃശ്യതലവനായ മാർപ്പാപ്പായെ സംബന്ധിച്ച ചാവറപിതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് എന്താണെന്ന് പരിശുദ്ധ പിതാവിന് അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്തിലെ അഭിസംബോധനയിൽ നിന്ന് വെളിവാകുന്നു. 1861 ജൂൺ 19 ന് അദ്ദേഹമെഴുതിയ കത്ത് തുടങ്ങുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

പത്രോസിന്റെ താക്കോൽ പിടിച്ചിരിക്കുന്നവനും നരകവാതിലുകൾ അതിന്മേൽ പ്രബലപ്പെടുകയില്ല എന്ന് പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞു ധൈര്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നവനുമായ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സഭയിലെ പരമാധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവനുമായ പരിശുദ്ധ പിതാവ് 9-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായുടെ ഉന്നതവും മഹനീയവുമായ സിംഹാസനത്തിലേക്ക്.¹⁵

1870 ഏപ്രിൽ 25 -ന് വീണ്ടും 9-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നുണ്ട്. അതിലെ അഭിസംബോധന ഇപ്രകാരമാണ്: ഐശ്വരീകസിംഹാസനത്തിൽ പത്രോസിന്റെ താക്കോലുകൾ പിടിച്ചിരിക്കുന്നവനും സഭയുടെ നേരായ തലവനുമായ പരിശുദ്ധ പിതാവ് 9-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക്.¹⁶

മാർപ്പാപ്പ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയാണെന്നും സഭയുടെ നേരായ തലവനാണെന്നും കർത്താവിന്റെ സഭയിലെ പരമാധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവനാണെന്നും ഈ അധികാരത്തിന്മേൽ നരകശക്തികൾ പ്രബലപ്പെടുകയില്ലെന്നും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസബോധ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് ഈ അഭിസംബോധന. ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാർവ്വത്രികസഭയിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരവും അപ്രമാദിത്വവും വിശ്വാസസത്യങ്ങളായി പ്രഖ്യാപിച്ചത് 1869-70 കാലങ്ങളിൽ നടന്ന ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ സൂന

ഹദോസാണ്. സുനഹദോസ് ഇതു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനു എട്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് ചാവറപിതാവ് പരിശുദ്ധ പിതാവിനുള്ള ആദ്യ കത്ത് എഴുതുന്നത്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിബദ്ധത ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇതിന് അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കിയത് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഴമായ അറിവും അതു നൽകിയ ഉൾക്കാഴ്ചയുമാണെന്നു പറയാം. വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം പതിനാറാം അദ്ധ്യായത്തിലാണ്¹⁷ മിശിഹാ പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ അധികാരം ഏല്പിക്കുന്നതു നാം കാണുന്നത്. മിശിഹാ പത്രോസിനാണ് സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ കൊടുത്തതെന്നും സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ മാർപ്പാപ്പാ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായെന്നും അതിനാൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ അധികാരം ദൈവദത്തമാണെന്നും മറ്റൊരു ശക്തിക്കും അതിന്മേൽ അധികാരമില്ലെന്നും അതിനെ കീഴ്പ്പെടുത്താനാവില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധിക്കും തീരുമാനത്തിനും എതിരെ ഒന്നിനും നിലനില്പില്ലെന്നും ഉള്ള വിശ്വാസസത്യത്തിന്റെ ഉദ്ഘോഷണം കൂടിയാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ. ഒരു വിശ്വാസി, വൈദികൻ, മെത്രാൻ, പ്രാദേശികസഭ, എല്ലാവരും, എല്ലാം, മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു വിധേയപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതിന്റെ, അദ്ദേഹത്തോട് ഐക്യം പുലർത്തേണ്ടതിന്റെ, അടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നും ഇതുവഴി വ്യക്തമാക്കുകയാണ്. *അങ്ങേയ്ക്കു കീഴ്വഴങ്ങി അങ്ങയുടെ വിശ്വസ്തമുള്ളായി വ്യാപരിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു കഴിയുമാറ് അങ്ങ പൈതൃകാശീർവ്വാദം ധാരാളമായി ഞങ്ങൾക്കു നൽകണമെന്ന് അങ്ങയുടെ സിംഹാസനത്തിനുമുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി തൃപ്പാദങ്ങൾ ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് അപേക്ഷിക്കുന്നു*¹⁸ എന്നു എഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ഈ ബോധ്യം തന്നെയാണ്.

സഭയുടെ തലവനായ വിശുദ്ധ പത്രോസിനോട് ആശീർവ്വാദം ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവമാതാവായ പരിശുദ്ധ മറിയം പോലും അദ്ദേഹത്തിനു വിധേയത്വം പുലർത്തുന്ന മാതൃകയാണ് ചാവറപിതാവ് അവ തരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്:

*ഗുരുനീശ്രേഷ്ഠൻ സർവ്വ വിശ്വാസിക്കുട്ടത്തിനു ശിരസും നീയെ മമ മാതൃവാം പള്ളിക്കുമേ ഇതിനാൽത്താനും തന്റെ കൂട്ടരാം കൂട്ടത്തോടെ ഇതാ നിൻ ദാസിയിഹം വാഴുവെക്കേണീടുന്നു*¹⁹

ചാവറപിതാവിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള അവതരണത്തിന്റെ അർത്ഥവും ഉൾക്കാഴ്ചയും രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ലിഖിതപ്പെടുത്തിയ പരിശുദ്ധ മറിയത്തെക്കുറിച്ചും സഭയുമായി മറിയം എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാന പശ്ചാത്തലത്തിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാനാവും. പരിശുദ്ധ മറിയത്തെ സഭയുടെ മാതാവും പ്രതിരൂപവുമെന്ന് കൗൺസിൽ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആദത്തിന്റെ സന്തതികളിൽ ഒരുവൾ എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യവംശത്തിൽ പിറന്ന മറിയവും രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവരിൽ ഒരുവളാണെന്നും അതിനാൽ സഭയുടെ പുത്രിയും അംഗവുമാണെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.²⁰

അഭിസംബോധനാവചനങ്ങളിലെ *നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സഭയിലെ പരമാധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവനുമായ* എന്ന പ്രയോഗവും സവിശേഷ ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു: വളരെ ആഴമായ അർത്ഥങ്ങൾ ഈ പ്രയോഗത്തിലുണ്ട്. *സഭ കർത്താവിന്റേതാണ്* എന്നതാണതിൽ പ്രഥമം. സഭ മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമാണെങ്കിലും ആ സമൂഹം കർത്താവിന്റേതാണ്. മിശിഹാ ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിച്ചതാണത്. ദൈവികമായ അടിസ്ഥാനമുള്ള, ദൈവസ്ഥാപിതമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് സഭ. അത് ഒരേ സമയം മാനുഷികവും അതേസമയം ദൈവികവുമാണ്.

പുത്രനാം മമസുതൻ ഭൂലോകമതിലിപ്പോൾ പുത്തനായ് സ്ഥാപിച്ചൊരു പള്ളിയായ് വിശ്വാസികൾ²¹ ഇങ്ങനെയമ്മ തന്റെ പുത്രന്റെ പള്ളിയ്ക്കായി അങ്ങിരുന്നുള്ള ഭരിപ്പെന്നതുണ്ടായിടിലും²²

രണ്ടാമതായി, സഭാധികാരികൾ സഭയുടെ ഉടമസ്ഥരല്ല, കർത്താവ് താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭയ്ക്കു നൽകിയ അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാണവർ. സഭ കർത്താവിന്റേതായിരിക്കുന്നതുപോലെ അധികാരവും കർത്താവിന്റേതാണ്. അതു അംഗങ്ങളായ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരാണ് അധികാരികൾ എന്നാണ് ഇതുവഴി വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവരോടു കാണിക്കുന്ന വിധേയത്വവുമതെ, വിഘടനവുമതെ കർത്താവിനോടുതന്നെയുള്ളതാകുന്നു. *നിങ്ങളുടെ വാക്കു കേൾക്കുന്നവൻ എന്റെ വാക്കു കേൾക്കുന്നു. നിങ്ങളെ നിരസിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിരസിക്കുന്നു.*

എന്നെ നിരസിക്കുന്നവനോ എന്നെ അയച്ചവനെ നിരസിക്കുന്നു.²³ എന്നോടുകൂടെയല്ലാത്തവൻ എന്റെ എതിരാളിയാണ്. എന്നോടുകൂടെ ശേഖരിക്കാത്തവൻ ചിതറിച്ച് കളയുന്നു²⁴ എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അതിനാലാണ്.²⁵ നിയമാനുസൃതമായ അധികാരത്തെ അംഗീകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും ചാവറപിതാവ് നിഷ്കാണിച്ചതും അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ തന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതും ഈ ബോധ്യം കൊണ്ടാണ്. കർത്താവിനോടും അവിടുത്തെ സഭയോടുമുള്ള ഐക്യത്തിന് പ്രഥമമായി വേണ്ടത് പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തോടു ഐക്യം പുലർത്തുകയാണ്. അങ്ങേയ്ക്കു കീഴ് വഴങ്ങി അങ്ങയുടെ വിശ്വസ്ത മക്കളായി വ്യാപരിക്കുന്നതിന് ആശീർവാദാനുഗ്രഹങ്ങൾ മാർപ്പാപ്പായോടു ചോദിക്കുന്നതും ഈ ബോധ്യത്തോടെയാണ്.

അതു പരസ്പരവും കൂടിയത്രെ

പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തോടുള്ള വിധേയത്വവും ഐക്യവും ഫലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രകടമാക്കേണ്ടത് പ്രസ്തുത സിംഹാസനം നിയമിക്കുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരോടുള്ള വിധേയത്വം വഴിയാണ്. ലത്തീൻകാരായ നിയമാനുസൃതാധികാരികളോട് തദ്ദേശികളായ സുറിയാനിക്കാർക്ക് ഐക്യവും സ്നേഹവും വിധേയത്വവും ഇല്ലാതെ പോയ സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് ചാവറപിതാവ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്:

മലയാളക്കാർക്കു നാട്ടുപട്ടക്കാർക്കു കുർബ്ബാനയ്ക്കും പള്ളി ക്രമങ്ങൾക്കും സുറിയാനിയും മേൽപ്പട്ടക്കാരനും മിസ്രൊപ്പാണാരി മാർക്കും (ലത്തീനും) എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പെച്ചും ക്രമവുമായാൽ തമ്മിൽ വരെണ്ടുന്ന ഐക്യതയും പിതാവിനും മക്കൾക്കുമടുത്ത പക്ഷവും വർദ്ധിക്കാതെ വർദ്ധനയ്ക്കുള്ള വിചാരങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും തടസ്സപ്പെടുവാനും ... സംഗതിയാകുന്നു ... മാത്രമല്ല, പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിലും മറ്റും മേൽപ്പട്ടക്കാരന്റെ പെച്ചും പട്ടം ഏല്ക്കുന്നവരുടെ പെച്ചും ക്രമവും ഒന്നല്ലാതെ ഭേദപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുകൊണ്ട ഭക്തി കുറവു വരുവാനും അവർ തമ്മിൽ പിതാവും മക്കളുമെന്നുള്ള പക്ഷത്തിന്റെ ഭാവം വിട്ടു യജമാനനും അടിമകളും എന്നുള്ള ഭയത്തിന്റെ ഭാവം വരുവാനും ഇടയുണ്ട്. ഈ ക്രമത്തിന്റെ ഭേദം മലയാളത്തിലല്ലാതെ ഭൂമിയിൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തും നടപ്പില്ല.²⁶

ഇതൊക്കെയാണെന്നുവരികിലും ചാവറപിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിയമാനുസൃതമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരോടുള്ള വിധേയത്വത്തിനും ഐക്യത്തിനും നിദാനം ഒരിക്കലും റീത്തായിരുന്നില്ല; ആരാൽ അവർ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതു തന്നെയായിരുന്നു. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ മാർപ്പാപ്പായാൽ അഥവാ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി പ്രൊപ്പഗാന്ത തിരുസംഘത്താൽ നിയമാനുസൃതം അവരോധിക്കപ്പെട്ട അധികാരിയാകയാലാണ് ലത്തീൻകാരനായാലും വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കയെ അനുസരിക്കാനും, സുറിയാനിക്കാരനായിരുന്നിട്ടും പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെ അനുമതികൂടാതെവന്ന് സഭാശുശ്രൂഷകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതെന്നതിന്റെ പേരിൽ റോക്കോസ് മെത്രാനിൽ നിന്നു വിട്ടുനില്ക്കാനും ചാവറപിതാവ് ശക്തിയുക്തം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചതും അതിനായി ധീരമായി പോരാടിയതും. സുറിയാനിക്കാരുടെ വികാരി ജനറാളായി വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്ക ബർണ്ണർദീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ദേഹത്തെ നിയമിക്കുകയും റോക്കോസ് മെത്രാന്റെ അനധികൃതമായ മുന്നേറ്റത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഭരമേല്പിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതദ്ദേഹം പൂർണ്ണമനസ്സോടെ ഏറ്റെടുക്കുകയായിരുന്നു. അധികാരം ദൈവീകമാകയാൽ ദൈവസ്വഭാവത്തിനൊത്തവിധം ദൈവദത്തമായ അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് അദ്ദേഹം കാണിച്ചു തന്ന സന്ദർഭമായി മാറി അത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത ശൈലിയും വിശ്വസ്തതയും കണ്ടറിഞ്ഞ വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്ക ബർണ്ണർദീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചാവറപിതാവിനെക്കുറിച്ച് പ്രൊപ്പഗാന്ത തിരുസംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ അലക്സാണ്ടർ ബർണബോയ്ക്ക് ജൂൺ 15, 1861 ൽ എഴുതിയ കത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന താഴെപ്പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഇതു സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നു:

... മതഭിന്നതയും കലാപവും ഉണ്ടാക്കിയവരും ബാഗ്ദാദിൽ നിന്നും വന്ന ആ നൂഴ്ത്തുകയറ്റക്കാരനും അയാളുടെ പിന്നണിയോളുകളും ഉൾപ്പെടെ എല്ലാവരും സകലതന്ത്രങ്ങളും മെത്രാനാക്കാമെന്നുള്ള കൗശല കല്പിതങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു ശ്രമിച്ചിട്ടും കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തോടും പരി.സിംഹാസനത്തോടും തൽ പ്രതിനിധികളോടുമുള്ള അചഞ്ചലമായ ഭക്തിയിലും വിശ്വസ്തതയിലും അദ്ദേഹം ഉറച്ചുനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മതഭിന്നതക്കാരുടെ പക്ഷത്തേയ്ക്ക് അദ്ദേഹവും കൂടി ചേർന്നിരുന്നു എങ്കിൽ എല്ലാവരും ഒന്നടങ്കം അദ്ദേഹത്തെ പിൻചെല്ലുമായിരുന്നു.²⁷

ചാവറപിതാവിന്റെ വിശ്വസ്തത ഒരു സഭാസമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ രക്ഷയ്ക്ക് എങ്ങനെ നിമിത്തമായി എന്നതും ഇതു കാണിച്ചു തരുന്നു. മാത്രമല്ല, മെത്രാൻ നിസ്സഹായനായിത്തീർന്ന ആ അവസ്ഥയിലും തന്റെ ജനത്തെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കാൻ ചാവറപിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നതും ഇതു വെളിവാക്കുന്നു.

ചാവറപിതാവിന്റെ ഐക്യാഭിവാഞ്ഛര സഭാധികാരികളുടെ തലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതായിരുന്നില്ല. കർത്താവു സ്ഥാപിച്ച സഭയിൽനിന്ന് ഓരോ കാലത്ത് ഓരോരോ കാരണങ്ങളാൽ ഭിന്നിക്കപ്പെട്ടുപോയവരുടെ ഐക്യം ഇപ്പോൾ ഈ ആധുനിക കാലത്ത് കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പ്രത്യേകമായ ഒരു പരിഗണനയായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനും അത് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതും മുഖ്യവുമായ പരിഗണനയായിരുന്നു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനോടുകൂടിയും അതിനുശേഷവും കത്തോലിക്കാസഭ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ മുന്നേറ്റം നടത്തി വരികയാണ്. കൗൺസിലിന്റെ സംഘാടകനും ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനുമായ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ജോൺ 23-ാമൻ മാർപ്പാപ്പായുടെ സംഭാവന കത്തോലിക്കാസഭയുടെ സഭൈക്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ (ഐക്യമെന്നിടത്ത് പ്രസ്ഥാനം) നിർണ്ണായകവുമായിരുന്നു. തുടർന്നു വന്ന മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ സംഭാവനകളും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടു ത്തിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതി മുതൽ ശക്തമായി തീർന്ന കത്തോലിക്കാസഭയിലെ സഭൈക്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ദൂരവ്യാപകമായ ഫലം അതിന് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പേ മനസ്സിൽ കാണുകയും അതിനായി പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു ചാവറപിതാവ്.

റോമായിൽ വസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധ പിതാവിൽനിന്ന് വളരെ അകന്നു വസിക്കുന്നവരാണ് ഭാരതീയർ; അക്രൈസ്തവരായ ഭരണാധികാരികളാണ് അവരെ ഭരിച്ചിരുന്നവരിൽ ഏറെയും. ലോകപ്രശസ്തമായ പല അക്രൈസ്തവമതങ്ങളുടെ ഈറ്റില്ലംകൂടിയാണ് ഈ നാട്. അങ്ങനെയുള്ള ഈ ദേശത്ത് അവരുടെ ഇടയിൽ വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു മലയാളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ. സത്യവിശ്വാസം കൈക്കൊണ്ട ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ആ വിശ്വാസത്തെ അവികലമായി കാത്തു പരിരക്ഷിച്ചവരും ഒരിക്കലും പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തോടുള്ള ഐക്യത്തിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞു പോകാത്തവരും

മായിരുന്നു പൂർവ്വ നസ്രാണികളായ ഈ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാർ ഇവിടെ എത്തിയപ്പോൾ തങ്ങളിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ആരാധനാവിധികളും, പ്രാർത്ഥനകളും, ആരാധനാഭാഷയും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവയെ തെറ്റായി ധരിച്ചും പാഷണ്ഡത ആരോപിച്ചും ലത്തീൻവൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു ബാബേലിൽനിന്നുവന്ന സുറിയാനിക്കാരായ മെത്രാന്മാരെ ഒഴിവാക്കാനും, പൗരാണികമായ ആരാധനാക്രമഗ്രന്ഥങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാനും തിരുത്തിയെഴുതാനും, ലത്തീൻ രീതിയിലേയ്ക്ക് ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാതസാന്തരപ്പെടുത്തുവാനുമുള്ള ശ്രമം. എതിർപ്പിനും ഭിന്നതയ്ക്കും അവിഭജിതമായിരുന്ന ഒരു സഭാസമൂഹത്തിന്റെ പിളർപ്പിനുതന്നെയും ഇതു കാരണമായി. 1653-ൽ നടന്ന കുനൻകുരിശുസത്യവും തുടർന്നുണ്ടായ പുത്തൻകുറ്റുവിഭാഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും ഒന്നായിരുന്ന സഭാശാന്തത്തിനേറ്റ ആഴമായ മുറിവായിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽ ഐക്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും ലത്തീൻസഭാനേതൃത്വത്തോടുണ്ടായ എതിർപ്പുമൂലം ശീശ്മയിൽപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗം മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു യാക്കോബായക്കാരെന്ന് പിന്നീടു വിളിക്കപ്പെട്ട, സഹോദരങ്ങൾതന്നെയായിരുന്ന പുത്തൻകുറ്റുകാർ.

ഒരു കുടുംബത്തിലെ തന്നെ അംഗങ്ങൾ രണ്ടു സമൂഹമായി വഴി മാറിയതിന്റെ മുറിവുണക്കാൻ, വീണ്ടും ഒരിടയന്റെ കീഴിൽ ഒന്നായി ഒരു സമൂഹമായി മാറാനുള്ള ഏക പോംവഴി സ്വജാതിയിൽപ്പെട്ട, സ്വന്തരീതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു സഭാനേതൃത്വം ഉണ്ടാവുകയാണെന്ന സത്യം ഗ്രഹിച്ച് അതിനായി യത്നിച്ചവരാണ് മാർ ജോസഫ് കരിയാറ്റിയും പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാകത്തനാറും. എന്നാൽ മാർ കരിയാറ്റിയുടെ അകാലമൃത്യു ഈ സ്വപ്നത്തെ തച്ചുടച്ചു. ഏകദേശം ഒരുനൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം വീണ്ടും രക്തബന്ധികളും സഹോദരങ്ങളുമായ യാക്കോബായ സഭാംഗങ്ങളുമായുള്ള ഐക്യം കാംക്ഷിച്ച് സ്വന്തരീതിയിൽപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരുണ്ടായാൽ അതു സംഭവിക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടും അപ്രകാരം സംഭവിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടും കൂടെ ചാവറപിതാവ് പ്രൊപ്പഗാന്ത തിരുസംഘത്തിന്റെ തലവന് കാര്യകാരണസഹിതം ഇങ്ങനെ എഴുതി:

അത്യുന്നത തിരുമേനി, നല്ലതെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്ന ഒരു സംഗതി അറിയിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ രണ്ടു മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതു വളരെ നല്ലതാണ്. ഒന്നു ലത്തീൻ സഭയ്ക്കും മറ്റേത് സുറി

യാനി സഭയ്ക്കും. ... ഇതു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, യാക്കോബായക്കാദരെന്നു അറിയപ്പെടുന്ന അകത്തോലിക്കർ ഞങ്ങളുടെ രക്തസംബന്ധികളും ബന്ധുക്കളുമായി അനേകരുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ശീശ്മ ഉപേക്ഷിച്ചു കത്തോലിക്കാ ഐക്യത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവരാനും ഇതു വളരെ സഹായിക്കും.²⁸

പിതാവേ അങ്ങും ഞാനും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇവരും നമ്മിൽ ഒന്നാകണം²⁹ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ശിരസ്സാ ഏറ്റുവാങ്ങിയ സഭൈക്യത്തിന്റെ വക്താവായിരുന്നു ചാവറപിതാവ് എന്നാണ് ഈ വാക്കുകൾ തെളിവാക്കുന്നത്.

സഭയിലെ ഐക്യം എന്നും ചാവറപിതാവിന്റെ പ്രഥമ പരിഗണനയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽ നിന്ന് വളരെ സ്പഷ്ടമായി അത് മനസ്സിലാക്കാം. 1870 ഏപ്രിൽ 25 -ന് മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ അനുമതി കൂടാതെ മലയാളത്തിലേക്ക് മെത്രാന്മാരെ അയയ്ക്കുന്ന കൽദായപാത്രിയാർക്കീസിന് കൊടുക്കേണ്ട ശക്തമായ താക്കീത്കല്പനകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരം എഴുതിയതിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന് അന്വേഷിക്കുമ്പോഴാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ മനസ്സ് എന്തെന്നു നാം അറിയുന്നത്. സഭയുടെ നേരായ തലവനായ മാർപ്പാപ്പായോട് തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ നേർ അദ്ദേഹം വെളിവാക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

ഇത് അവരോടുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടോ വിരോധംകൊണ്ടോ അല്ല, പിന്നെയോ ഇപ്രകാരം അയയ്ക്കപ്പെടുന്നവരുടെ സാന്നിധ്യം ചിലരുടെ ആത്മനാശത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വഴക്കിനും പിളർപ്പിനും ഇടം കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഉരുപ്പിനും കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടാണ്.³⁰

വീണ്ടും 1861 ൽ റോക്കോസിനെതിരായി സഭാംഗങ്ങൾക്കു അയച്ച സർക്കുലറിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരമെന്ന് അയയ്ക്കുന്നതെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്: ഇത് കൂടപ്പിറപ്പുകളായ നിങ്ങളുടെ ആത്മരക്ഷയെ ആഗ്രഹിച്ചും നമ്മുടെ ഏകതലവനായ ശുദ്ധ മാർപ്പാപ്പായുടെ വല്യശാപവും ഏറ്റ പുത്തനായ ഒരു ശീശ്മയിൽ ഉൾപ്പെട്ട എന്നെന്നെക്കും നശിച്ചുപൊകുവാൻ യാതൊരുത്തർക്കു എങ്കിലും ഇടവ

ന്നെക്കുമെന്നും ഭയപ്പെട്ട ആയതു വരാതിരിപ്പാൻ തങ്ങളുടെ ആത്മരക്ഷയെ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും³¹ ആണ്.

ശീശ്മയിൽപ്പെടാതെ ഐക്യത്തിൽ നിലനിൽക്കാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി എന്താണെന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നു:

■ **ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള തീക്ഷ്ണത**

ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷ എന്നത് ചാവറപിതാവിന്റെ എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളേയും ജീവിതത്തെ തന്നെയും ഗ്രസിച്ച കരുതലാണ്. ഏതു കാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് അദ്ദേഹം മുൻഗണന നല്കിയിരുന്നു. നിയമാനുസൃത അധികാരത്തോടുള്ള എതിർപ്പ് ശീശ്മയ്ക്കു കാരണമാകുമെന്നും ഭിന്നത മൂലം സഭാസമൂഹത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ടുപോകുന്നത് വ്യക്തിയുടെ ആത്മനാശത്തിനു കാരണമാകുമെന്നതുകൊണ്ട് അജപാലകസഹജമായ പരിഗണനയോടെ ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി ആഹ്വാനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായി.

വികാരി ജനറാൾ എന്ന നിലയിൽ ചാവറപിതാവ് പള്ളി സന്ദർശനത്തിന് പാലായിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രൊപ്പഗാന്താ തിരുസംഘം നിയമിച്ച കർമ്മലീത്താ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ നില്ക്കാതെ പദ്രുവാദ്രായുടെ കീഴിൽ നില്ക്കുന്നവരോട് പറഞ്ഞതും ഏകദേശം ഇതേ ആശയംതന്നെയാണ്: ... ഈ പദ്രുവാദ്രിലുള്ള നിങ്ങളുടെ നില വാസ്തവമുള്ളതല്ല. ആയാലും ആത്മഗുണത്തിനും നന്മയ്ക്കും എത്രയും പൊരാത്തതെന്ന് ആത്മക്കണ്ണുകൊണ്ട് നൊക്കിയാൽ ഏവർക്കും തിരിയും.³²

■ **സാക്ഷ്യമേകുക**

പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാനും അതുവഴി നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യരാണെന്ന് ലോകം അറിയാനും ഇടവരണമെന്നും കല്പിച്ച മിശിഹായുടെ മനസ്സിനും ആഗ്രഹത്തിനും എതിരാണ് വഴക്കും ഭിന്നതയും. ഇത് എതിർ സാക്ഷ്യമാണ്; ഉരുപ്പാണ്. അക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽനിന്ന് മാനസാന്തരങ്ങളും പരിവർത്തനങ്ങളും വഴി പുതിയ അംഗങ്ങളുടെ വർദ്ധനവുണ്ടാകുന്നതിന് ഇത് തടസ്സമാണ്. അതിനാൽ ഭിന്നതയുളവാക്കാതെ സ്നേഹത്തിലും വിധേയത്വത്തിലും നിലനിന്ന്

സാക്ഷ്യമാവുക, സാക്ഷ്യമേവുക എന്നത് സഭാംഗങ്ങളുടെ കടമയാണ്; സഭാദൗത്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും, അക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ പാർക്കുന്ന സഭാസമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് വളരെ പ്രസക്തമാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം ദീർഘദർശനം ചെയ്തിരുന്നു.

ക്രൈസ്തവരുമായി മാത്രമല്ല, സ്വരാജ്യത്തിലെ ഇതരജനങ്ങളോടും ഭരണാധികാരികളോടും വിജാതിയരോടും ക്രൈസ്തവമായ ഐക്യം പുലർത്താനും അവർക്കുവേണ്ടി ശ്ലൈഹികാശീർവാദവും അനുഗ്രഹവും യാചിക്കുവാനുമുള്ള സന്മനസ്സും വിശാലതയും അദ്ദേഹം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. അതോടൊപ്പം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടമാക്കുകയും അതിനായി മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രാർത്ഥന യാചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും രക്ഷ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സും, എല്ലാവരും മിശിഹായിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു വരാനുള്ള ആഗ്രഹവും അതിന് മിശിഹായിൽനിന്നു ലഭിച്ച പ്രേക്ഷിതകല്പനയുടെ ചൈതന്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നു എന്നാണ് ഇതെല്ലാം വെളിവാക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ മാർപ്പാപ്പയ്ക്കുള്ള കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു:

അങ്ങേ ആശീർവാദം ഞങ്ങളുടെ പള്ളികൾക്കും ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിനും അതിൽ വസിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും അങ്ങ് നൽകണമേ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അജ്ഞാനാധികാരികൾക്കു വിധേയരായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നത്.³³ അവസാനമായി ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിനും, മഹാരാജാവിനും, മന്ത്രിമാർക്കും ദൈവം അവരുടെ ഹൃദയത്തെ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു തിരിക്കുമാറ് അങ്ങയുടെ ശ്ലൈഹിക ആശീർവാദം നൽകണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു.³⁴

താൻ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തേയും അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളെയും, ജാതിമതഭേദമന്യേ അവിടെ വസിക്കുന്ന ജനങ്ങളേയും, ശ്ലൈഹികാശീർവാദത്തിനു വിധേയമാക്കുന്ന ചാവറപിതാവിന്റെ സഭാദർശനം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ *കാതോലിക്കമാനം* ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. തൽസംബന്ധമായി കൗൺസിൽ ഇപ്രകാരം നിഷ്കല്പിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

എല്ലാ മനുഷ്യരും സാർവ്വത്രിക സമാധാനത്തിന്റെ മുന്നോടിയും പ്രോത്സാഹകയുമായ ദൈവജനത്തിന്റെ കാതോലികമായ ഐക്യത്തിലേയ്ക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവകൃപ എല്ലാവരേയും രക്ഷയിലേയ്ക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനാൽ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികളും, ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും മാത്രമല്ല എല്ലാമനുഷ്യരും ഓരോ രീതിയിൽ ദൈവജനത്തിലുൾപ്പെടുകയോ അതിനെ ലക്ഷ്യം കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.³⁵

എല്ലാവരേയും ഹൃദയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചാവറപിതാവിന്റെ വിശാലവീക്ഷണവും സ്വരാജ്യത്തോടും അതിന്റെ നേതാക്കളോടും ജനങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹവും പരിഗണനയും ഇത് പ്രകാശിതമാക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം വിജാതീയരുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മുമ്പിൽ കൂട്ടായ്മയുടെ വക്താവായി നിന്ന് കർത്താവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയും നിഷ്ഠയും നാമിതിൽ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാക്ഷ്യത്തിന്റെ പ്രതീകം

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറപിതാവിന്റെ ദർശനത്തിലെ വളരെ ഉദാത്തവും സഭാജീവിതത്തിൽ കാതലായ ഫലമുള്ളവാക്കിയതുമായ ഒരു ദർശന ധാരയാണ് സഭയുടെ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ളത്. *വിശുദ്ധപള്ളി* എന്നാണ് അദ്ദേഹം സഭയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. സഭയിൽനിന്ന് അകന്നുപോയവരുടെ തിരിച്ചുവരവിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ *വിശുദ്ധ പള്ളിയുടെ മടിയിലേക്കു തിരിച്ചുവരവ്* എന്ന പ്രയോഗമാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.³⁶

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്ന് വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച തന്റെ മാതൃസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഭവനം ഇത്രയും നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ടും സഭയിൽ പേരു വിളിക്കപ്പെട്ട *വിശുദ്ധരില്ലാതെ സഭ മച്ചിയായിരിക്കുന്നു; ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കടുത്ത പുണ്യവ്യാപാരവും കണ്ടുപഠിതവുമാണ് ഇതുവരെയും ഈ മലയാളത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുവാനും ഇടയായില്ല,³⁷ എന്നിവിധമാണ്. ഏറിയനാൾ മുൻപിനാലെ സത്യവേദം നടന്നുവരുന്ന ഈ മലയാളത്തിൽ കൊവേന്തകളും കന്യാസ്ത്രീമാങ്ങളും ഉണ്ടാകാതെയും ഈ പുണ്യങ്ങളുടെ കേൾവിയല്ലാതെ ഒരു നല്ല പുണ്യകണ്ടുപഠിതവുമാകുവാനും,³⁸ പട്ടക്കാർക്കുപോലും ഒരു തപസുഭവനമില്ലാത്തതിനാൽ ഏറിയ നന്മ*

കൾക്കു വീഴ്ചവരുന്നു,³⁹ നമ്മുടെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനി കൾ പൂർവ്വ നസ്രാണികൾ ആകുന്നു എങ്കിലും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ വിത്തും മുളയും ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു,⁴⁰ പുണ്യത്തിന്റെ കണ്ണാടികളാകുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും പുണ്യാത്മാക്കളുടെ സങ്കേതമായിരിക്കുന്നതുമായ ഈ കൊവേന്തകൾ⁴¹ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ ചേർത്തു വായിക്കുമ്പോൾ അവയിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായി പലതും ഉണ്ട്:

- സഭ വിശുദ്ധമായിരിക്കണം; സഭയുടെ വിശുദ്ധിയുടെ പ്രകാശനമാണ് പേരു വിളിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധർ.
- ജ്ഞാനവെളിച്ചം വിശുദ്ധിക്ക് ആവശ്യമാണ്.
- കൊവേന്തകളും കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളും പുണ്യസങ്കേതങ്ങളാകണം; നല്ല പുണ്യകണ്ടുപഠനത്തിന് വേദികളാകണം. ദൈവജനത്തെ വിശുദ്ധിയിൽ വളരാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പാഠശാലകളാകണം.

എല്ലാവരും വിശുദ്ധിയിലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു⁴² എന്ന് തിരുസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. തിരുസഭയുടെ വിശുദ്ധിയുടെ പൂർണ്ണവികാസം ആയിരിക്കണം അവരുടെ (സന്യാസികളുടെ) ലക്ഷ്യം; അതുപോലെതന്നെ സർവ്വവിശുദ്ധിയുടേയും ഉറവിടവും നിദാനവും ഏകവും അവിഭക്തവുമായ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ മഹത്വം ക്രിസ്തുവിലും ക്രിസ്തുവഴിയായും പ്രാപിക്കുകയായിരിക്കണം അവരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം⁴³ എന്ന് പ്രസ്തുത രേഖ സന്യാസികളോടും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വിധത്തിൽ സഭയുടെ വിശുദ്ധിക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ പ്രത്യേകവിധം വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ് സന്ന്യസ്തർ എന്നകാര്യവും ഇവിടെ സൂചിതമാകുന്നു. വിശുദ്ധിയുടെ പാഠശാലകളാകണം സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളെന്ന തിരുസഭയുടെ മനസ്സ് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പേ ഏറ്റുവാങ്ങി ദർശനഗേഹവും പുണ്യസങ്കേതവും തീർത്ത ചാവറപിതാവിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയും ദീർഘവീക്ഷണവും കേരളസഭയ്ക്ക് ഭാഗ്യമായി തുണച്ചു. കേരളസഭയുടെ ആത്മീയമുന്നേറ്റത്തിലും പ്രേഷിതമുന്നേറ്റത്തിലും, വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളായ സന്ന്യാസി സന്ന്യാസിനികളുടെ സംഭാവന എത്രമാത്രമാണെന്നതിന് ചരിത്രം സാക്ഷി. തിരുസ്സഭയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെയാണ് സന്ന്യാസജീവിതത്തിന് സ്ഥാനം എന്ന ജോൺ പോൾ രണ്ടാ

മൻ പാപ്പായുടെ വാക്കുകൾ⁴⁴ കാലത്തിനുമുമ്പേ അദ്ദേഹം അമ്പർത്ഥമാക്കി.

മാമ്മോദീസായിൽ ലഭിച്ച പരിശുദ്ധി നഷ്ടമാക്കാതെ മരിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ചാവറപിതാവ് സഭയുടെ വിശുദ്ധിക്കും സന്ന്യാസജീവിതം ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന വിശുദ്ധിയുടെ സാക്ഷ്യത്തിനും ഉദാത്തമാകുകയാണ്. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പറയുന്നതുപോലെ സഭ ഒരേ സമയം പരിശുദ്ധയും സദാ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നവളുമാണ്.⁴⁵ ഇങ്ങനെയുള്ള സഭയുടെ പ്രതീകവുമായിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. മാമ്മോദീസായിൽ ലഭിച്ച ആദിമവിശുദ്ധി അദ്ദേഹത്തിൽ നിലനിന്നു. അതേ സമയം ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയുടെ മുമ്പിൽ താൻ മഹാ പാപിയാണ് എന്ന ബോധ്യത്തിൽ നിരന്തരം അനുതാപപൂർണ്ണമായ ഹൃദയത്തോടെ അദ്ദേഹം വ്യാപരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരേസമയം വിശുദ്ധിയുടെയും ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും പാത പിൻതുടർന്നു. മനുഷ്യനു സ്വതഃസിദ്ധമായ അശുദ്ധിയെ ദൈവത്തിനു സ്വതഃസിദ്ധമായ പരിശുദ്ധികൊണ്ട് പരിഹരിക്കാൻ അനുതാപത്തിന്റെയും വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും പാതയിലൂടെ നടന്നു നീങ്ങണമെന്നാണ് അതുവഴി അദ്ദേഹം കാണിച്ചു തരുന്നത്.

സാദൃശ്യങ്ങളിൽ വിരിയുന്ന സഭാരഹസ്യം

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറപിതാവിന്റെ ദർശനത്തിൽ വി.ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതവും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലധിഷ്ഠിതവുമായ പലസാദൃശ്യങ്ങളും പ്രതിരൂപങ്ങളും കാണാനാവും. ദൈവിക രഹസ്യമായ സഭയുടെ രഹസ്യാത്മകതയെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന വയാണവയെല്ലാം.

◆ **മണവാട്ടി**

ഈശോമിശിഹായുടെ മണവാട്ടിയായ ശുദ്ധ.പള്ളി⁴⁶ എന്ന പ്രയോഗം വഴി സഭ മിശിഹായുടെ മണവാട്ടിയാണെന്ന ദർശനമാണ് ചാവറപിതാവ് പ്രസ്താവപ്പെടുത്തുന്നത്. മിശിഹാ താൻ സ്ഥാപിച്ച തന്റെ മണവാട്ടിയായ സഭയെ തന്റെ അമ്മയുടെ പരിചരണത്തിൽ ഏല്പിക്കുന്നതായാണ് ചാവറ കവിയുടെ ദർശനം:

സ്നേഹമേറിയും സുതൻ തന്നുടെയിടമതായ്
സ്നേഹപത്നിയാം പള്ളി അമ്മയെ ഭരമാക്കി ⁴⁷

വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഫേസുസുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിലാണ് സഭ മിശിഹായുടെ മണവാട്ടി എന്ന ആശയം പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വെളിപാടുകൾപുസ്തകത്തിലും കുഞ്ഞാടിന്റെ വിവാഹവിരുന്നിനു അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയ മണവാട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അതുപോലെ സഭാപിതാക്കന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും സുറിയാനി സഭാപിതാവായ അഫ്രഹാത്തും എഫ്രേമും ഇതു നന്നായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും സഭാപിതാക്കന്മാരുടേയും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിസഭയുടെ ആരാധനാക്രമ പ്രാർത്ഥനകളുടേയും ചുവടു പിടിച്ച് ചാവറപിതാവും ഈ സാദൃശ്യം സഭയെ ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

കന്യാസ്ത്രീകളോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ ചാവറപിതാവ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രയോഗവും ഇതാണ്. ഓ, എന്റെ തമ്പുരാന്റെയും കർത്താവിന്റെയും മണവാട്ടികളായ മഹാരാജസ്ത്രീകളേ! നിങ്ങൾ കരറിയിരിക്കുന്ന അന്തസ്ത എത്രയും ഉയരപ്പെട്ടതും സ്തുതിക്കപ്പെട്ടതും തന്നെ.⁴⁸ സഭയെ മണവാട്ടിയായും മണവാട്ടിയായ സഭയുടെ ദൃശ്യഅടയാളമായി സന്നയാസികളെയും കാണുന്ന രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ച⁴⁹ ചാവറപിതാവ് മുൻപിനാലേ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തം.

◆ അമ്മ

മാർ തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്ന് സത്യവെദം കൈക്കൊണ്ട ഈ മലയാളം ഇതവര മച്ചിയായിരിക്കുന്നു⁵⁰ എന്ന പ്രയോഗം തന്നെ മലയാളത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ സഭയെ അമ്മയായി കാണുന്നതിന്റെ സൂചനയാണ് നൽകുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാളാഗമത്തിൽ നാം കാണുന്ന മറ്റൊരു പ്രയോഗം ജ്ഞാനപാലായ ദൈവവചനം കുടിച്ചു വളർന്ന പട്ടക്കാരും ശെമ്മാശമ്മാരും⁵¹ എന്നതാണ്. ദൈവവചനത്തെ പാലായി ആദ്യം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശുദ്ധ പത്രോസാണ്. രക്ഷയിലേയ്ക്കു വളർന്നുവരേണ്ടതിന് നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധവും ആത്മീയവുമായ പാലിനുവേണ്ടി ഇളം പൈതങ്ങളെപ്പോലെ ദാഹിക്കുവിൻ.⁵² ദൈവവചനമാകുന്ന പാൽ വിശ്വാസികൾക്കു പകർന്നു നൽകുന്നത് അമ്മയായ സഭയാണ്. സഭയുടെ മടിത്തട്ടിലിരുന്നാണ് വചനമാകുന്ന പാൽ കുടിക്കേണ്ടത്. അതു സവിശേഷമാംവിധം പാനം ചെയ്യാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ് പട്ടക്കാരും, ശെമ്മാശമ്മാരും. വചനമാകുന്ന പാൽ കുടിക്കാൻ മാത്രമല്ല, അത് ദൈവജനത്തിന് വിളമ്പി നൽകാൻ

നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരുമാണ് അവർ; ദൈവവചനപ്രഘോഷണം പുരോഹിതരുടെ അടിസ്ഥാന ദൗത്യമാല്ലോ. ഇടവകകൾതോറും ജ്ഞാനധ്യാനം നടത്താനും, ഞായറാഴ്ചകളിൽ പതിവായി ദൈവവചനവ്യാഖ്യാനം (പടർത്ത എന്നാണ് ചാവറയച്ചൻ അതിനെ വിളിച്ചിരുന്നത്) നടത്താനും ഉത്സുകനും, അതിനു പ്രോത്സാഹനം നൽകിയവനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ചാവറപിതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അമ്മയായ മറിയത്തിന്റെ പോലും മാതാവാണ് സഭയായ അമ്മ. അമ്മയായ സഭയെക്കുറിച്ച് മാതാവു പറയുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

ഇതു കാലത്തിൻശേഷം പെരികെ സ്തിതിയോഗ്യം
റോമ്മ കത്തേലിക്കമ്മ എന്ന നാമാഖ്യം വീഴും
ഒണ്ണയാൽ നീയെ മമ അമ്മയും സങ്കേതവും
നിന്നാലെയെന്നിങ്ങുള്ള നന്മയും സമ്മാനവും
നീ തന്നെയാശ്വാസവും മമ ദുഃഖങ്ങൾ സമേ
നിന്നുടെ തലവനുമെന്നുടെ ശിരസത്യം
തന്നുടെ യോഗ്യമൊക്കെ നിന്നിലേ നിക്ഷേപമായ്
എന്നതിൽ ഞാനും മമ മക്കളാം വിശ്വാസികൾ
ഒക്കെയും നിന്നാൽ തന്നെ വാഗ്ദത്തം പ്രാപിക്കട്ടെ
ഒക്കയാൽ നീയുമെന്നെയർപ്പിച്ചങ്ങയയ്ക്കണം
ഇങ്ങനെ മാതാപള്ളി തന്നുടെ വലിപ്പവും
മംഗലൻ പുത്രൻ സ്ഥാപിച്ചെന്നതു മുറപ്പിച്ചു⁵³

◆ കുടുംബം

ചാവറപിതാവിന്റെ രചനകൾ മൊത്തത്തിൽ അവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ സഭയെ ഒരു കുടുംബമായി അദ്ദേഹം വീക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാം. സ്നേഹിക്കപ്പെട്ട കുടുംബികളേ എന്നാണ് വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തെ അദ്ദേഹം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്.⁵⁴ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കുടുംബികളായി കാണുക, അങ്ങനെ വിളിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരേ മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്നു ജനിച്ചവരെപ്പോലെയുള്ള രക്തബന്ധികളായ സഹോദരങ്ങൾ എന്ന സങ്കല്പമാണത് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം സഭാംഗങ്ങളെ കാണാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആബാ അനുഭവമാണ്. ദൈവത്തെ സ്വന്തം പിതാവായി

കാണുകയും എന്നാലും എന്റെ അപ്പാ, ഈ പേരു കൊണ്ടല്ലാതെ അങ്ങയെ വിളിച്ചാൻ എന്റെ ഹൃദയം സമ്മതിക്കുന്നില്ല⁵⁵ എന്നു പറയത്തക്കവിധം ഗാഢമായ പിതൃ പുത്രബന്ധം ദൈവത്തോടു പുലർത്തുകയും ചെയ്ത ചാവറപിതാവിന് ദൈവമക്കളെ തന്റെ കുടുംബപ്പിറപ്പുകളായിട്ടല്ലാതെ കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തെ പിതാവായും ക്രിസ്ത്യാനികളെ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളും അതിനാൽ തന്റെ കുടുംബപ്പിറപ്പുകളുമായി കാണുന്ന, സ്നേഹിക്കുന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. സുവിശേഷത്തിൽ മിശിഹാ പ്രഖ്യാപിച്ച ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അനുഭവം ഇതായിരുന്നുവല്ലോ. ഭൂമിയിലെ ദൈവരാജ്യമാണ്, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കുദാശയാണ് സഭ എന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ മുൻകൂട്ടി കാണാനും, ഗ്രഹിക്കാനും കഴിഞ്ഞ വ്യക്തിയായിരുന്നു ചാവറപിതാവ് എന്നു നാം ആദരപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ദൈവരാജ്യമായ സഭയുടെ ഏറ്റവും ചെറിയ പതിപ്പാണ് കുടുംബം. ഗാർഹികസഭ എന്ന് കുടുംബത്തെ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.⁵⁶ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനികുടുംബം ആകാശമോക്ഷത്തിന്റെ (സ്വർഗ്ഗ/ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ) സദ്യുക്തമാണ് എന്നാണ് ചാവറപിതാവ് പറഞ്ഞിരുന്നത്.⁵⁷ കുടുംബത്തിൽ മാതാപിതാക്കളാണ് വാക്കുകളും മാതൃകകളുംവഴി കുട്ടികളോട് ആദ്യമായി വിശ്വാസം പ്രസംഗിക്കേണ്ടത് എന്നും കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും പ്രത്യേക ദൈവവിളി പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതും അവർ തന്നെയാണെന്നും സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആകാശമോക്ഷത്തിന്റെ സാദ്യുക്തത്തിൽ കുടുംബത്തെ എങ്ങനെ രൂപപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഒരു പിതാവിനടുത്ത വാത്സല്യത്തോടെ കൗൺസിലിന് എത്രയോമുമ്പ് ചാവറപിതാവ് തന്റെ ഒരു അപ്പന്റെ ചാവരുളിലൂടെ കുടുംബങ്ങളോടു സംവദിച്ചു! കാലത്തിനുമുമ്പേ കടന്നുപോയ പ്രവാചകസബ്ദമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ഗാർഹികസഭ എന്ന പദം അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സഭാഗാത്രത്തിൽ കുടുംബത്തിനുള്ള സ്ഥാനവും, ദൗത്യവും, ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനികുടുംബം എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങളും ചാവരുളിൽ വ്യക്തമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

◆ **ആട്ടിൻ പറ്റം**

ദൈവജനത്തെ ദ്രോതിപ്പിക്കാൻ ആട്ടിൻകുട്ടത്തിന്റെ സാദ്യുക്തം പഴയനിയമത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. പുതിയ നിയമത്തിൽ

മത്തിൽ മിശിഹാ തന്നെത്തന്നെ ഇടയനായും, ആടുകൾക്കു വാതിലായും ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ സാദ്യുക്തങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ഈ രൂപകം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും ഉപയോഗിക്കുന്നു.⁵⁸ മിശിഹായുടെ ആട്ടിൻകുട്ടമായ സഭയെ പരിശുദ്ധ അമ്മ പരിപാലിക്കുകയും സഭയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന കാര്യം മുൻപേ ചാവറപിതാവ് എഴുതുന്നിരിക്കുന്നു:

*അമ്മയുമേന്നേരവും പുത്രന്റെയാട്ടിൻകുട്ടം
ഒമ്മയാൽ പാലിക്കുന്നു എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു⁵⁹*

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിലും ഈ സാദ്യുക്തം കാണുന്നുണ്ട്; പ്രത്യേകിച്ചും റോക്കോസ് ശീശ്മയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ കത്തുകളിൽ. മാർപ്പാപ്പായുടെ അംഗീകാരത്തോടെ വരുന്ന ഇടയനാണ് വാതിലിലൂടെ കടന്നുവരുന്ന യഥാർത്ഥ ഇടയനെന്നും പുറംവാതിലൂടെ വരുന്നവർ കള്ളഇടയന്മാരാണെന്നും ആടിന്റെ വേഷം ധരിച്ചുചെന്നായ് ആണെന്നും അവർ ആടുകളെ ചിതറിച്ച് നശിപ്പിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി.⁶⁰

◆ **രക്ഷയുടെ ഭവനം**

സഭ രക്ഷയുടെ ഭവനമാണ് എന്ന ആശയവും ചാവറപിതാവിന്റെ കൃതികളിൽ ദൃശ്യമാണ്. *ആത്മാനുതാപത്തിൽ* അദ്ദേഹമെഴുതുന്നു:

*എന്റെ രക്ഷ പള്ളി തന്റെ പത്രോസും സുകർത്യനും
എന്റെ നിഷ്കേതമെന്നതിന്റെ രക്ഷ കാവലും⁶¹*

മിശിഹാ പാടുപെട്ടു ചോരചിന്തി രക്ഷിച്ചെടുത്തവരാണ് ഒരോ വ്യക്തിയും, സഭയിലെ ഓരോ അംഗവും എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികകൃതികളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും *ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിൽ* വ്യക്തമായി കാണാനാകും. *ആത്മാനുതാപത്തിന്റെ* ഏഴും എട്ടും പാദങ്ങളിലും ഈ ആശയം കാണുന്നുണ്ട്.

സഭ രക്ഷാസങ്കേതമായതിനാൽ ഈ രക്ഷയുടെ ഭവനത്തിലേക്ക് എല്ലാവരേയും ആനയിക്കുക രക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നവരുടെയെല്ലാം കടമയാണ്. ഈ കടമ നിറവേറ്റുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് സന്യാസഭവനങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചത്. കൊവേന്തസ്ഥാപനലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് തന്റെ മരണപത്രികയിൽ ആപുണ്യാത്മാവ് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

കൂടപ്പിറപ്പുകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി സർവ്വേശ്വരൻ ഈ സഭയെ സ്ഥാപിച്ചാൻ തിരുമനസ്സായി.⁶²

തിരുസ്സഭയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വസിച്ചുകൊണ്ട് തിരുസ്സഭാംഗങ്ങളെല്ലാം ക്രിസ്തീയ ദൈവവിളിയുടെ കടമകൾ ധീരതയോടെ നിർവ്വഹിച്ച് നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിന് ശക്തിയായി അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിവും കടമയുമുള്ള ദൃശ്യ ചിഹ്നമായി നിലകൊള്ളുകയാണ് സുവിശേഷോപദേശമനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട സന്യാസന്മാരുടെ കടമയെന്ന് സഭയും ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.⁶³

◆ മിശിഹാഗാത്രം

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ കാഴ്ചപ്പാടാണ് സഭ മിശിഹായുടെ ശരീരവും നാം അവിടുത്തെ അംഗങ്ങളും എന്ന്.⁶⁴ ചാവറപിതാവും ഇത് ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്യാനവേളകളിൽ തത്സംബന്ധമായ മൗതികമായ അനുഭവം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ഉണ്ടായിരുന്നതായി ധ്യാന സല്ലാപങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ക്രൂശിതരൂപത്തെ നോക്കി ധ്യാനിക്കുന്ന വേളയിൽ അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നുണ്ട്:

ആ എന്റെ മനോഗുണമുള്ള അപ്പാ, ഈ നിന്റെ മാണിക്യമുള്ള തിരുകണ്ണുകളുടെയും ഈ തിരുമുഖത്തിന്റെയും ഈ ഭാഷകളെ മാറ്റി അനുഗ്രഹമുള്ള ഈ നിന്റെ തിരുമുഖത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ എനി നിന്നുകാണാനിടയാകും? ആ എന്റെമകനെ, നിന്റെ ഭാഷ മാറുമ്പോൾ ഈ മുഖ ഭാഷയും നിന്റെ കണ്ണിൽ മാറ്റപ്പെടുകയും ചെയ്യാം.⁶⁵

മിശിഹായുടെ ശരീരത്തോട് അംഗങ്ങളായ വിശ്വാസികൾ എത്രമാത്രം ഐക്യപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നാണ് ഈ മനോധ്യാനം വെളിവാക്കുന്നത്. മിശിഹായുടെ മുഖം ലോകത്തിനുമുമ്പിൽ തെളിയുന്നത് ക്രിസ്ത്യാനികളിലൂടെയാണ്. ആ മുഖം ശോഭയുള്ളതോ, വികൃതമോ ആയി വെളിപ്പെടുന്നത് സഭാംഗങ്ങളുടെ ജീവിതവിശുദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചു നിലകൊള്ളുന്നു. മിശിഹായുടെ ശരീരമായ സഭയെ പരിശുദ്ധവും സമ്പൂർണ്ണവുമാക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ഓരോ വിശ്വാസിയും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സർഗ്ഗകവാടം ലക്ഷ്യമാക്കി

നിത്യരക്ഷയെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതമാണ് ക്രൈസ്തവജീവിതമെന്ന ആഴമായബോധ്യം ചാവറപിതാവിനുണ്ടാ

യിരുന്നു. ചാവറയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ന്യായം എന്താണെന്നു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്:

അവരവരുടെ അന്തസ്സിനു തക്കതിൻവണ്ണം നിത്യഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു പ്രയത്നംചെയ്ത് ജീവിക്കണം.⁶⁶

നിങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ക്ഷമിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തിൽ സമാധാനവും പരലോകത്തിൽ നിത്യസൗഭാഗ്യവും ലഭിക്കും⁶⁷

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സമൂഹത്തോട് പൊതുവായി സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഈ ചിന്ത അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ രൂഢമൂലമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ പാലായിൽ വെച്ചു പട്ടുവാദപക്ഷക്കാരായിരുന്നവരോടു സംസാരിക്കവേ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

... ആയതിനാൽ ഈ സന്തോഷം പോലെ പരലോകത്തിലും ഒന്നിച്ചു തെളിവാറുള്ള വിചാരിക്കണം...⁶⁸

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറപിതാവിന്റെ വീക്ഷണം ഉദാത്തവും വിശദ്ധഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതവും ആധികാരികവും ആണെന്നാണ് പുനർ: വായനകൾ വെളിവാക്കുന്നത്. ഇന്നലെകളിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവെച്ച മിക്ക കാര്യങ്ങളും ഇന്നത്തെ സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപഠനങ്ങളോടും നിലപാടുകളോടും ചേർന്നു പോകുന്നദർശനങ്ങളാണെന്നും അവനാളേക്കുകുടിയുള്ള പ്രചോദനങ്ങളാണെന്നും വരുമ്പോൾ അവയുടെ ഉൾക്കാമ്പ് ഇന്നലെയും ഇന്നും നാളെയും ഒരേ ആശീർവണയായ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രചോദിതവും പറയപ്പെട്ടതും എഴുതപ്പെട്ടതുമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മഹത്വവും രചനകളുടെ ഔന്നത്യവും അനന്യതയും മറ്റൊന്നല്ല തന്നെ.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

ഞാൻ മരിക്കും എന്നാൽ ഈ കടലാസ് മരിക്കുകയില്ല.⁶⁹

മരിക്കാത്ത ഓർമ്മകളായി, മറക്കാത്ത ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകളായി, ദീപ്തമായ സ്മരണകളുയർത്തി, ധ്യാന വിചാരങ്ങളുണർത്തി, ആ കേരളസഭാദീപം ഇന്നും പ്രകാശിക്കുന്നു, പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

പരാമർശസൂചിക

1. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 നാളാഗമങ്ങൾ (കൊച്ചി:1985) പേജ്, 144.
2. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 156-157
3. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 151
4. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3 കത്തുകൾ IX/4
5. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 191.
6. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 172
7. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 230
8. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3 കത്തുകൾ IX/2
9. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, II/5
10. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ,വാല്യം 4 കത്തുകൾ, II/5
11. പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കാസഭകൾ, 2
12. പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കാസഭകൾ, 3
13. പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കാസഭകൾ, 4
14. പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കാസഭകൾ, 6
15. ചാവറ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/1.
16. ചാവറ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/2
17. മത്തായി 16: 16-20
18. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/1
19. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം, പാദം പതിനൊന്ന്, 105-108
20. തിരുസഭ, 53
21. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം പത്ത്, 81-82
22. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം പതിനൊന്ന് 55-56
23. ലൂക്കാ 10:16
24. മത്താ 12: 30
25. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/4.
26. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, V/17.
27. മലയാള പരിഭാഷ - ജോൺ റോമിയോ പട്ടശ്ശേരി, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ വ്യക്തിയും വീക്ഷണവും, വാല്യം 2 (ആലുവാ:1989) പേജ്, 173-174.
28. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, II/5
29. യോഹ.17.21
30. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/2.

31. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/4.
32. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 165
33. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/1.
34. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, I/2.
35. തിരുസ്തഭ, 13.
36. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, II/1.
37. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 172.
38. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 230
39. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 1.
40. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/2.
41. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, VI/1.
42. തിരുസ്തഭ പ്രമാണ രേഖ അഞ്ചാം അധ്യായം
43. തിരുസ്തഭ, 47.
44. സമർപ്പിതജീവിതം, 3
45. തിരുസഭ, 8
46. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 144
47. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം പത്ത്, 87-88
48. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ,വാല്യം 4 കത്തുകൾ, VII/3
49. തിരുസ്തഭ, 44
50. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 172.
51. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 98
52. 1 പത്രോ. 2:2.
53. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം പതിനൊന്ന്, 405-416
54. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/4.
55. ചാവറ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 3, പേജ്, 17-18
56. തിരുസഭ, 11.
57. ചാവറ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/6
58. തിരുസ്തഭ, 6.
59. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം പത്ത്, 139 - 140.
60. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/4
61. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം, കടശിയപേക്ഷ, 63-64
62. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, VI/4.
63. cf.തിരുസ്തഭ, 44

- 64. 1 കോറി 12.
- 65. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3 പേജ് 21.
- 66. നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ, പ്രസ്താവന.
- 67. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/6
- 68. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1, പേജ് 165.
- 69. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ, IX/6.

നാല്

സമന്വയത്തിന്റെ ആത്മീയത

ആന്തരികജീവിതത്തിനും ഈശ്വരദർശനത്തിനും കേൾവിക്കേട്ട നാടാണ് ഭാരതം. സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളായി നിശ്ശബ്ദതയിൽ ദൈവത്തെ ധ്യാനിച്ച് ദൈവദർശനം പ്രാപിച്ച മഹത് വ്യക്തികളുടെ നീണ്ടനിര ആർഷ ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനവും സമ്പന്നതയും മഹത്വവുമാണ്. മാമുനിമാരുടെ നാടെന്നു നമ്മുടെ രാജ്യം അറിയപ്പെടുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും അസ്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയും തേടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണം എത്തിനില്ക്കുന്നത് ഈശ്വരനല്ലാത്തതെല്ലാം 'മായ'യാണെന്നും യാഥാർത്ഥ്യം ഈശ്വരൻ മാത്രമാണെന്നുമുള്ള കണ്ടെത്തലിലാണ്. അദ്വൈതതത്ത്വ ശാസ്ത്രദർശനത്തിലെ ഉദാത്തമായൊരു ഉൾക്കാഴ്ചയാണിത്. പരമസത്തയെ തേടിയുള്ള അന്വേഷണം വിവിധമതങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തിനു കാരണമായി. അതനുസരിച്ച് അന്വേഷണമാർഗ്ഗങ്ങളും വൈവിധ്യമാർന്നവയായി. ഭാരതീയാദ്ധ്യാത്മികതയിലാവട്ടെ ഇത് തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ്. മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വൈവിധ്യമുള്ളതുപോലെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതു നല്കുന്ന ചിന്താധാരകളിലും ഉൾക്കാഴ്ചകളിലും വൈവിധ്യമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഭാരത ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ

മുഖമുദ്ര എന്നു പറയാവുന്നത് അതിന്റെ ആന്തരികതയാണ്; തന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ, ഉള്ളിന്റെ, കാതലായിരിക്കുന്ന സത്ത ഈശ്വരനാണെന്ന ആഴമായ അവബോധം ഭാരതത്തിന്റെ ദർശനധാരയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മികത അടിസ്ഥാനപരമായി അനുഭവപരമായിരിക്കുന്നതും അതിനാലാണ്. തന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുള്ള അന്വേഷണവും, അസ്തിത്വത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾ തേടലും ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മികസാധനയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചതും അതുകൊണ്ടുവന്നു. ഈശ്വരദർശനവാഞ്ഛയിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്ത ഈ സാധനയിലൂടെ തന്റെ അകക്കാമ്പിൽ സത് ചിത് ആനന്ദം (സച്ചിതാനന്ദൻ) ആയിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുക, അങ്ങനെ മോക്ഷം നേടുക എന്നത് ഏതൊരു ഭക്തന്റേയും ആശയാണ്, അഭിലാഷമാണ്.

ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യം തന്നിൽത്തന്നെ കണ്ടെത്തുന്ന ഭക്തൻ തന്നിലെന്നപോലെ അപരനിലും പരനെ ദർശിക്കാൻ തുടങ്ങുമെന്നത് ആത്മീയതയുടെ മറ്റൊരു മാനമാണ്. അപരനിൽ പരനെ കാണുന്ന നരൻ, പരനിൽ താനുൾപ്പെടുന്ന സകല നരരേയും കാണാനും കൂടി കഴിയുമ്പോൾ അവൻ സാക്ഷാൽ ഈശ്വരന്റെ പ്രതിച്ഛായയായി മാറുകയായി. അവനാണ് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ, സാക്ഷാൽ യോഗി. ഈശ്വരനോടും, സഹജീവികളോടും മാത്രമല്ല, സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തോടു തന്നെയും ഐക്യത്തിലും സഹിഷ്ണതയിലും ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന, സുഖ ദുഃഖങ്ങളെ സമതുലനാവസ്ഥയിൽ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന, സ്ഥിതപ്രജ്ഞനായി മാറുന്ന അവസ്ഥ യോഗാത്മകമായ ജീവിതത്തിന്റെ പരിണിതഫലമാണ്. യഥാർത്ഥ യോഗി സാക്ഷാൽ ഭക്തനും ഭക്തൻ യഥാർത്ഥജ്ഞാനിയും ജ്ഞാനി മുക്തനും (മുക്തിനേടിയവൻ) മുക്തൻ ഏവർക്കും അഭിഗമ്യനും സംലഭ്യനും ആയിരിക്കും. അപ്പോൾ സാർവ്വലൗകികത്വം അവരുടെ ചിന്തയിലും വാക്കുകളിലും പ്രബോധനങ്ങളിലും പ്രവർത്തനശൈലികളിലും പ്രകടമാകും.

ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ സാരസംഗ്രഹമായും, സാർവ്വത്രികസ്വഭാവമായും കരുതാവുന്ന ഈ സവിശേഷതകൾ ജീവിതത്തിൽ സ്വാംശീകരിച്ച് പ്രാവർത്തികമാക്കി ജാതിമതഭേദമന്യേ ഏവർക്കും അഭിഗമ്യനായിത്തീർന്ന ക്രൈസ്തവ സുറിയാനി ഭാരതീയാചാര്യനാണ് ആദ്യ തദ്ദേശീയ കർമ്മലീത്താ സന്യാസിയായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. സ്വജീവിതത്തെ കർമ്മംകൊണ്ടും കർമ്മത്തെ

ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ജ്ഞാനത്തെ ഈശ്വരോപാസനകൊണ്ടും ധന്യമാക്കിത്തീർത്തു ആ വിശുദ്ധ വ്യക്തിത്വം.

പുജ്യസ്തമരണാർഹനായ ചാവറപിതാവ് ജന്മംകൊണ്ടു ഭാരതീയനും വിശ്വാസംകൊണ്ട് ക്രൈസ്തവനും, ക്രൈസ്തവാചാരങ്ങളിൽ പൗരസ്ത്യനും, (പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിയെപ്പോലും) സന്യാസജീവിതത്തിൽ കർമ്മലീത്തനുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഇവയുടെയെല്ലാം ഒരു സമന്വയം കാണാനാവും. എന്തെന്നാൽ, ക്രൈസ്തവീകതയുടെ പിള്ളത്തൊട്ടിലും, സുറിയാനി സഭാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉറവിടവും, പ്രവാചകനായ ഏലിയായിൽ കേന്ദ്രിതമായ കർമ്മലീത്താപൈതൃകത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥലവും ഭാരതീയാദ്ധ്യാത്മികപൈതൃകത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലവും പൗരസ്ത്യമാണ്. ഈ വിശ്വാസ, സഭാത്മക, സന്യാസ, സാംസ്കാരിക സരണികളിലെല്ലാം കാണാൻ കഴിയുന്ന ഭക്തിയുടെ, ജ്ഞാനത്തിന്റെ, നിഷ്കാമകർമ്മത്തിന്റെ, തപസ്സിന്റെ, ദൈവവചനോപാസനയുടെ, സഹിഷ്ണതയുടെ, ലാളിത്യത്തിന്റെ, പരോപകാരതല്പരതയുടെ, തീക്ഷ്ണതയുടെ, സ്വയംശൂന്യവൽക്കരണത്തിന്റെ, നിസ്സംഗതയുടെ, എല്ലാറ്റിലുമുപരി ദൈവദർശനവാഞ്ഛയുടെ, ദൈവൈക്യതയുടെ ചിന്തകൾ, ചാവറപിതാവിന്റെ ചിന്തയിലും ആദ്ധ്യാത്മികവ്യാപാരങ്ങളിലും, ജീവിതശൈലിയിലും പ്രബോധനങ്ങളിലും മിഴിവാർന്നുനിന്നിരുന്നു.

ദൈവദർശനാഭിവാഞ്ഛ

ഭാരത അപ്പസ്തോലനായ മാർതോമ്മാശ്ലീഹായിൽ മിഴിവാർന്നു നിന്ന സവിശേഷതയാണ് ദർശനവാഞ്ഛ. ക്രൂശിതനും ഉത്ഥിതനുമായ ദൈവപുത്രന്റെ ശരീരത്തിലെ ആണിപ്പഴുതുകൾ കാണാതെ, പാർശ്വത്തിൽ കൈവയ്ക്കാതെ താൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ല! എന്നു പറയുന്ന തോമയുടെ ശാഠ്യവും, *പിതാവിനെ ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരിക ഞങ്ങൾക്ക് അതു മതി* ² എന്നു പറയുന്ന പീലിപ്പോസിന്റെ ഉൾത്തൂടിപ്പും സുവിശേഷകനായ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ വരച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവദർശനദാഹം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പുതിയനിയമത്തിൽ മാത്രമല്ല, പഴയനിയമത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ക്രൈസ്തവദർശനത്തിന്റെയെന്നപോലെ ഭാരതീയാദ്ധ്യാത്മികതയുടെയും മുഖമുദ്രയാണ് ഈശ്വരദർശനവാഞ്ഛ. ചാവറപിതാവിലും ഈ ദർശനദാഹം വളരെ പ്രക

ടമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാനുതാപം എന്ന കൃതി, പ്രത്യേകിച്ചു, അതിന്റെ മൂന്നാം പാദം, ഒരു ആവർത്തി വായിക്കുന്നവർക്ക് ഇത് പകൽ പോലെ വ്യക്തമാകും:

*കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
യാരുണ്യ ശോഭയെ കാണാകേണം³*

എന്നു തുടങ്ങി ദൈവപുത്രനായ മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ വിശദാംശവും കാണാൻ വാഞ്ഛിക്കുന്ന ഒരു ഭക്തന്റെ ഹൃദയത്തുടിച്ചുകൾ സവിസ്തരം 100 വരികളിലായി അദ്ദേഹം ആലേഖനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആദ്യവരികളിൽത്തന്നെ മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി മാനുഷരൂപം പുണ്ട അവിടുത്തെ മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യമാണല്ലോ പ്രതിപാദനം:

*കാരുണ്യവാരിധിയായ താൻ മാനുഷ
കാരണം പാപാദി നീക്കുവാനായ്
മാനുഷ നീചവേഷത്തെ ധരിച്ചൊരു
മാനുഷത്രാതാവേ കാണാകേണം.⁴*

മനുഷ്യാവതാരത്തെ അനുസ്മരിച്ചു അതോടുചേർന്ന സകലസംഭവങ്ങളേയും നുണുനുണുക്കുമായി കാണാൻ കൊതിക്കുന്ന ഹൃദയഭാവങ്ങൾ വിവരിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഈ പാദത്തിൽ അവിടുത്തെ ജന്മം, ശൈശവം, പരസ്യജീവിതം എന്നിവയുടെ വിശദാംശങ്ങളും അവയെ ദർശിക്കാനുള്ള അഭിനിവേശവും കാണാനാവും. മൂന്നാം പാദം സമാപിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

*നഷ്ടമായ്പോയോരജങ്ങളെ തേടുന്ന
സൃഷ്ടികർത്താവിനെ കാണാകേണം
നല്ലോരിടയൻ ഞാനെന്നരുളിച്ചെയ്ത
നല്ലനെയെന്നും ഞാൻ കാണാകേണം.⁵*

ഈശ്വരഭക്തന്റെ സവിശേഷതയാണ് ഈശ്വരന്റെ ഇഷ്ടരൂപത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചു ധ്യാനിച്ചു അവിടുത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുക എന്നത്. കാർമുകിൽ വർണ്ണനായ ശ്രീകൃഷ്ണനെ, പ്രത്യേകിച്ചും മഹാകുസൃതിയായി വർത്തിക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കണ്ണന്റെ ബാലലീലകളെ കാണാൻ കൊതിക്കുന്ന ഭക്തവത്സലന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ ഭക്തിരസം തുളുമ്പുന്ന ഈരടികളായി ആലപിക്കുന്നതും മൂവന്തിനേരത്തു വിളക്കുവെച്ചു ഹൈന്ദവഭവനങ്ങളിൽ നാമജപങ്ങൾ ആലപിക്കുന്നതും കേട്ടും കണ്ടും പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജീവിച്ച ചാവറപിതാവിന്റെ ഈ ദർശന ഗീതങ്ങളുടെ സ്വാധീനസ്രോതസ്സ് വ്യക്തമാണല്ലോ.

ദർശനദാഹം ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ അന്തർധാരയായിരുന്നു എന്നതു വ്യക്തമാക്കുന്ന വേളയാണ് സന്യാസജീവിതാരംഭം. പട്ടക്കാർക്കായി സന്യാസാശ്രമം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ അതിനെ അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ തപസ്സുഭവനം, ദർശനഗേഹം എന്നിങ്ങനെയാണ്. ദൈവദർശനം നേടുന്നതിന് തപസ്സ് കൂടിയേ കഴിയൂ. വാല്മീകിയെപ്പോലെയുള്ള താപസന്മാരുടെ ചൈതന്യം ഉറഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഈ ഭാരതമണ്ണിൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടതു തപസ്സും ദർശനവും കൈകോർത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള അഥവാ തപസ്സിലൂടെ ദൈവൈക്യം നേടുന്നതിന് സന്നദ്ധതയുള്ളവർക്കുള്ള ഭവനമാണ്. തപസ്സാണ് മാർഗ്ഗമെങ്കിലും ദർശനമായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. അതിനാലായിരിക്കാം *ദർശനവീടുപണി വർത്തമാനം* എന്ന ശീർഷകത്തിൽ മാനാനം ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ നാളാഗമത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ദൈവദർശനത്തിലാണെന്ന ചാവറപിതാവിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് അതിലൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു. ദർശനഗേഹം പണിതുയർത്തിയത് ഉയർന്ന ഒരു കുന്നിലാണ്. ചാവറപിതാവിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ ദർശനഗേഹം *ബേസ് റൗമ*യാണ്. പ്രസ്തുത സുറിയാനി പദത്തിന്റെ അർത്ഥം *ഉയരത്തിലെ ഭവനം* എന്നാണ്. എല്ലാ സംസ്കാരത്തിലും മലയും കുന്നും ദൈവാനുഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണല്ലോ. ലോകത്തിന്റെ ബഹളങ്ങളിൽനിന്നകന്ന് മലമുകളിലെ ഏകാന്തതയിൽ ദൈവത്തോടൊത്ത് വസിക്കാൻ അഭിലഷിക്കുന്ന ദൈവാന്വേഷികളുടെ ഇടമായിരിക്കണം ദർശനഗേഹം എന്ന് അദ്ദേഹം വിഭാവനചെയ്തു.

ബേസ് റൗമ പണിതുയർത്തിയ മാനാനം കുന്നും, ആദ്യപ്രിയോരായ ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചനും പിൻഗാമിയായ പോരൂക്കര കുര്യാക്കോസച്ചനും തങ്ങളുടെ പേരോടുകൂടി യഥാക്രമം സ്വീകരിച്ച ഏലിയാ, എലീഷാ എന്നീ പേരുകളും പലസ്തീനയിലെ കർമ്മല മലയേയും കർമ്മലയുടെ ചൈതന്യസ്രോതസ്സായിരുന്ന ഏലിയാ പ്രവാചകനേയും ഇരട്ടി തീക്ഷ്ണതയോടെ അദ്ദേഹത്തെ അനുധാവനം ചെയ്ത എലീഷാ പ്രവാചകനേയുമാണ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് ഒരു അവിചാരിത കാര്യമെന്നതിനേക്കാൾ ദൈവപരിപാലനയുടെ അത്ഭുതം എന്നേ പറയേണ്ടതുളളൂ. ഭാരതീയരും പൗരസ്ത്യരുമായ ഈ സന്യാസിവര്യന്മാരുടെ മനസ്സും ഹൃദയവും ആത്മാവും

ചിന്തയുമെല്ലാം കർമ്മലീത്താപൈത്യകത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെ സ്വാംശീകരിക്കാൻ എത്രമാത്രം പര്യാപ്തമായിരുന്നു എന്നും മൗനത്തിന്റെയും ഏകാന്തതയുടെയും ധ്യാനത്തിന്റെയും, ദൈവാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെയും ചൈതന്യം അവരിൽ എത്രമാത്രം രൂപമുലമായിരുന്നുവെന്നും ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാകുന്നു.

ദൈവൈക്യതൃഷ്ണ

ഈശ്വരന്റെ ഇഷ്ടരൂപം അനുധ്യാനം ചെയ്യുകയും ഈശ്വരനിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് ഭക്തന്റെ അഭിലാഷമാണ്. അദ്വൈത ദർശനപ്രകാരം അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി; ഞാൻ ബ്രഹ്മനാണ് എന്നു പറയുന്ന ഒരവസ്ഥവരെ ഭക്തൻ എത്തിച്ചേരും. ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിലും ദൈവത്തിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്ന ഒരു അവസ്ഥ അദ്ദേഹം കാംക്ഷിച്ചു എന്ന് കാണാനാവുന്നതാണ്. *ആ, കർത്താവേ! നിന്നോടു ഒന്നു ഞങ്ങൾ ആകുംവരെ ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് അകലല്ലേ* എന്ന് കന്യാസ്ത്രീകൾക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനാരുപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് നാം വായിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവൈക്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ ഏറ്റവും ആവശ്യമായ കാര്യം അവിടുത്തോട് സ്നേഹത്തിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുക എന്നതാണ്. സ്നേഹത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കണമെങ്കിൽ സ്നേഹിതന്റെ മനസ്സിനോടു യോജിപ്പുണ്ടാകണം. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന, താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിനോട് തന്റെ മനസ്സിനെ ചേർത്തു നിർത്തുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും അതിനായുള്ള ആത്മസമർപ്പണവും കൂടാതെ ഒരുവനും ദൈവൈക്യം സാധ്യമല്ല. ഈ സത്യം ചാവറപിതാവ് നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഈ യോജിപ്പിന് ഏറ്റവും സഹായകമായ കാര്യമാണ് ധ്യാനം. നിശബ്ദതയിൽ ഈശ്വരസാന്നിധ്യത്തിൽ ആയിരിക്കുക, ഈശ്വരനെ മനസ്സാ ഓർമ്മിക്കുക, അവിടുത്തോട് സംഭാഷിക്കുക, അവിടുത്തോടൊത്തു ചരിക്കുക എന്നതെല്ലാം ഭാരതീയാദ്ധ്യാത്മികതയിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. പതഞ്ജലി മഹർഷി തന്റെ രണ്ടാം യോഗസൂത്രങ്ങളിൽ ധ്യാനയോഗമെന്തെന്നു പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

യോഗശ് ചിത്തവൃത്തി നിരോധ

ധ്യാനയോഗമെന്നാൽ മാനസിക പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം നിരോധിച്ച് അമനീഭാവം (ecstasy) പ്രാപിക്കുക എന്നാണ്.⁷

ധ്യാനയോഗം വഴി അനുഭൂതി പ്രാപിക്കുന്നതിന് പതഞ്ജലി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് *അഷ്ടാംഗയോഗം* ആണ്. *യമം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യാഹാരം, ധാരണ, ധ്യാനം, സമാധി* എന്നിവയാണ് പതഞ്ജലിയുടെ ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ എട്ടു പടികൾ. ആദ്യത്തെ ഏഴു പടികൾ ചവുട്ടിക്കയറുന്ന സാധകൻ 'സമാധി' എന്ന എട്ടാം പടിയിൽ കയറി സിദ്ധനാകുന്നു. അഷ്ടാംഗയോഗത്തിലെ പ്രഥമാംഗമായ *യമം അഹിംസ, സത്യം, അസ്തേയം, ബ്രഹ്മചര്യം, അപരിഗ്രഹം* എന്നീ പഞ്ചശീലങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനമാണ്. ദ്വീതിയാംഗമായ *നിയമം ശൗചം, സന്തോഷം, സാദ്ധ്യായം* (വേദഗ്രന്ഥപഠനങ്ങൾ) *തപസ്സ്, ഈശ്വരപ്രണിധാനം (ദൈവാരാധന)* എന്നീ പഞ്ചശീലങ്ങളാണ്. വളരെ ക്രമീകൃതമായ രീതിയിൽ അഷ്ടാംഗയോഗം ചാവറപിതാവ് പരിശീലിച്ചില്ലെങ്കിലും മേല്പറഞ്ഞവയിൽ പലതിന്റെയും സ്വാധീനം ചാവറപ്പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിയും, പ്രത്യേകിച്ച്, യമ-നിയമാദികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പഞ്ചശീലങ്ങളുടേയും പഞ്ചസൂക്തങ്ങളുടേയും സാന്നിധ്യവും അഭ്യസനവും.

പുരാതനഭാരതമതസാഹിത്യത്തിലെ രത്നങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഉപനിഷത്തുകളിലെ മുഖ്യവിചാരധാര ധ്യാനവും തജജന്യമായ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാരവുമാണ്. *ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ* യാജ്ഞവൽക്യ മഹർഷിയും ഭാര്യയായ മൈത്രേയിയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമദ്ധ്യേ ധ്യാനത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

ആത്മാ വാ അരേ ദ്രഷ്ടവ്യ: ശ്രോതവ്യോ മന്തവ്യോ നിദിധ്യാസീതവ്യ.

പ്രിയേ, പരമാത്മദർശനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ശ്രവണ, മനന നിദിധ്യാസനങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കണം. അതായത്, ശ്രുതിവാക്യങ്ങളെ അവധാനപൂർവ്വം സാദരം ശ്രവിക്കണം; അവയെപ്പറ്റി വീണ്ടും വീണ്ടും മനനം (വിചിന്തനം) ചെയ്യണം. അനന്തരം അവയെപ്പറ്റി തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം ധ്യാനിക്കണം.

സ്നേഹപൂർവകം അനുധ്യാനം, ധ്യാനസ്മൃതിർ ഭക്തി

സ്നേഹപൂർവ്വം ദൈവത്തെ ധ്യാനിക്കണം; ദൈവത്തിലുറപ്പിച്ച സ്മരണയാണ് ഭക്തി എന്ന് ശ്രീ രാമാനുജനും തന്റെ ശ്രീഭാഷ്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

തൈലധാരാവത് അവിചരിന്നസ്മൃതി ധ്യാനം;

തൈലധാരപോലെ, എണ്ണയൊഴുകുന്നതുപോലെ ഇടമുറിയാ

തുളള ഈശ്വരസ്മരണമാണ് ധ്യാനം. ധ്യാനം സംബന്ധിച്ച ഋഷിവാക്യം ഇതത്രെ.

സാത്വസ്മിൻ പരമപ്രേമരൂപാ

പരമപ്രേമസ്വരൂപനായ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിരന്തരചിന്ത ആണ് ധ്യാനമെന്ന് നാരദഭക്തിസൂത്രത്തിൽ നാരദമഹർഷിയും പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭഗവത് ഗീതയിലെ ജ്ഞാന (ധ്യാന) മാർഗ്ഗവും ഭക്തി മാർഗ്ഗവും കർമ്മമാർഗ്ഗവും പ്രഖ്യാപിതമാണ്.

മന്മനാ ഭവ, മദ്ഭക്ത

എന്നെപ്പറ്റി (ദൈവത്തെപ്പറ്റി) മാത്രം ചിന്തിക്കുക, എന്റെ ഭക്തനായിരിക്കുക.

അനന്യചേതാ സതതം യോമാം സ്മരതി നിത്യശ

അനന്യമനസ്സോടെ എന്നെ നിത്യവും ധ്യാനിക്കുന്നവന് ഞാൻ സുലഭനായിരിക്കും.

ഇവ്വിധമുള്ള അനേകം ശ്ലോകങ്ങളിൽക്കൂടി ഭഗവത്ഗീതയും ധ്യാനജീവിതത്തിന് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു. തികച്ചും അർത്ഥസമ്പുഷ്ടവും ഉദാത്തവുമായ അനേകം ധ്യാനദർശനപാരമ്പര്യമുള്ള ആർഷഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാംശം ഒപ്പിയെടുത്ത യോഗിവര്യനാണ് ചാവറപിതാവ് എന്ന് ധ്യാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവവ്യാഖ്യാനം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ചാവറപിതാവും ദർശനഭവനത്തിന്റെ ആരംഭകരും അവാച്യമായ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ അനുഭൂതി ആവോളം നുകർന്നവരായിരുന്നല്ലോ. വേദം (ദൈവവചനം) ശ്രവിച്ചും (ശ്രവണ) അനുചിന്തനം ചെയ്തും (മനന) ധ്യാനിച്ചും (നിദിധ്യാസന) ജീവിച്ചവരുടെ ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു ദർശനഗേഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നതിന് ചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമൊരു ധ്യാനയോഗിയായിട്ടാണ് ചാവറപിതാവും വർത്തിച്ചിരുന്നത്. *ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ* എന്ന കൃതിയിൽ ധ്യാനം എന്താണെന്നു സ്വാനുഭവത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

ധ്യാനം എന്നത് ദൈവത്തോടുള്ള സംസാരമാകുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ ദൈവത്തോടു ചേർന്ന് തന്നോടൊന്നിച്ചിരുന്ന് സംസാരിക്കുകയത്രെ ഇതിന്റെ പ്രവൃത്തി. ... ധ്യാനം ദൈവത്തോടൊന്നിച്ചിരുന്നുള്ള സംസാരമാകുന്നുവെന്ന് വരുമ്പോൾ ഒരു സ്നേഹിതനോടുള്ള സംസാരംപോലെ ആകുന്നു എന്നാൽ സ്നേഹിതന്മാരു തമ്മിൽ ഒന്നിച്ചിരു

ന്നാൽ വേർപിരിയുംവരെയും നാവ് അടങ്ങാതെ സംസാരിക്കും. ഇത് കണ്ടു വരുന്ന കാര്യമാണ്. ഇതിനിടയിൽ അവർക്കു സംസാരത്തിന് വകയില്ലാഞ്ഞിട്ടു മിണ്ടടങ്ങിയെന്നു വരികയില്ല. അപ്പഴോ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ അയാളിനോടു സംസാരിപ്പാൻ വകയുണ്ടാകും. ഈ സംസാരം ഒരുത്തൻ പഠിപ്പിക്കുകയും വേണ്ട. പേച്ചറിയാത്തവരും തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടായാൽ തമ്മിൽ പറയുകയും തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു... ഒന്നും ഉരിയാടാതെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിലും സ്നേഹിതന്റെ ചേരെയിരിക്കുന്നതുതന്നെ തൃപ്തിയാവുകയും ചെയ്യും⁸.

ധ്യാനത്തിന്റെ ധന്യത മനസ്സിലാക്കുകയും അതുപ്രകാരം ജീവിക്കുകയും ചെയ്ത ചാവറപിതാവിന് ധ്യാനാത്മകമായ ഒരു ജീവിതശൈലിയാണ് ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതരാകുന്ന വ്യക്തികൾ നയിക്കേണ്ടതെന്നും ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഏറിയ നാൾ താൻ അഭിലഷിച്ചതും ദൈവം തിരുമനസ്സായ സമയത്ത് സ്ഥാപിച്ചതുമായ കുന്നമ്മാവ് കന്യാസ്ത്രീമാത്തിലെ തന്റെ മക്കളോട് അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരമൊരു ജീവിതം നയിക്കാനാണ്. കന്യാസ്ത്രീകൾക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

*ആ! എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളേ ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ഈശോമിശിഹായുടെ സ്നേഹം നിങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ധ്യാനിക്കണം ... ആ! ഈശോമിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തിൽ പാർപ്പിൻ. എപ്പഴും തന്റെ കൺമുമ്പിൽ ഇരിപ്പിൻ. തന്റെ അരികെ നടപ്പിൻ. തന്നോടുകൂടെ എപ്പഴും സംസാരിപ്പിൻ.*⁹

സ്നേഹമാണ് ധ്യാനത്തിന്റെ കാതലെന്നും സ്നേഹവിഷയമായ ദൈവത്തിൽ മാത്രം മനസ്സുറപ്പിച്ച് അവിടുന്നിലേയ്ക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം ഒഴുകിച്ചേരുന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഭാവമെന്നും ചാവറപിതാവ് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ആർഷഭാരതത്തിന്റെ ധ്യാനപാരമ്പര്യത്തോടൊപ്പം ധ്യാനത്തിന്റെ ഗുരുനാഥയായ വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യായുടെ സ്വാധീനവും ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. വിശുദ്ധയെ അമ്മയെന്ന് അഭിസംബോധനചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹം ആ അമ്മയുടെ മകൻ ഞാനും ആകുവാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായി എന്നു നന്ദിപൂർവ്വം ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല, *ഉൾക്കോട്ട* (ആഭ്യന്തരഹർമ്മ്യം) എന്നപേരിൽ അമ്മ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ധ്യാനത്തിന്റെ പേച്ച് (ഭാഷണം) അമ്മേ പഠിപ്പിക്കണേ എന്ന് അപേക്ഷി

ക്കുന്നുമുണ്ട്. അന്തര്യമായിട്ടുള്ള ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനുഭവപരമായ അന്തര്യത്തിൽ അമ്മത്രേസ്യായുടെ മിസ്റ്റിക് അനുഭവത്തിന് ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുമായി ഏറെ സാമ്യമുണ്ട് എന്നതും ഒരു വസ്തുതയാണ്. ചാവറപിതാവിൽ ഈ രണ്ടു ആദ്ധ്യാത്മിക പൈതൃകങ്ങളും സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മങ്ങളിൽ തന്റെ പെൺമക്കളായിരിക്കുന്ന കന്യാസ്ത്രീകൾ അമ്മത്രേസ്യായപ്പുണ്യവതിയെപ്പോലെ ധ്യാനത്തിന്റെ ഉന്നതപദവിയിലെത്താനുള്ള മാർഗ്ഗവും ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.¹⁰

ജ്ഞാനതൃഷ്ണ

നന്മതിന്മകളുടെ വിവേചനം ജ്ഞാനമായി വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം കരുതുന്നുണ്ട്. സത്യവും അസത്യവും തമ്മിലുള്ള, യാഥാർത്ഥ്യവും മിഥ്യയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം തിരിച്ചറിയുക എന്നത് ജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി ഭാരത തത്വചിന്താസരണികൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു; അദ്വൈതദർശനത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. ആ വിധത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പരമസത്യമായ, നിത്യയാഥാർത്ഥ്യമായ, പരമനന്മയായ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിയാനും, കണ്ടെത്താനും, സ്വീകരിക്കുവാനും ഒരു വനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നത് ജ്ഞാനമാണ്. ദൈവത്തോടുള്ള ഭക്തി ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടമാണ്. വിശുദ്ധമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന്, ആത്മീയതയിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതിന് ജ്ഞാനം കൂടിയേ തീരൂ. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വളരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കിയ വ്യക്തിയാണ് ചാവറപിതാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സർക്കുലറിൽ ഇപ്രകാരം നാം വായിക്കുന്നു:

കണ്ണിന്റെ വെളിച്ചം കൂടാതെ ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം വശമില്ലാത്തതുപോലെ പഠിപ്പം എന്ന വെളിച്ചംകൂടാതെ പരലോകത്തെയും അതിൽ കൂടിയിരിക്കുന്ന തന്മൂലാണെന്നും അറിവാൻ വശമില്ലാത്തതിനാൽ കണ്ണില്ലാത്തവർ കരുടന്മാരാകുന്നു എന്ന പോലെ പഠിപ്പമില്ലാത്തവർ ജ്ഞാനകുരുടന്മാരാകുന്നു. ഈ കുരിടം കാരണത്താൽ നമ്മുടെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൂർവ്വ നസ്രാണികൾ ആകുന്നു എങ്കിലും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ വിത്തും മുളയും ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു."

വിശുദ്ധിയുടെ ലേക്ക് ഒരു വനെ നയിക്കുന്നതിൽ പഠനമെന്ന വെളിവിനുള്ള സ്ഥാനമാണ് ചാവറപിതാവ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

മാർത്തോമ്മാസ്റ്റീഫായിൽനിന്നും വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഈ മലയാളത്തിൽ 19 നൂറ്റാണ്ടു കാലമായിട്ടും പേരു വിളിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധർ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നും കേരളസഭ മച്ചിയായിരിക്കുന്നുവെന്നും കണ്ട് അദ്ദേഹം ദുഃഖിക്കുന്നുണ്ട്.¹² ഇപ്രകാരമൊരു അവസ്ഥ ഉളവാക്കാൻ ജ്ഞാനകുരുടത്വം ഒരു കാരണമാണെന്നാണല്ലോ മേൽപറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത്.

ജ്ഞാനം ദൈവദാനമാണ്. ദൈവികരായ മനുഷ്യർക്കാണ് സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനം പകരാൻ ആവുന്നത്. ദൈവാനുഭവങ്ങളും ജ്ഞാനികളുമായ മുനിമാരും സന്യാസിമാരും സമ്പന്നമായ ഈ ഭാരതമണ്ണിൽ വേരുന്നപ്പെട്ട ക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽ വിശുദ്ധരായ സന്യാസ്തരില്ലാത്തതിനു കാരണമായി ജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവം ചാവറപിതാവിന് തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകണം. *പട്ടക്കാർക്കു പോലും ഒരു തപസ്സുഭവനമില്ലാത്തതിനാൽ ഏറിയ നന്മകൾക്ക് വീഴ്ച വരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചതും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാകണം. വീഴ്ചവരുന്ന നന്മകളെ പരിഹരിക്കാൻ ഉതകുന്ന മാർഗ്ഗമായി സന്യാസം സമാരംഭിക്കുന്നതിന്, തന്റെ ആത്മീയഗുരുവിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടേയും ആഗ്രഹത്തോടു കൂടെ ഗുരുവിന്റെ മനസ്സിനോടു എല്ലാവിധത്തിലും ചേർന്നു നടക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചവനായ തന്റെയും ആഗ്രഹം ചേർത്തു സമർപ്പിച്ച്, ഈ സ്ഥലവും വേലയും നടന്നു നിരവേറുവാനുള്ള ദൈവാനുകൂല്യം ഉണ്ടാകണം എന്നുള്ള നിരൂപണയോടുകൂടെ ഒന്നാമത്തെ പുജ അണച്ചു¹³ എന്നാണ് ചാവറപിതാവ് കൊവേന്തസ്ഥാപനം എന്ന തന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഈ പുജാർപ്പണംതന്നെ ചാവറപിതാവിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയുടേയും ദീർഘവീക്ഷണത്തിന്റെയും ദൈവികദാനമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തന്നെയും ബഹിർസ്ഫുരണമായിരുന്നു. ദൈവം നൽകിയ ഈ ഉൾപ്രേരണയാൽ പ്രേരിതനായി ജ്ഞാനത്തോടും വിവേകത്തോടും കൂടെ പുണ്യത്തിന്റെ കണ്ണാടികളായി, നല്ല പുണ്യകണ്ടുപാഠത്തിനുള്ള വേദികളായി സന്യാസാശ്രമങ്ങളും കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളും ഉണ്ടാക്കണമെന്ന ഏറ്റിക്കപ്പെട്ട ആഗ്രഹത്തോടെ തപസ്സു ഭവനങ്ങൾക്കായി, പുണ്യസങ്കേതമായ കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിനായി അദ്ദേഹം നിരന്തരം യത്നിച്ചു. വിശുദ്ധരുടെ വിത്തും മുളയും ഉണ്ടാകുവാൻ തക്കവണ്ണം ജ്ഞാനകുരുടത്വം നീക്കാൻ പഠിപ്പമെന്ന വെളിവ് പകർന്നു നൽകാൻ ആളുകളുണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി കൂടിയായിരുന്നു അവയെല്ലാം.*

ചാവറപിതാവിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ജ്ഞാനകുരുടത്വം മാറാൻ ഏറ്റവും ആവശ്യമായ ഒന്നാണ് സത്ഗ്രന്ഥപാരായണം. കന്യാസ്ത്രീകൾക്കുള്ള കത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്:

പുണ്യത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറാനും കേറിയയിടത്തിൽ നിന്ന് വീഴാൻ വാനും സൂക്ഷിച്ചു നേർവഴിയായത - പഴുതെയുള്ള സംസാരത്തിനും മറ്റും അല്പ നേരവും കളയാതെ മൂറപോലെയുള്ള ഉല്ലാസം കഴിച്ചു കിട്ടുന്ന നേരം ജ്ഞാനവായനയിൽ ചിലവഴിക്കണം.... വായനമേൽ ഇഷ്ടമുണ്ടായാൽ ഏകാന്തത്തിന്മേൽ സന്തോഷമാകും. ഏകാന്തത്തിൽ സന്തോഷമാകുമ്പോൾ ആ ആത്മാവിനെ ഏകാന്തത്തിൽ വച്ച കാണാനായിട്ട ഈശോമിശിഹാ എഴുന്നള്ളി ആത്മാവിനെടു കൂടെ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങും...¹⁴

ജ്ഞാനമാർജ്ജിക്കാനുള്ള സുപ്രധാന മാർഗ്ഗമായ വായന എങ്ങനെയാണ് ഏകാന്തതയിലേയ്ക്കും ധ്യാനത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഇവിടെ സ്ഥാനുഭവത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചു നൽകിയതും.

ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കിയ ചാവറപിതാവ് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:

കുരിടനെ കുരിടൻ കൊണ്ടുപോയാൽ യിരുവരും കൂഴിയിൽ വീഴും എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവും അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു വരുമ്പോൾ നമുക്കുള്ള കടങ്ങൾ ഇതായത പട്ടക്കാര ജനങ്ങളെയും കാരണവന്മാര മക്കളെയും പഠിപ്പിപ്പാൻ കടമായിരിക്കയാൽ ...

ഇതിന് ആമുഖമായി അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വീണ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രസിദ്ധസുറിയാനി സഭാപിതാവായ വിശുദ്ധ അപ്രേം മല്പാന്റെ വാക്കുകളാണ്:

രണ്ടാമത്തെ വെളിവു പഠിതാം ആകുന്നു.¹⁵

ആദ്യത്തെ വെളിവ് കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചയാണെന്നത് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹമിത് പറയുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യന് ആന്തരിക വെളിച്ചവും തദാദാര വിശുദ്ധമായ ജീവിതവും നയിക്കാൻ ജ്ഞാനപ്രകാശം അവശ്യാവശ്യമാണ്. യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനപ്രകാശം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അതിനനുസൃതമായ വായനകൾ ആവശ്യമെന്നും, അറിവും ഭക്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വായനകളാണ് ആത്മീയജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ ഗുണം ചെയ്യുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നുമുണ്ട്.¹⁶

നല്ല പുസ്തകങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത കൂട്ടുംബങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹമെഴുതിയ ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുളിലും കാണാനാവും.

മക്കൾക്കായി സമ്പാദിച്ചുവെയ്ക്കേണ്ട നിക്ഷേപമാണ് സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

ഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങളും തത്വശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും മക്കൾക്കു സമ്പാദിച്ചുവെക്കേണ്ട നിക്ഷേപങ്ങളാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ ശക്തിപോലെ വാങ്ങിച്ചു ശേഖരിക്കുക.¹⁷

അതേസമയം കാവ്യരുടെ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും, ചിറ്റമ്പപാട്ടുകൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങളും ഇടത്തുട്ടുകാരുടെ പുസ്തകങ്ങളും വീട്ടിൽവെച്ച് സൂക്ഷിക്കുന്നത് വൈക്കോലിൽ തീ ഒളിച്ചുവെക്കുന്നതിനു സമമാകുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്.¹⁸ വിവേകത്തോടെയും വിവേചനയോടെയുമാണ് പുസ്തകങ്ങളെ സമീപിക്കേണ്ടതെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ അറിവു നൽകുന്നവയാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ അറിവും സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനം നൽകുന്നവയല്ല. മുക്തി നൽകുന്ന അഥവാ അതിലേക്കു നയിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാണ് സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനമെന്നാണ് ഭാരതസങ്കല്പം. ചാവറപിതാവ് മുൻഗണന നൽകുന്നതും അപ്രകാരമൊന്നിനാണ്. അതേസമയം സാമാന്യമായ അറിവുകൂടാതെ ദൈവികജ്ഞാനത്തിലേക്കു നടന്നടുക്കുക സാഭാവികമായി അത്ര എളുപ്പവുമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യന് ആവശ്യമാണ് എന്ന ബോധ്യത്തോടെ പൊതു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പാത അദ്ദേഹം തുറന്നു കാണിച്ചുതന്നത്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനും ആത്മീയജീവിതവളർച്ചയ്ക്കും ജ്ഞാനം ഏറ്റവും ആവശ്യകമാകയാൽ ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുതക്ക സംവിധാനങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനും ചാവറപിതാവ് മുതിർന്നു. വിദ്യാധനം സർവ്വദാൽ പ്രധാനം എന്നു ഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം ദൈവാലയങ്ങളോടു ചേർന്നുതന്നെയാണ് വിദ്യാലയങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ദൈവാലയവും വിദ്യാലയവും രണ്ടും ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളായി ചാവറപിതാവ് ഉദ്ദേശനം ചെയ്തു. അതു മാത്രമല്ല, വേദകാര്യങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും നല്ല

ക്രിസ്ത്യാനിപ്പെട്ടവരുമായി വളരുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനും വേണ്ടി മലയാളത്തിലെ പെൺപ്പെട്ടവർക്ക് പുണ്യസങ്കേതമായി ഈ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠവും, എടുക്കുന്നതാണെന്നും(ബോർഡിങ്) അദ്ദേഹം കുന്നമ്മാവിൽ സ്ഥാപിച്ചു. കേരളത്തിൽ കത്തോലിക്കരുടേതായി, അതിൽ പ്രത്യേകിച്ച്, അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കർമ്മലീത്താസന്യാസിനീസന്യാസികളുടേതായി ഇത്ര മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ജന്മമെടുക്കാൻ തന്നെ പ്രേരകമായത് ജ്ഞാനത്തിനു ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം നൽകിയ പ്രാധാന്യവും അതിനായി രൂപകല്പനചെയ്തു നിർമ്മിച്ച സംവിധാനങ്ങളുമാണെന്നുള്ളത് സുതരാം വ്യക്തമാണ്.

ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുളിൽ കാരണവന്മാരോട് അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു:

തിരിച്ചറിവുണ്ടായാൽ പൈതൃകങ്ങളെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കണം, അവർ പഠിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കണം, അവർ പഠിച്ചതിനെ ഞായറാഴ്ച തോറും പരീക്ഷിക്കണം.¹⁹

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത, അത് നൽകേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം, അതു നൽകാൻ ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരുടെ കടമ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചാവറപിതാവിന് വ്യക്തമായ, കൃത്യമായ വീക്ഷണമാണുണ്ടായിരുന്നത്. കാരണവന്മാർക്കും കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും പട്ടക്കാർക്കും, ഒപ്പം സത്ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഈ ദിശയിൽ ഏറെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ട് എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതന്നു. ഈ രംഗത്ത് ഇത്ര മാത്രം ഉൾക്കാഴ്ചയും, ദീർഘവീക്ഷണവുമുണ്ടായിരുന്ന, ജ്ഞാനവും അറിവും നൽകാനുതകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വയം രചിച്ചും അവ അച്ചടിക്കാൻ പ്രസ്സ് ഉണ്ടാക്കിയും അതു പഠിപ്പിക്കാൻ സമർപ്പിതരായ അദ്ധ്യാപകരെയും ഇരുന്നു പഠിക്കാൻ വിദ്യാലയത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തിയും വീട്ടിൽനിന്നു മാറിനിന്നു പഠിക്കാൻ ബോർഡിങ് ഹൗസ് (എടുക്കുന്നതാണത്) നിർമ്മിച്ചും മക്കളെ വിദ്യാലയത്തിലയയ്ക്കാൻ മാതാപിതാക്കൾക്ക് പ്രേരണാനിർദ്ദേശം നൽകിയും പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ആഹാരത്തിനും വസ്ത്രത്തിനും പുസ്തകങ്ങൾക്കും സഹായമേകിയും വൈജ്ഞാനികരംഗത്ത് ഇതുപോലൊരു വിസ്ഫോടനം നടത്തിയ മറ്റൊരു മനുഷ്യനെ, ഒരു ക്രൈസ്തവനെ, ഒരു പുരോഹിതനെ, ഒരു സന്യാസിനെ കേരളനാടീനോ, കേരളസഭയ്ക്കോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ മാതൃകയിൽ നിന്ന് പ്രേരണയും പ്രചോദനവും സ്വീകരിച്ചാണ് മറ്റു പലരും ഈ രംഗത്തു

തുടർന്ന് ചുവടു വച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നും ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

കർമ്മയോഗി

ചാവറപ്പിതാവ് ഒരു ധ്യാനയോഗി മാത്രമായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തോടുള്ള ഭക്തി അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മീയ തലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിയിരുന്നില്ല. നിർമ്മലതയോടെ ആയിരുന്നില്ല. അപരനിൽ പരനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു നരനായിരുന്നുവല്ലോ അദ്ദേഹം. പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയോ കർമ്മം ചെയ്യാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയും അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. വിശുദ്ധ യാക്കോബ്സ്റ്റീഫാ എഴുതുന്നതുപോലെ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പരിശുദ്ധവും നിർമ്മലവുമായ ഭക്തി ഇതാകുന്നു: അനാഥരെയും വിധവകളെയും സന്ദർശിച്ച് അവരുടെ കഷ്ടതകളിൽ അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക; ഈ ലോകത്തിൽ കള്ളമേശാതെ സ്വയം കാത്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക.²⁰ കാര്യങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ കൂടാതെ, ജീവിതവിശുദ്ധികൂടാതെ യഥാർത്ഥ ഭക്തനാകാൻ കഴിയുകയില്ല. ചാവറപിതാവ് കർമ്മയോഗിയായ ഒരു ഭക്തനായിരുന്നു; ഭക്തനായ ഒരു കർമ്മയോഗിയും. ഭക്തിയും കർമ്മവും ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനെ ഉണർത്തി പൂർത്തീകരിക്കുംവിധം സമ്യകമായി അദ്ദേഹത്തിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു.

ആശ്രമസ്ഥാപകരായ പിതാക്കന്മാരിൽ ദൈവൈക്യഅഭിവാഞ്ഛരപോലെ തന്നെ രൂപമൂലമായിരുന്ന ഒന്നാണ് സഹജർക്കുവേണ്ടി കർമ്മം ചെയ്യാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ. ദർശനവീടിനു സ്ഥലമന്വേഷിക്കുമ്പോൾ അത് ഉയർന്നമലയിൽ ആയിരിക്കണമെന്ന് ആശിച്ചതുപോലെ അത് വെള്ളസൗഖ്യമുള്ളിടത്താകണമെന്നും അവർ അഭിലഷിച്ചു.²¹ എന്തിനെന്നോ? അന്നത്തെ സുപ്രധാന യാത്രാസൗകര്യമായ വള്ളം വരുവാനും പോകുവാനും ആളുകൾക്കു ഇവിടെയ്ക്കും ഇവിടെനിന്ന് താപസർക്കു ആളുകളുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോകുവാനും സൗകര്യമുണ്ടാകണം. ഈ സൗകര്യം പ്രായോഗികജീവിതസൗകര്യത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥിച്ചും ധ്യാനിച്ചും സ്വന്ത ആത്മരക്ഷമാത്രം നോക്കി ബേസ്റ്റാമയിൽ ജീവിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല അവർ സന്യാസം പുണർന്നത്. ദൈവജനത്തിന് തങ്ങളുടെ അടുക്കലേയ്ക്കും തങ്ങൾക്ക് ദൈവജനത്തിനിടയിലേയ്ക്കും ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ സൗകര്യമുണ്ടാകണമെന്നുള്ള കരുതൽ അദ്ദേഹത്തിനും സഹസ്ഥാപകർക്കും ആരംഭമുതൽക്കേ ഉണ്ടാ

യിരുന്നു. ആശ്രമസ്ഥാപനത്തിന് പ്രസ്തുത മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കനുസൃതം സ്ഥലം കണ്ടെത്തുന്നതിൽ പിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന വീക്ഷണം അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവരുടെ കർമ്മോത്സുകതയുടെ പ്രകടനമായിത്തന്നെ ഇതിനെ കാണാനാവും. തുടർന്ന് അനുബന്ധാശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുമ്പോഴും ഈ ദർശനധാര പിന്തുടരുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും വ്യക്തമാകുന്നു.

സഹജരോട്, പ്രത്യേകിച്ച്, പാവങ്ങളോട് ചാവറപിതാവിനുള്ള പരിഗണനയും ശ്രദ്ധയും അദ്ദേഹമെഴുതിയ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള ചാവറുളിൽ കാണാം:

ഭിക്ഷക്കാർ വെറും കയ്യോടുകൂടി നിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പോകുവാൻ നീ സമ്മതിക്കേണ്ട. പാടുള്ളപ്പൊഴൊക്കെയും അല്പമെങ്കിലും ദാനധർമ്മം കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ട. ... അന്യന്മാർക്കു വല്ല ഉപകാരം ചെയ്യാത്ത ദിവസം നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളുടെ കണക്കിൽ കൂട്ടുന്നതല്ല²² എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പാവപ്പെട്ടവർക്കു ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, നീതിയോടെ വേലക്കാർക്കു കുലികൊടുക്കുന്നതിലും, ദ്രോഹിച്ചവർക്കു പോലും ഉപകാരവും സഹായവും ചെയ്യുന്നതിലും അദ്ദേഹം കാണിച്ച, നിർദ്ദേശിച്ച നിഷ്കർഷ ആ മനസ്സിലെ നീതിബോധത്തിന്റേയും ദീനാനുകമ്പയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും പ്രത്യക്ഷ പ്രകടനമായിരുന്നു.

ചാവറപിതാവിന്റെ കാര്യങ്ങളുള്ള മനസ്സ് ഉപവിശാലസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി സ്വന്തം ഇടവകകാർക്കെഴുതിയ കത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. 1869 ഒക്ടോബർ 15-നാണ് ഈ കത്തെഴുതുന്നത്.²³ ഉപവിശാലസ്ഥാപനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇടവകയിൽ നമ്മരണസഖ്യം ഏർപ്പെടുത്തുക, സഖ്യാംഗങ്ങൾ സംഘടിച്ച് പണംപിരിച്ച് അഗതിമന്ദിരം പണിയുക, അതിനുള്ള ചിലവുകൾ പിരിച്ചെടുത്തും ദാനം ഇരുന്നും നടത്തുക എന്നതാണ്. ഈ ചെറിയവർക്കു ചെയ്തത് എനിക്കു തന്നെയാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്ത്²⁴ എന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വചനം തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഒപ്പം വായിച്ചറിഞ്ഞും കേട്ടറിഞ്ഞും മനസ്സിലുൾച്ചേർന്ന, ദീനക്കാരിലും അനാഥരിലും രോഗികളിലും മിശിഹായെ കണ്ടു ശുശ്രൂഷിച്ച വിശുദ്ധരുടേയും മറ്റു ആളുകളുടേയും മാതൃക ഈ മലയാളത്തിൽ അപ്രകാരമൊരു തുടക്കത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രേരണയായി. ഇതിനുള്ള പണം സ്വരൂപിക്കുന്ന കാര്യം പറ

യുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നിസ്സങ്കോചം എന്റെ വചനം കേട്ട് കർത്താവിനെ പ്രതി നാണമില്ലാത്ത വരാകുവിൻ²⁵ എന്നെഴുതിയതുമതുകൊണ്ടാണ്.

എന്നുകൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരമൊന്നു തുടങ്ങണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും ഈ കത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

ദീനക്കാരെ തുണയ്ക്കുന്നത് ദൈവത്തിന് എത്രയോ ഇഷ്ടമുള്ളതെന്നു കാണുവിൻ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എനിക്കുള്ള ആഗ്രഹവും ഈ സഭ (നമ്മരണസഭ) നിങ്ങൾ തുടങ്ങണമെന്നു അപേക്ഷിച്ച കാതലും ഇതുതന്നെ. ഇത് ഈ കാലങ്ങളിൽ നിറവേറ്റിക്കാണുവാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യമില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടായാൽ താമസിയാതെ നടക്കും... ലജ്ജകൂടാതെ മറ്റുള്ളവരോടു ധർമ്മം ഇരുന്നും ചെറുതായിട്ടെങ്കിലും “ഉപവിശാല” എന്ന പേരോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ കുരിശുപള്ളിയുടെ സമീപത്തു സ്ഥാപിച്ചു അതിൽ ആരു പോരുമില്ലാത്ത ഒന്നു രണ്ടു ദീനക്കാരെ എങ്കിലും താമസിപ്പിച്ചു ഈ പുണ്യപ്രവർത്തിയുടെ ഒരു നിഴലെങ്കിലും നിങ്ങൾ കാട്ടിയാൽ ഈ പുണ്യവും മലയാളത്തിൽ നടപ്പാണിടവരും ... നിങ്ങളുടെ കുരിശുപള്ളിയുടെ സമീപത്തായി ചെറുതായിട്ടെങ്കിലും ...മുളകൊണ്ടെങ്കിലും ഒരു കുടുംബെച്ച് ധർമ്മശാല അഥവാ ഉപവിശാല എന്ന പേരും വിളിച്ചു ആരുപോരുമില്ലാത്തവരെയോ കിളവന്മാരെയോ വഴിപ്പിച്ചുകാരായി ദീനം പിടിച്ചവരെയോ പാർപ്പിച്ചു രക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയാൽ ദൈവം സഹായിച്ചു പിൻകാലങ്ങളിൽ ഇതു മലയാളത്തെ ഒന്നാമത്തെ ഉപവിശാല ആയിത്തീരുവാൻ ഇടവരും.²⁶

... ഈ ലോകത്തിൽ കളങ്കമേശാതെ സ്വയം കാത്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണല്ലോ യാക്കോബ്സ്ത്രീഹായുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്നും കണ്ടെടുക്കാവുന്ന ഭക്തിയുടെ മറ്റൊരു വശം. ചിത്തശുദ്ധിയും കർമ്മവിശുദ്ധിയും ഏതു മതത്തിലും, സംസ്കാരത്തിലും, പൈതൃകത്തിലും, ആദ്ധ്യാത്മികസരണികളിലും, ആത്മീയതയുടെ പ്രകാശനങ്ങളാണ്. ചാവറപിതാവിൽ ഇത് സമ്പൂർണ്ണമായി നിറവോടെ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു സമകാലീനരിൽ പലരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവിശുദ്ധിയെ ശ്ലാഘിക്കാത്ത സമകാലികർ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. വിരുദ്ധമായി സംസാരിക്കുകയോ, എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു സൂചന പോലും ഇതുവരെ കണ്ടെത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയപിതാവായ ലെയോപ്പോൾദ

ച്ചൻ ചാവറപിതാവ് മരിച്ച ദിവസം സ്വന്തം ഡയറിയിൽ കുറിച്ചു വച്ച സ്മര്യ പുരുഷന്റെ ജീവിത സംഗ്രഹത്തിന്റെ അവസാനം നാം കാണുന്ന അംഗീകാര സാക്ഷ്യം ഇപ്രകാരമാണ്:

ഓ! പരിശുദ്ധവും മനോഹരവുമായ ആത്മാവേ, എനിക്കു വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ.²⁷

ചാവറപിതാവിന്റെ വിശുദ്ധി സംബന്ധിച്ച ആദ്യ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തലായി, ആ വിശുദ്ധാത്മാവിനോടുള്ള ഈ ആദ്യ മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന!

ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയുടെ മുമ്പിൽ താൻ മഹാ പാപിയാണെന്ന് ഏറ്റു പറഞ്ഞ് അനുതാപത്തിന്റെ ഹൃദയഭാവങ്ങൾ എന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചാവറപിതാവ് അനുതാപക്കണ്ണിരാൽ നിരന്തരം ഹൃദയം ശുദ്ധി ചെയ്ത് നിർമ്മലമായി ജീവിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയാൻ കഴിഞ്ഞത്:

എന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ സഹായത്താൽ തിരുക്കുടുംബത്തെ ചെറുപ്പം മുതൽ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന എനിക്ക് തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ മാമ്മോദീസായിൽ കിട്ടിയ വരപ്രസാദം ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ ഇടയായിട്ടില്ല എന്നു സന്തോഷത്തോടെ പറയുന്നതിന് എനിക്ക് ധൈര്യമുണ്ട്.²⁸

ദൈവദർശനവാഞ്ഛയോടെ ജീവിച്ച ഒരു സന്യാസിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യം എപ്രകാരമുള്ളതായിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ് ഈ വാക്കുകൾ.

ജ്ഞാന ഭക്തി കർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അഥവാ ഇതിലേതെങ്കിലും ഒരു മാർഗ്ഗത്തിന് മുൻഗണന നൽകി ജീവിച്ചുകൊണ്ട് മോക്ഷം പ്രാപിച്ച അനേകം സദ്ഗുരുക്കളുടെ സ്മരണ ഭാരതാധ്യാത്മികതയുടെ സമ്പന്നതയാണ് വിളിച്ചോതുന്നത്. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസപാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മീയ ചൈതന്യം സ്വജീവിതത്തിൽ സ്വാംശീകരിച്ചു ജീവിച്ച ഒരു സദ്ഗുരുവായിരുന്നു ചാവറപിതാവ് എന്നു നാമറിയുന്നു.

കേരള സുറിയാനി സഭയിലെ ആദ്യനിയമാനുസൃതസന്യാസിയും ഈ സഭയിൽ ജന്മംകൊണ്ടെ സന്യാസിനീസന്യാസികൾക്കെല്ലാം പൂർവ്വപിതാവും ആയിരിക്കുന്ന ചാവറപിതാവ് ആത്മീ

യമായ മൂന്നു പൈതൃകങ്ങളെ, ഭാരതീയം, ക്രൈസ്തവ സുറിയാനിസഭാപാരമ്പര്യം, കർമ്മലീത്താ പാരമ്പര്യം, സ്വജീവിതത്തിൽ സമന്വയിപ്പിച്ച ആത്മീയ ആചാര്യനായിരുന്നു. ഈ മൂന്നുപൈതൃകങ്ങളിലും പൊതുവായി കാണപ്പെടുന്ന മൗനം, ഏകാന്തത, ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവത്തെ ദർശിക്കാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ, ലൗകികാർഷ്ണങ്ങളോടുള്ള നിസ്സംഗത, ജ്ഞാനത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം, ദൈവവചനശ്രവണമനോഭാവം, ധ്യാനനിഷ്ഠ, ദീനാനുകമ്പ, പരോപകാരതല്പരത തുടങ്ങിയ സവിശേഷതകളാൽ സമ്പുഷ്ടമായിരുന്നു ആ ജീവിതം. പാശ്ചാത്യമെന്നു മുദ്രകുത്തപ്പെടുന്ന ക്രൈസ്തവീകതയുടേയും, കർമ്മലീത്താ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടേയും ഉറവിടം പൗരസ്ത്യമാണെന്നും അവികലമായി ഈ രണ്ടു ആദ്ധ്യാത്മികപൈതൃകങ്ങളും സ്വാംശീകരിച്ചാൽ അതിന്റെ പൗരസ്ത്യതനിമ വെളിപ്പെടുമെന്നും ആർഷഭാരതസംസ്കാരത്തോടും ആദ്ധ്യാത്മികദർശനധാരയോടും അവ യോജിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നും ജ്ഞാനഭക്തി കർമ്മയോഗിയായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും സ്വജീവിതം കൊണ്ട് തെളിയിച്ചു ചാവറപിതാവ്. പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യസഭകളെത്തമ്മിൽ, സംസ്കാരങ്ങളെ തമ്മിൽ, ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായി സഭാപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വൈദേശികാധിപത്യ കാലത്ത് ജീവിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും ഇരുകൂട്ടർക്കും അഭിഗമ്യനായി വർത്തിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞതും സമഗ്രതയുള്ള ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായി വർത്തിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചതും അതിനാലാണ്. വൈവിധ്യത്തിലെ ഐക്യം പ്രസ്താവിക്കുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ദൈവശാസ്ത്രം രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് അത്തരമൊരു കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിക്കുന്ന സാക്ഷിയായി അദ്ദേഹം വിരാജിച്ചു.

ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ ഇദ്ദേഹത്തെയും സ്നേഹിച്ചു എന്ന് ഇറ്റാലിയൻ കർമ്മലീത്താമിഷനറിയായ ലെയോപ്പോൾദു മുപ്പച്ചൻ സ്വന്തം ഡയറിയിൽ കുറിച്ചുവയ്ക്കാൻ തക്കവിധം ഹൃദയൈക്യം പുലർത്തി ജീവിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതം സഭാകൂട്ടായ്മയുടേയും, സാംസ്കാരികസമന്വയത്തിന്റെയും ആത്മീയ ഉദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെയും ഉദാത്തരൂപവും ജീവിക്കുന്ന സാക്ഷ്യവുമായിരുന്നു.

പരാമർശ സൂചിക

1. യോഹ 20:25
2. യോഹ 14:8
3. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മുന്ന് 1-2
4. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മുന്ന് 3-6
5. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം മുന്ന് 97-100
6. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/6
7. ധ്യാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഹൈന്ദവ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് നൽകിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികൾക്കും നിർവ്വചനങ്ങൾക്കും കടപ്പാട് പ്രസിദ്ധ ഇന്ത്യൻ തത്വചിന്തകനായ ജെ.കട്ടയ്ക്കലിന്റെ രചനകളോടാണ്.
8. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 3 പേജ്, 14-15.
9. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/6 .
10. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ VIII/8
11. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/2
12. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ് 172.
- 13..ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 പേജ്, 25
- 14..ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/8
- 15.ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/2
- 16..ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/8
17. ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ, നമ്പർ, 21.
18. ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ, നമ്പർ, 21.
19. ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ, നമ്പർ, 21
20. യാക്കോ 1 :27
21. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 1 പേജ്, 11.
22. ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ, നമ്പർ, 13.
23. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/7
24. മത്താ 25. 40
25. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/7
- 26.ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/7
27. 1871 ജനുവരി 3-ന് ലെയോപ്പോൾദു മുപ്പച്ചൻ എഴുതിയ ഡയറി ക്വറിപ്പിൽ നിന്ന് (മൂലരൂപം ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയിൽ)
28. 1871 ജനുവരി 2-ന് സ്വസമൂഹാംഗങ്ങളോടു പറഞ്ഞ വചനങ്ങൾ

അഞ്ച്

സ്ഥാപനദർശനത്തിലെ അനസ്താസ്യാസാക്ഷ്യം

മലയിൽ ഉയർത്തപ്പെട്ട ദീപം പോലെ കേരളസഭയിൽ പ്രകാശിച്ച കേരളസഭാചൈതന്യമാണ് ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. മനുഷ്യർ നിങ്ങളുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ കണ്ട് സ്വർഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിക്കട്ടെ¹ എന്ന മിശിഹായുടെ വാക്കുകളെ ജീവിതത്തിൽ അമ്പർഥമാക്കിയ ചാവറപിതാവ് സ്വജീവിതത്തെ കർമ്മംകൊണ്ടും കർമ്മത്തെ ഈശ്വരോപാസനകൊണ്ടും ധന്യമാക്കിയ വ്യക്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഭക്തിയും കർമ്മവും മാത്രമല്ല ജ്ഞാനവും കർമ്മവും ഭക്തിയും സമഞ്ജസമായിത്തന്നെ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു.

കണ്ണിന്റെ വെളിവുകൂടാതെ ലോകത്തിലുള്ള വസ്തു കാണാൻ വശമില്ലാത്തതുപോലെ പഠിത്വം എന്ന വെളിവുകൂടാതെ പരലോകത്തെയും അതിൽ കൂടിയിരിക്കുന്ന തന്മൂലാനെയും അറിവാൻ വശമില്ലാത്തതിനാൽ കണ്ണില്ലാത്തവരു കൂടുതലാകുന്നു എന്നതുപോലെ പഠിത്വമില്ലാത്തവർ ജ്ഞാനകുരുടന്മാരാകുന്നു. ഈ കുരുടത്വം കാരണത്താൽ

നമ്മുടെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൂർവ്വസ്രാണികൾ ആകുന്നുവെങ്കിലും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ വിത്തും മുളയും ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു² എന്നു പറയുവാൻ തക്കവിധം പഠനവും അന്വേഷണവും ഉൾക്കാഴ്ചയും നിറഞ്ഞ മനുഷ്യനായിരുന്നു ചാവറപിതാവ്.

അതാനം ഉന്നതത്തിൽനിന്നു വരുന്നു. വിനീതഹൃദയർക്ക് അത് ഉൾക്കൊള്ളാനാവുന്നു എന്നത് ദൈവവചനം തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ്. ചാവറപിതാവിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ദൈവികഅന്വേഷണ ചൈതന്യം ലിഖിതരൂപം പ്രാപിച്ചതാണ് ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നിറഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. താൻ ജീവിച്ച കാലഘട്ടത്തെ മാത്രമല്ല, വരും തലമുറകളെക്കൂടി പ്രകാശിതമാക്കാൻ തക്ക വെളിച്ചവും ഉൾക്കാഴ്ചയും അവയിൽ അന്തർലീനമാണ്. അപ്രകാരമൊരു കൃതിയാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യ ഖണ്ഡകാവ്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം.

രചനാകാലവും പ്രാധാന്യവും

അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതി വിരചിതമായത് 1862-ലാണ്. എങ്കിലും അത് അച്ചടിച്ച പൊതുജനമധ്യത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് 1936-ൽ മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ കൃതി ലക്ഷ്യം വച്ച ഉദ്ദേശ്യവും അതു നൽകിയ സന്ദേശവും പൊതുജനശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റാതെ പോയി എന്നത് ഒരു ദുഃഖസത്യമാണ്. മലയാളത്തിലെ ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ മാർഗദീപമാകാൻ തക്കവിധം ഈ കൃതിക്ക് കിട്ടേണ്ടിയിരുന്ന മലയാളത്തിലെ ആദ്യഖണ്ഡകാവ്യം എന്ന ബഹുമതി ഇതിനാൽ വഴിമാറി. പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠനായ റവ. ഡോ. സെഡ്.എം. മുഴൂർ സി.എം.ഐ. മലയാളഭാഷയിലെ പേരുകേട്ട സാഹിത്യകാരന്മാരും നിരൂപകന്മാരുമായ മുണ്ടശ്ശേരി, സുകുമാർ അഴീക്കോട്, ഡോ. ലീലാവതി തുടങ്ങിയവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും ചേർത്ത് ഇതിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും തൽഫലമായി ചരിത്രകാര ശ്രദ്ധ ഈ കാവ്യത്തിനു അർഹമായ പ്രഥമസ്ഥാനം പതിച്ചു നൽകുന്ന വിധം പതിയുവാൻ തുടങ്ങി എന്നത് ആഹ്ലാദകരമാണ്.

ഇന്നുവരെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുകയോ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരികയോ ചെയ്യാത്ത ഒന്നുകൂടി ഈ കാവ്യം പൊതു ശ്രദ്ധയിൽ വരാൻ വൈകിയതു വഴി വേണ്ടവിധം വെളിപ്പെടുകയോ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതെ പോയിട്ടുണ്ട്. ചാവറയച്ചന്റെ കന്യാസ്ത്രീമാ

ദർശനം ആണത്. ഈ കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം അവലോകനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ പൊതുവേ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും മനസ്സിലാക്കുന്നതും 1861-ൽ കേരളസഭയിലുണ്ടായ റോക്കോസ് ശീശ്മയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സഭയെ വിശ്വാസത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നതിന് വിശ്വാസസംരക്ഷണാർത്ഥം വിരചിതമായ ഒരു കൃതി എന്ന വിധത്തിലാണ്. മിശിഹായിലുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ തയ്യാറാകാതെ ആ വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി പീഡനമേറ്റു രക്തസാക്ഷിണിയായി മരിക്കുവാൻ തയ്യാറായ ഒരു കന്യകയുടെ ധീരോദാത്തത വിവരിക്കുന്ന ഈ കൃതി തീർച്ചയായും വിശ്വാസസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ ത്യജിക്കാനുള്ള സന്ദേശവും ആഹ്വാനവും നൽകുന്നുണ്ട്. വളരെ പ്രകടപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ആശയാവിഷ്കാരമാണ് അതുവഴി വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നൽകുന്നത്. കുറച്ചുകൂടി ആഴത്തിൽ ചിന്തിച്ചാൽ മേൽപറഞ്ഞ വിശ്വാസസംരക്ഷണമാതൃക അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ചാവറപിതാവിന്റെ കന്യാസ്ത്രീമാദർശനത്തിലേക്ക് ഈ കാവ്യത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾനമ്മെ നയിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പറയാനാവും.

ഉള്ളടക്കവും ഉൾക്കാഴ്ചയും

അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കാവ്യത്തിലെ പ്രഥമരംഗം ഒരു കന്യാസ്ത്രീമാമാണ്. മുഖ്യകഥാപാത്രം അനസ്താസ്യ എന്ന കന്യാസ്ത്രീപൈതലാണ്. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസധാരാസങ്കല്പം കാര്യം വികാരങ്ങൾക്ക് അടിമയുമായ പ്രോബാ എന്ന ഭൗതികനേതാവിന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും വഴങ്ങാതെ, നിത്യം ജീവിക്കുന്നവനും സ്വർഗീയമണ്ഡലനുമായ മിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തിന് സാക്ഷിയാകുന്നതിന് ജീവൻപോലും ത്യജാൻഗണിക്കുവാൻ അനസ്താസ്യയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സോഫിയാ എന്ന മഠാധിപയാണ് ഇതിലെ മറ്റൊരു മുഖ്യകഥാപാത്രം. ക്രൈസ്തവസഭ ആദിമനുറ്റാണ്ടുകളിൽ അഭിമുഖീകരിച്ച മതമർദ്ദനമാണ് പശ്ചാത്തലം. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളായവരെയെല്ലാം വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുക, അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ വധിക്കുക എന്ന കിരാതമാർഗമായിരുന്നു മതമർദ്ദകരുടേത്. ഈ മാർഗം അവലംബിക്കുന്ന മന്ത്രി പ്രോബായും അനുചരന്മാരാണ് ഇതര കഥാപാത്രങ്ങൾ. മതമർദ്ദനങ്ങൾ രക്തസാക്ഷികളെ ജനിപ്പിച്ച് സഭയ്ക്ക് കൂടുതൽ നേട്ടമുണ്ടാക്കി എന്നതൊഴികെ മറ്റു പ്രയോജനമൊന്നും ഉളവാക്കിയില്ല. അനസ്താസ്യയുടെ ധൈര്യവും വിശ്വാസസ്ഥിരതയും കാണുകയും

അവൾ അനുഭവിച്ച പീഡനങ്ങൾ കണ്ട് അലിവുതോന്നുകയും മരണാസനയായ അവൾ ആഗ്രഹം കാണിച്ചപ്പോൾ കുടിക്കാൻ വെള്ളം നൽകുകയും ചെയ്ത സിറിലോസ് എന്ന യുവാവിന് രക്തസാക്ഷിയായി മരിക്കാനുള്ള വരം അവളിലൂടെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. രക്തസാക്ഷികളുടെ ചുടുനിണം ക്രൈസ്തവസഭയുടെ വിത്തായി പരിണമിക്കുന്ന മനോഹര ദൃശ്യം കൂടിയാണത്. ക്രൈസ്തവരുടെ വിശ്വാസധീരതയ്ക്കു മുമ്പിൽ നിസ്സഹായരായി തീരാനേ ശത്രുക്കൾക്ക് കഴിഞ്ഞതുമുള്ളു. മതമർദ്ദനം എന്ന ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വിശ്വാസത്തിന്റെ വിജയം പ്രഘോഷിക്കുന്നതിൽ ഈ കൃതി അങ്ങേയറ്റം വിജയിച്ചു എന്നത് അവിതർക്കിതമാണ്.

പശ്ചാത്തലവിവരണത്തിലും രംഗസംവിധാനങ്ങളിലും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും ഇനിയും വെളിച്ചം കാണാത്ത മറ്റു ചില സത്യങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രപരമായി പറഞ്ഞാൽ, ക്രൈസ്തവസഭയിലെ മതമർദ്ദനം കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ചക്രവർത്തി എ.ഡി. 313-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച മിലാൻ വിളംബരത്തോടെ ഔദ്യോഗികമായി നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. തത്ഫലമായി സമാധാനപൂർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സഭ ജീവിക്കാനും വളരുവാനും തുടങ്ങി. ക്രമേണ സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള താദാത്മ്യപ്പെടൽ ആരംഭിച്ചു. വിശ്വാസചൈതന്യത്തിൽ നിന്നും തീക്ഷ്ണതയിൽനിന്നുള്ള വ്യതിചലനത്തിനും അതുവഴി ഭൗതികവൽക്കരണത്തിനും ഇത് ഇടവരുത്തി.

എന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ സ്വയം പരിത്യജിച്ച് അനുദിനം തന്റെ കുരിശുമെടുത്ത് എന്നെ അനുഗമിക്കുക എന്ന ക്രിസ്തുനാമന്റെ ആഹ്വാനത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കുന്നതിന് സാധ്യതകൾ സഭയിൽ ഇല്ലാതായപ്പോൾ മൗലികമായ ക്രിസ്തുശിഷ്യത്വം തേടി മരുഭൂമിയിലേക്കും വനാന്തരങ്ങളിലേക്കും വ്യക്തികൾ നീങ്ങി; ഏകാന്തവാസികളായി താപസജീവിതം ആരംഭിച്ചു. ഇപ്രകാരം രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനു പകരമായി ആരംഭിച്ച താപസികജീവിതമാണ് കാലാന്തരത്തിൽ സമൂഹപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന സന്ന്യാസജീവിതത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനപ്പെട്ടത്. ഈ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ കൃതിയെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ മതമർദ്ദനകാലത്ത് ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത കന്യാസ്ത്രീമാവും ശ്രേഷ്ഠത്തിയും സന്ന്യാസാർഥിനികളും ചേർന്ന ഒരു കന്യാസ്ത്രീമാത്തിന്റെ വിവരണം വസ്തുനിഷ്ഠമായി ചരിത്രയുക്താനുസരണമെന്നു പറയാൻ സാധിക്കുമോ?

ഉച്ചെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിൽപ്പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാവാം അങ്ങനെയൊരു ചിത്രീകരണം ചരിത്രകാരൻകൂടിയായ ചാവറപിതാവ് നൽകിയത്? അത്തരം വശങ്ങൾ ചിന്തിക്കാത്ത വ്യക്തിയായിരുന്നില്ലല്ലോ ആ ധന്യാത്മാവ്.

സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകുന്ന മറ്റൊരു സംശയം ഇതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുക എന്നത് മതമർദ്ദകരുടെ ഉദ്ദേശ്യമാണല്ലോ. ആ പീഡനത്തിന് എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും വിധേയരുമാണ്. എങ്കിൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു കന്യാസ്ത്രീമാത്തിൽ കന്യാസ്ത്രീയാകാൻവന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് ശത്രുക്കൾ വധിക്കുന്നത്. സോഫിയാ എന്ന ശ്രേഷ്ഠത്തിയും ക്രിസ്ത്യാനിയാണല്ലോ. അതുമാത്രമല്ല, കന്യാസ്ത്രീമാത്തിലുള്ളതിൽ കൂടുതൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുള്ള സമൂഹങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്ന ഒരു പശ്ചാത്തലവിവരണം നൽകാമായിരുന്നിട്ടും എന്തുകൊണ്ട് അപ്രകാരം പറയാതെ മാത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം മാത്രമായി കൊടുത്തു? മേല്പറഞ്ഞ സംശയങ്ങളുടെയും ചോദ്യങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ കന്യാസ്ത്രീമാം എന്ന ഉദാത്ത ദർശനത്തിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കാനാകുന്നത്. അതിന് സഹായകമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാളാഗമങ്ങളിലേക്കും കത്തുകളിലേക്കും കൂടി നാം നോക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കന്യാസ്ത്രീമാദർശനം: ചരിത്രവഴികൾ

കുനമ്മാവിലാരംഭിച്ച കന്യാസ്ത്രീമാത്തിന്റെ നാളാഗമത്തിന്റെ ആദ്യപേജുകളിൽ ഏറിയനാൾമുമ്പിനാലെ സത്യവേദം നടന്നുവരുന്ന ഈ മലയാളത്തിൽ കൊവേന്തകളും കന്യാസ്ത്രീമാങ്ങളും ഉണ്ടാകാതെയും ഈ പുണ്യങ്ങളുടെ കേൾവിയല്ലാതെ ഒരു നല്ല കണ്ടുപിടിത്തവും കൂടാതെയും ആൺവർഗ്ഗക്കാർക്ക് പട്ടസുഖം എന്നല്ലാതെ സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന് കന്നിത്വം കാത്തിരിപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവരുണ്ടായാലും ആയതിന് ഒരു പോംവഴിയും ന്യൂവാഹം കൂടാതെ ഈ ദുഃഖത്തിൽത്തന്നെ ദീർഘകാലമായി നടന്നുവരികയിൽ³ എന്ന ആമുഖത്തോടെയാണ് ചാവറപിതാവ് 1866 ഫെബ്രുവരിയിലെ മഠസ്ഥാപനചരിത്രം എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നത്. കന്യകാത്വം കാത്ത് ബ്രഹ്മചാരികളായി ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ടെന്നും (അതിനുള്ള വ്യക്തമായ തെളിവാണ് കുനമ്മാവ് നാളാഗമത്തിൽ ചാവറപിതാവ് സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ വിവരിക്കുന്ന വൈക്കം പുത്തനങ്ങാടി ഏലിശായുടെ പതിമൂന്നു വർഷത്തെ സന്ന്യാസിക്കടുത്ത ജീവിതസംബ

സമായ വിവരണം)⁴ എന്നാൽ അതിനുള്ള പോംവഴികൾ ഇതുവരെ ആയിട്ടില്ലെന്നും അതിനിയും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ ദീർഘകാലമായ ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടെന്നുമാണല്ലോ ഈ വരികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ആൺവർഗ്ഗക്കാർക്ക് വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മചാരികളായി ജീവിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു; എന്നാൽ സ്ത്രീവർഗ്ഗക്കാർക്കാണ് അതിന് യാതൊരു സാധ്യതയും ഇല്ലാതിരുന്നത്. 1831-ൽ പുരുഷന്മാർക്കുവേണ്ടി കൊവേന്ത തുടങ്ങിയ കാര്യവും 1860-ൽ പുത്തൻപള്ളിയിൽ മഠസ്ഥാപനത്തിനായി കെട്ടിടം പണിയിച്ച വിവരവും റോക്കോസ് ശീൾമമൂലം മഠത്തിനുള്ള കെട്ടിടം സെമിനാരിയാക്കി മാറ്റിയതിൽ ഉണ്ടായ ഇച്ഛാഭംഗവും ചാവറപിതാവ് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നല്ല പട്ടക്കാരില്ലായ്മകയാലുള്ള ആത്മനാശം കണ്ട് കന്യാസ്ത്രീ മഠം ആയത് മാറ്റി സെമിനാരി എന്നു നിശ്ചയിച്ച് അപ്രകാരം പഠിതശാലയാക്കിയതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ശരണവും കെട്ട മുൻപിലെത്തപ്പോലെയുള്ള ദുഃഖാവസ്ഥയിൽ ജീവിച്ചുവരുമ്പോൾ⁵ എന്നു പറയുന്നതിനെ തുടർന്നാണ് 1866-ലെ മഠസ്ഥാപനപശ്ചാത്തലവും സ്ഥാപനസംഭവവും ബന്ധപ്പെട്ട ആളുകളുടെ പേരുവിവരണവും എല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇതേകാര്യം തന്നെ മാനാനം നാളാഗമത്തിലും എഴുതിയിരിക്കുന്നു:

ഇതാ ഇപ്പോൾ ഏറിയകാലം മുതലായി അപേക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നതും നടക്കാതെ കിടക്കുന്നതുമായ ഒരു കാര്യം ആയ കന്യാസ്ത്രീ മഠം എന്നുള്ള കാര്യം ദൈവം ഈ കാലത്തിൽ നടത്തുവാൻ തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.⁶

മഠസ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ച ചാവറപിതാവിന്റെ ദീർഘകാല ആഗ്രഹവും അതിനായി നടത്തിയ യത്നങ്ങൾ ഫലമണിയാതെ പോയതിന്റെ ഇച്ഛാഭംഗവും ആത്മീയപിതാവും സഹപ്രവർത്തകനുമായ ലെയോപ്പോൾദച്ചൻ നന്നായി അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാലാവണം ചാവറപിതാവ് എഴുതിയ ആത്മാനുതാപം എന്ന കൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വേളയിൽ അതിന് ആമുഖമായി ലെയോപ്പോൾദച്ചൻ എഴുതിയ ജീവിതസംഗ്രഹത്തിൽ മലയാളത്തിലെ പെൺപൈതങ്ങൾക്ക് ഒരു പുണ്യസങ്കേതവും വേദകാര്യങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി പൈതങ്ങളായി വളരുന്നതിനും ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠം ഉണ്ടാക്കണമെന്നും എത്രയും ആഗ്രഹമായി.

ആയതിന് സർവ്വേശ്വരൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സായപ്പോൾ അതിനെ നിറവേറ്റുന്നതിന് എത്രയോ പ്രയത്നം ചെയ്തുവെന്നു ചുരുങ്ങിയ വിവരത്തിന് അടങ്ങുന്ന കാര്യമല്ല. കന്യാസ്ത്രീമഠം നടന്നുതുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷവും അതിനെ വേണ്ടുന്ന ക്രമത്തോടും പുണ്യത്തോടുംകൂടെ നടത്തുന്നതിന് എത്രയോ ആഗ്രഹവും താല്പര്യവുമായി രുന്നുവെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള കാര്യമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമങ്ങളെ പരാമർശിച്ച് എഴുതാൻ തയ്യാറായത്. ഈ വാചകത്തിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്ന ഒരു പദമാണ് പുണ്യസങ്കേതം എന്നത്. അതേ പദപ്രയോഗം ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം വായിക്കുന്നു:

അനസ്താസ്യയെന്ന പൈതൽ പുതുകന്നിഗണത്തോടെ അണച്ചു ചേർപ്പതിനായിട്ടുണർത്തിച്ചപ്പോൾ

അമ്മ സോപ്യാ പ്രിയമാതാ സ്നേഹമോടെ മകളായി അങ്ങവളെ ചേർത്തു തന്റെ പുണ്യകേതത്തിൽ (3-6)

കന്നികളെ കാത്തുകൂട്ടി ഭരിക്കുന്നമഠമായ കന്നിസോപ്യ അമ്മ പുണ്യശേഷംകേതത്തിൽ (19-20)

ചാവറപിതാവിന്റെ മഠസ്ഥാപനം എന്ന വലിയ ദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കാണുന്നത് ലെയോപ്പോൾദച്ചൻ എഴുതിയ ചരിത്രത്തിലും ഈ കാവ്യത്തിലും പൊതുവായി കാണുന്ന പുണ്യസങ്കേതം എന്ന പദത്തിലാണ്.

മലയാളത്തിലെ പെൺപൈതങ്ങൾക്ക് ഒരു പുണ്യസങ്കേതം തീർക്കണമെന്ന് ചാവറപിതാവിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും തത്സംബന്ധമായ വ്യക്തത അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും കൃത്യമായും വ്യക്തമായും ലെയോപ്പോൾദച്ചന് പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ അതിനർത്ഥം ചാവറപിതാവ് ആ കാര്യം ലെയോപ്പോൾദച്ചന്റേക്ക് വ്യക്തമായി പലപ്പോഴായി സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നുമാണല്ലോ. ഈ വ്യക്തത 1866-ലെ മഠസ്ഥാപനവേളയിലല്ല പിന്നെയോ 1862-ൽ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എഴുതുമ്പോൾത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവാണ് ഈ കാവ്യഭാഗം. 1862-ൽ ഇത്ര വ്യക്തമായി പുണ്യസങ്കേതത്തെയും അവിടുത്തെ ജീവിതത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഒരു കാവ്യം രചിക്കണമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതിനുമുമ്പുതന്നെ ആ ദർശനം അദ്ദേഹത്തിൽ രൂപമൂലമായിരു

ന്നുവെന്ന് ന്യായമായും അനുമാനിക്കാം. പാറപ്പുറം വർക്കിച്ചൻ പറയുന്ന ആലങ്ങാട്ടെ മഠസ്ഥാപനപരിശ്രമവും, കുന്നമ്മാവ് നാളാശമത്തിൽ നിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന പുത്തൻപള്ളിയിലെ മഠസ്ഥാപനശ്രമവും ഇതിന് ഉപോത്ബലകമായി കാണാവുന്നതാണ്. ദീർഘകാലമായി ആഗ്രഹിച്ചതും നടക്കാതെ പോയതുവെന്ന് അദ്ദേഹം ദുഃഖത്തോടെ പരാമർശിക്കുന്നതും കന്യാസ്ത്രീമഠമെന്നതു മാറ്റി സെമിനാരിയാക്കി എന്നു പറയുന്നതും മേൽപറഞ്ഞ കന്യാസ്ത്രീമഠമെന്ന പുണ്യസങ്കേതത്തെത്തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചാണല്ലോ. ചുരുക്കത്തിൽ, ചാവറപിതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ദീർഘകാലമായി തളംകെട്ടി നിന്ന കന്യാസ്ത്രീമഠദർശനത്തിന്റെ ലിഖിതരൂപമാണ് ഈ കാവ്യം.

കന്യാസ്ത്രീമഠമെന്ന പുണ്യസങ്കേതം: ദർശനവും ലക്ഷ്യവും

കന്യാസ്ത്രീമഠമെന്ന പുണ്യസങ്കേതത്തിലൂടെ സംഭവിക്കേണ്ട സുപ്രധാനമായ കാര്യം എന്താണെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കാവ്യം. സോഫിയാ എന്ന ശ്രേഷ്ഠയിലൂടെ ആരാണ് ഒരു കന്യാസ്ത്രീ, എന്താണ് കന്യാസ്ത്രീമഠം, എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് അത് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നൊക്കെ ചാവറപിതാവ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആത്മമണ്ഡലമായ മിശിഹായെപ്രതി ജീവൻ ത്യജിക്കാൻപോലും സന്നദ്ധരായ നിർമ്മലരും വിശുദ്ധരുമായ കന്യകമാർ വസിക്കുന്നയിടമാണവിടം, കന്യാസ്ത്രീമഠം എന്നത് പുണ്യസങ്കേതമാണ്; അതായത്, വിശുദ്ധിയോടെ ജീവിക്കുന്നവരുടെ വാസസ്ഥലം; ഒപ്പം വിശ്വാസതീഷ്ണതയിലും വിശുദ്ധിയിലും ജീവിക്കുവാൻ യുവഹൃദയങ്ങളെ ഒരുക്കുന്ന സ്ഥലം. അങ്ങനെ പുണ്യം അഥവാ വിശുദ്ധി പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളായി അവർ തീരുന്നത് ദൈവജനത്തെ വിശ്വാസത്തിൽ പരിശീലിപ്പിക്കുവാനും, ഉറപ്പിക്കുവാനും, ആ സുകൃതത്തിലും, വിശുദ്ധിയിലും അവരെ നിലനിർത്താനും വേണ്ടിയാണ്. ശരിയായ വിശ്വാസം പകരാനും വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി അചഞ്ചലമായി നിലകൊള്ളാനും വിശ്വാസത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ നിലനിർത്താനും കഴിയുന്ന ഒരു പുണ്യസങ്കേതത്തിന്റെ രൂപവത്കരണം ചാവറപിതാവ് ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നു. ദൈവജനത്തിന് ഈ അവബോധം നൽകാൻ കൂടിയാവണം ഇപ്രകാരമൊരു കാവ്യം അദ്ദേഹം രചിച്ചത്. കന്യാകാമത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത്തിയായ സോഫിയാ എന്ന അമ്മയുടെ നേതൃത്വവും, അനസ്താസ്യ എന്ന കന്യാസ്ത്രീപ്പെരുലിന് അവർ നൽകുന്ന സദുപദേശവും മാർഗനിർദ്ദേശവും ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

മതമർദ്ദനത്തിന്റെ രൂപത്തിലാവണമെന്നില്ലെങ്കിലും എന്നും എപ്പോഴും സഭ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധിയാണ് വിശ്വാസഭ്രംശം. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്ന, സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു ജനതയുടെ മധ്യത്തിൽ, ഒരു കന്യകാലയത്തിനും അതിൽ വസിക്കുന്ന കന്യകകൾക്കുമുള്ള ദൗത്യം എന്താണെന്ന് സോഫിയാ എന്ന ശ്രേഷ്ഠത്തിയുടെ സ്നേഹമൂർന്ന അതേസമയം ധൈര്യവും പ്രചോദനവും ലക്ഷ്യബോധവും പകരുന്ന വാക്കുകളിലൂടെ സുതരാം വെളിവാകുന്നു.

സന്യാസജീവിതദർശനം

അനസ്ത്യാസയുടെ രക്തസാക്ഷ്യമെന്ന കാവ്യത്തിലൂടെ ഒരു പുണ്യസങ്കേതമെന്തെന്നു മാത്രമല്ല, കന്യാസ്ത്രീയായി അഥവാ സന്യാസിനിയായി ജീവിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നും മനസ്സിലാക്കാനാവും. സന്യാസജീവിതം എന്താണ്, ആരാണ് ഒരു സമർപ്പിതകന്യക എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച ചാവറപിതാവിന്റെ ഉദാത്തദർശനവും ഈ കാവ്യത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകളിൽ

*കന്നികളെ കാത്തുകൂട്ടി ഭരിക്കുന്ന മാമായ
കന്നിസോപ്യാ അമ്മ പുണ്യശ്രേഷ്ഠകേതത്തിൽ
പൊന്നിനേക്കാൾ വിലയേറും സ്വർണ്ണമാണിക്കങ്ങളൊക്കെ
മണ്ണുപോലെ ത്യജിച്ചങ്ങു ഭജിച്ചീടുന്ന
ഉന്നതമാം ഗോത്രീ കന്നി അനസ്ത്യാസ്യ എന്ന പൈതൽ
കന്നിത്വം നേർന്നവിടത്തലങ്ങിടുന്നു (19-24)*

ഭൗതികസമ്പത്തുകളും ആടയാഭരണങ്ങളും കുലമഹിമയും ലോകം ഉത്കൃഷ്ടമെന്നു കരുതുന്ന സർവ്വവും ത്യജിച്ച് കന്യകാത്വം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ച് ജീവിക്കുന്ന കന്യകകൾ വസിക്കുന്ന ആലയത്തിൽ ഒരു ശ്രേഷ്ഠയുടെ കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന ജീവിതരീതിയാണ് സന്യാസിനീജീവിതം. ലോകത്തിൽനിന്നുള്ള വേർപാടിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആവൃതി നിയമംപാലിച്ചുകൊണ്ട് നാലു ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ കണ്ണടക്കത്തോടെ, എളിമയോടെ, സംയമനം പാലിച്ചു, ജീവിക്കുന്ന ശൈലിയാണ് കന്യകയുടേത് എന്ന് തുടർന്നുവരുന്ന വാക്യങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നു.

*സൂക്ഷ്മമുള്ള പൂട്ടകത്തിൽ താഴ്ചയുള്ള പുണ്യപൈതൽ
നേത്രക്കാഴ്ച താഴ്ത്തിയുള്ളിൽ ഭജിച്ചീടുന്നു (25-26)*

ഉന്നതകുലജാതയും കീർത്തികേട്ട കുടുംബത്തിലെ അംഗവും സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഒരു യുവതി ലോകത്തെയും അതിന്റെ ആഘോഷങ്ങളെയും തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് ലോകമായകളിൽ മുഴുകാതെ, എളിമയിലും, ആത്മസംയമനത്തിലും കന്യകാലയത്തിന്റെ നാലുചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ അനാഘോരപൂർവ്വം വിശുദ്ധിയിൽ വളരാനായി പുണ്യാഭ്യാസത്തിൽ മുഴുകിജീവിക്കുന്ന ചിത്രമാണ് ചാവറ പിതാവ് വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. സന്ന്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകമാണ് പരിത്യാഗം, വിനീതവും ശാന്തവുമായ ജീവിതം, പുണ്യങ്ങളുടെ അഭ്യസനം എന്നിവയുള്ള ജീവിതശൈലി. ആരാണ് ഒരു സന്ന്യാസിനി എന്നതിന്റെ വാങ്മയ ചിത്രമാണ് ശ്രേഷ്ഠയായ സോഫിയായുടെ വാക്കുകളിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്.

സന്ന്യാസജീവിതം കാംക്ഷിച്ചുവരുന്ന അനസ്താസ്യായെ ശ്രേഷ്ഠയായ സോഫിയാ ആദ്യം പരിശീലന ഭവനമായ എദുക്കുന്താത്തിൽ (ബോർഡിങ്) മകളായി സ്വീകരിച്ച് പരിശീലിപ്പിക്കുകയാണ്.

*അമ്മ സേപ്യാ പ്രിയമാതാ സ്നേഹമോടെ മകളായി
അങ്ങവളെ ചേർത്തു തന്റെ പുണ്യകേതത്തിൽ
എദുക്കുന്താത്തിൽ തന്നെ വളർത്തും ഗുരുത്തിയമ്മ
എടുത്തു ചേർത്തതി സ്നേഹത്താൽ പുലർത്തിവന്നു(5-8)*

എദുക്കുന്താത്ത് എന്ന പദവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നതാണ്. മഠത്തോടനുബന്ധിച്ച് എദുക്കുന്താത്ത് ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും കന്യകാലയജീവിതം കാംക്ഷിച്ചുവരുന്നവരുടെ ആദ്യപരിശീലനകേന്ദ്രമായി അതു മാറണമെന്നും, എദുക്കുന്താത്തിലെ പൈതങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവർ അവർക്ക് അമ്മയായി വർത്തിക്കണമെന്നും സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെ കരുതി സ്നേഹപൂർവ്വം അവർക്ക് വിശ്വാസപരിശീലനം നൽകി പുണ്യത്തിൽ വളർത്തണമെന്നും ചാവറയച്ചൻ ഉദർശനം ചെയ്തിരുന്നതുവെന്നാണ് മേൽകൊടുത്തിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. പുത്തൻമഠം തുടങ്ങിയതിന്റെ പിറ്റേവർഷം, അതായത്, 1868-ൽ എദുക്കുന്താത്തും കുനമ്മാവിലാരംഭിച്ചു എന്നത് നാളാഗമത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ കന്യാസ്ത്രീമഠദർശനം എത്ര മുന്തിനാലേ തന്നെ ചാവറപിതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാനാവും.

സന്ന്യാസം മിശിഹായോടുള്ള മണവാളത്തം

സന്ന്യാസത്തിന്റെ വാതിലായ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ അന്ത്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ശ്രേഷ്ഠത്തി അമ്മയായ സോഫിയാ, മത

മർദ്ദകരുടെ അടുക്കലേക്ക് മകളെ പറഞ്ഞുവിടുന്ന സന്ദർഭത്തിലെ വാക്കുകൾ. ഒരു അമ്മയുടെ മാതൃനിർവ്വേശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ അവളെ തന്റെ മാറോടു ചേർത്ത് ആലിംഗനം ചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും മാതൃത്വത്തിന്റെയും ഉദാത്തഭാവമായി ശ്രേഷ്ഠത്തി സ്ഥാനത്തെ അടയാളം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം അതിനപ്പുറമുള്ള സ്വർഗീയമായ ദർശനത്തിലേക്ക് സ്വയം ഉയരുകയും ആത്മീയപുത്രിയെ ഉയർത്തുകയുമാണ്. ശ്രേഷ്ഠത്തിയമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്:

*സ്നേഹമേറും മകളെ നിൻഭാഗ്യമേറും മണവാളൻ
ദാഹത്തോടെ വിളിക്കുന്നു വേഗമായ് പോക
പൂർവകാലമേ നിൻ കരത്തെ നീട്ടി നീണ്ട ദാഹത്തോടെ
മാറത്തിലണച്ചൊരു രാജനെയോർക്ക*

*നിൻ മണത്തെ മുടിപ്പാനായി ഒൺമയോടെ ധരിത്രയിൽ
ഭംഗിയേറും കൊടിയേന്തി വൻ ഗിരിയേറി
മെച്ചമേറും കിരീടത്തെ വച്ചുമുടി ശിരസ്സിനെ
അർച്ചനയായണച്ചു തൻ ജീവനും കൂടെ
എന്ന തന്റെ സുന്ദരനാം പുണ്യരാജമണവാളൻ
ഇന്നു തന്റെ മഹത്വം നീ കാട്ടുക വേഗം
മന്നിലുള്ള മണവാളന്മാരല്ല നിന്റെ സ്നേഹഭർത്താ
ഉന്നതൻ നിന്നോടുകൂടെ എന്നു നീ ഓർക്ക (47-58)*

സന്ന്യാസത്തിന്റെ അന്ത്യം വെളിവാക്കുന്നതാണ് ഈ വാക്കുകൾ. സന്ന്യാസമെന്നത് മിശിഹായോടുള്ള മണവാളത്തമാണ്. മിശിഹായാണ് കന്യകയുടെ മണവാളൻ. ലോകം തരുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെയോ ജഡികസുഖങ്ങളുടെയോ മരണത്തിന്റെ മുന്തിൽ പോലുമോ അടിപതറാതെ, വ്യതിചലിക്കാതെ ആത്മമണവാളനായി മിശിഹായെ വരിച്ച് അവിടുന്നുമായി ഗാഢബന്ധത്തിലായിരിക്കുന്നതാണ് സന്ന്യാസം.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കുനമ്മാവിലെ കന്യാസ്ത്രീകൾക്ക് അദ്ദേഹം എഴുതി:

ഓ, എന്റെ തമ്പുരാന്റെയും കർത്താവിന്റെയും മണവാട്ടികളായ മഹാരാജസ്ത്രീകളേ നിങ്ങൾ കരേറിയിരിക്കുന്ന അന്തസ്സ് എത്രയും ഉയരപ്പെട്ടതും സ്തുതിക്കപ്പെട്ടതും തന്നെ.⁷

ഈ വാക്കുകളും മേല്പറഞ്ഞവയും സാരാംശത്തിൽ ഒന്നു

തന്നെയെന്നതു വ്യക്തമാണ്. ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ഈശോമിശിഹായോടുള്ള മണവാളത്തം വരിച്ചുവളാണെന്ന അവബോധവും ഉൾക്കാഴ്ചയും ദർശനവും ഈ നാട്ടിൽ കന്യാസ്ത്രീമഠം ഉണ്ടാകുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പ് ചാവറപിതാവ് ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനത്തിന്റെ ആഴവും പഴമയും ശ്രേഷ്ഠതയും ഗ്രഹിക്കാനാവുന്നത്. മാത്രമല്ല, ഈ ദർശനത്തോടെയാണ് കുന്നമ്മാവിലെ കന്യാസ്ത്രീകളെ അദ്ദേഹം നയിച്ചതും വളർത്തിയതും എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽ നിന്നും നാളാഗമത്തിൽ നിന്നും സുവിദമാണ്. മേലുദ്ധരിച്ച കത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം ആവർത്തിക്കുന്ന ചില പ്രയോഗങ്ങളുണ്ട്: *നിങ്ങളുടെ ശു.മണവാളൻ ഈശോമിശിഹാ (2 പ്രാവശ്യം) എന്റെ തമ്പുരാന്റെ മണവാട്ടികളെ (2 പ്രാവശ്യം) കർത്താവിന്റെ മണവാട്ടികളായ മഹാരാജസ്ത്രീകളേ (ഒരു പ്രാവശ്യം) തന്റെ മണവരയായ നിങ്ങളുടെ മുറിയിൽ (ഒരു പ്രാവശ്യം) ഇതെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സന്യാസം മിശിഹായോടുള്ള മണവാളത്തമാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനമാണ്.*

മിശിഹായുടെ സ്വന്തമായിരിക്കുക, എപ്പോഴും അവിടുത്തോടൊത്തു ആയിരിക്കുക എന്നതാണ് സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ കാതലെന്നു ചാവറപിതാവിനു നല്ല ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കന്യാസ്ത്രീകൾക്ക് എഴുതുന്നത്:

ഈശോമിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തിൽ പാർപ്പിൻ, എപ്പോഴും തന്റെ കൺമുമ്പിൽ ഇരിപ്പിൻ, തന്റെ അരികെ നടപ്പിൻ, തന്നോടുകൂടെ എപ്പോഴും സംസാരിപ്പിൻ ... ആ കർത്താവേ നിന്നോട് ഒന്നു ഞങ്ങൾ ആകുംവരെ ഞങ്ങളിൽനിന്ന് അകലല്ലേ.⁸

ഇതു തന്നെയാണ് നിന്റെ സ്നേഹഭർത്താ ഉന്നതൻ നിന്നോടുകൂടെ എന്നു നീ ഓർക്ക എന്നതിലൂടെ ചാവറപിതാവ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതും.

മണവാളനിൽ നിന്ന് അകലരുത് എന്ന് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം മണവാളൻ ആരാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള യാഥാർത്ഥ്യബോധം അവിടത്തെ മണവാട്ടിക്കുണ്ടാകണമെന്നും ചാവറപിതാവ് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. *മന്നിലെ മന്നവന്മാരെപ്പോലെയല്ല നിനക്കായ് സ്വജീവനെ ഹോമിച്ചവനാണ് നിന്റെ മണവാളൻ.* വൈരുദ്ധ്യാത്മകഭാഷയിൽ ക്രൂശിതനെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ കുരിശിനെയും ശിരസ്സിനെയും മുൾമുടിയെയും അദ്ദേഹം കാണുന്നത് വേദനയുടെ ശിക്ഷയുടെ, ശാപത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായിട്ടല്ല; പിന്നെയോ, കുരിശിനെ വിജയത്തിന്റെയും,

മുൾമുടിയെ അമുല്യകിരീടത്തിന്റെയും പ്രതീകമായിട്ടാണ്. ക്രൂശിതനെകിലും മഹത്വപൂർണനായ സ്വർഗീയമണവാളനായിട്ടാണ് മിശിഹായെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. കുരിശുംപേരി കാൽവരിയിലേക്കു നടന്നുനീങ്ങുന്ന മിശിഹായുടെ യാത്രയെ ആഭരണങ്ങളുണിഞ്ഞു വിവാഹപ്പന്തലിലേക്കു പോകുന്ന മണവാളനോട് ഉപമിക്കുന്ന താദൃശ്യമായ വിവരണം ചാവറപിതാവിന്റെ *ആത്മാനുതാപത്തിലും* നാം കാണുന്നുണ്ട്.

തന്നുടെ സ്നേഹാൽ ചാർത്തിയേറ്റിയ കിരീടത്താൽ പേർത്തവൻ തന്റെ സ്നേഹപാത്രമാം മണാമണേ ചേർത്തുനൽ വിവാഹത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു യാത്രയീതാ ആർത്തുള്ള സ്നേഹാഘോഷാൽ ചാർത്തിയങ്ങുയർത്തിയ

ധൂർത്തുള്ള മണപ്പന്തൽ ഗാഗുൽത്താകൊടുമുടി ധീഗത്യാമഹാവേഗമായുള്ള യാത്ര കാണാൻ ധീരതയുള്ള സ്നേഹവാമിനി വന്നീടുക സൂക്ഷിക്ക മഹാസ്നേഹമണവാളന്റെ ഗളേ

സൂക്ഷിപ്പിൻ ചക്ഷുസ്സിന് ശക്തിയെത്താത്ത മാലതൻ കരകടകങ്ങളത്രയോ മഹാചിത്രം അംബരശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കും പാർക്കാൻ തിറം പോരാ സുന്ദരൻ മണവാളൻ തന്നുടെ കിരീടത്തെ

സുന്ദരാംഗിയെ മഹാസ്നേഹത്താൽ സൂക്ഷിക്ക നീ നിന്നുടെ സ്നേഹശാലിന്നു മാത്രമായിതു തന്നുടെ ശിരസ്സിലണിഞ്ഞീടുവാനായിത്തീർന്നു മന്നിലുള്ളൊരു മഹാമന്നവന്മാർക്കുമിതിൻ⁹

കാൽവരികയറുന്ന മണവാളൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ആഭരണങ്ങളും വിവാഹഘോഷയാത്രകളും കുരിശാകുന്ന മണവരയും...ഇങ്ങനെ വളരെ വിശേഷമായ രീതിയിൽ ക്രൂശിതനെ മണവാളനായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന മൗതികാനുഭവം ചാവറപിതാവിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. മണവാട്ടിയായ കന്യക ഒന്നുചേരേണ്ട മണവാളന്റെ ചിത്രം ഈ വിധം അവതരിപ്പിക്കുകവഴി സമർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ അർത്ഥമെന്തെന്ന് ചാവറപിതാവ് വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു. കുരിശിന്റെ പാതയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോഴും മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശ നൽകി അവിടുത്തോടൊന്നിച്ച് എന്നും എവിടെയും വസിക്കുന്നവളാകണം മണവാട്ടി എന്ന് ചാവറപിതാവ് ഇതുവഴി വ്യക്തമാക്കി.

മണവാളത്ത ജീവിതം മിശിഹായോടൊത്തുള്ള ജീവിതം ആയിരിക്കും പോലെ അവിടത്തെ ദൗത്യം തുടരുന്നതിനും വേണ്ടി കൂടിയുള്ളതാണ്. അനസ്താസ്യോ തന്റെ ജീവൻ വെടിഞ്ഞത് മണവാളനെപ്പോലെ രക്ഷയുടെ അനുഭവം പകർന്നുകൊണ്ടാണ്. രക്തസാക്ഷി മകുടം ചൂടാൻ സിറിലോസിനു അവൾ അവസരം സൃഷ്ടിച്ചു; അങ്ങനെ,

പാപികൾക്കു രക്ഷ ചെയ്യാൻ വന്നു നീ പുജിച്ചപ്പോലെ പാപിയാമെൻ ജീവപുജ പൂർത്തിയാൽ ഏക (157-158)

പാപികൾക്കു രക്ഷപകരാൻ നിന്റെ ജീവിതം ബലിയായി നീ കാഴ്ച വച്ചല്ലോ. അതുപോലെ ഞാൻ എന്റെ ജീവിതവും അർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. ഈ പുജ സ്വീകരിച്ച് പൂർത്തിയാക്കണേ എന്ന പ്രാർഥനയോടെയാണ് അനസ്താസ്യോ തന്റെ ജീവൻ വെടിഞ്ഞത്. അങ്ങനെ ഉദാത്തമായ സമർപ്പണത്തിന്റെ മാതൃകയായി അനസ്താസ്യോ നിലകൊള്ളുന്നു.

ശുദ്ധ. മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായാൽ സത്യവേദം കൈക്കൊണ്ട ഈ മലയാളം ഇതേവരെ മച്ചി ആയിരിക്കുകയും അതിൽപ്പിന്നെ സത്യവേദം കൈക്കൊണ്ട പല പല നാടുകളിലും ദ്വീപുകളിലും പല പുണ്യവാളന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുമെന്നു¹⁰ എന്നും കണ്ടെത്തുന്ന ചാവറപിതാവ് അതിനൊരു പരിഹാരമായിട്ടാണ് നല്ല പുണ്യകണ്ടുപരിത്വത്തിന് ഉപയുക്തമായ ദർശനവീടും പുണ്യസങ്കേതവുമായി കൊവേന്തകളും കന്യാസ്ത്രീമാങ്ങളും ഉണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചതും അതിനായി തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയതും 1866-ലാണ് പുണ്യസങ്കേതമായി കന്യാസ്ത്രീമാം പ്രവർത്തനനിരതമാകുന്നതെങ്കിലും തൽസംബന്ധമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും എത്ര മുമ്പേ മനോമുകുരത്തിൽ തെളിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ലിഖിതരൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നു എന്ന തെളിവു നൽകുന്ന അമൂല്യമായ ഒരു കൃതിയാണ് അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം.

ഒരു കടുകുമണിപ്പോലെ ചാവറപിതാവ് ആർഷഭാരതഭൂമിയിൽ, കേരളസഭാസമൂഹത്തിൽ പാകിയ രണ്ടു സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ വിത്ത് വളർന്ന് ശാഖോപശാഖകളായി പഞ്ചഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും വേരുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. സീറോ-മലബാർ സഭയ്ക്ക് സ്വന്തമായി രണ്ടു വികാരിയാത്തുകൾ 1887-ൽ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുമുമ്പ് ലത്തീൻ ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ കേരളസഭയിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടേ രണ്ടു സന്ന്യാസസമൂ

ഹങ്ങളേ ഉള്ളൂ. അവ രണ്ടും ചാവറപിതാവ് സീറോ-മലബാർ സഭയ്ക്കു നൽകിയ ശാശ്വത സംഭാവനകളാണ്. പിൻതുടർച്ചാവകാശികളില്ലാതെ സ്വന്തം കുടുംബത്തെ അന്യം നിന്നുപോകുവാൻ ബോധപൂർവ്വം അനുവദിച്ചു കുടുംബത്തെ ദൈവപരിപാലനയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചു തന്നിട്ടു ലഭിച്ച ദൈവവിളിക്കു വിശ്വാസപൂർവ്വം സ്വജീവിതം വിലയായി നൽകിയ വിശ്വാസത്തിന്റെ തീർത്ഥാടകന് ദൈവം നൽകിയ സമ്മാനം! ധാരാളം മക്കൾ! ഈ ലോകത്തിൽവെച്ചു തന്നെ നൂറിരട്ടിയായ പ്രതിഫലം! സീറോ-മലബാർ സഭയ്ക്ക് നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതിനും, സ്വന്തമായ വികാരിയാത്തുകൾ സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടുന്നതിനും വേണ്ടി ചാവറപിതാവുൾപ്പെടെ മാനാനന്താരംഭിച്ച പുരുഷവിഭാഗം സന്ന്യാസികളായ മക്കൾ ഏറ്റെടുത്ത ത്യാഗവും ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളും മരണാലും മായ്ക്കാനാകാത്തവിധം ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി കഴിഞ്ഞവയാണ്. തുടർന്ന്, സഭയേയും വിവിധ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളെയും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലും, പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിലും ഈ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ചെയ്ത ശുശ്രൂഷകളും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ആധുനിക സീറോ-മലബാർ സഭയെ ഏറ്റവുമധികം മിഷനറിമാരെ ആഗോളസഭയ്ക്ക് നൽകുന്ന ഒരു മിഷനറിസഭയുടെ തലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നതിന് ദൈവവിളികൾ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിലും വളർത്തുന്നതിലും, നേഴ്സറി ക്ലാസ്സുകൾ തുടങ്ങി കലാലയവിദ്യാഭ്യാസം വരെ മാത്രമല്ല, ഉന്നത തത്വശാസ്ത്ര-ദൈവശാസ്ത്ര ബിരുദം വരെയും നൽകത്തക്കവിധം സമഗ്രമായ പരിശീലനം നൽകി സഭാമക്കളെ വളർത്തുന്നതിലും ഇരുസമൂഹങ്ങളും വളരെയേറെ അധാനിച്ചിട്ടുണ്ട്, സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതും ചാവറപിതാവിൽനിന്നും കൈമാറിക്കിട്ടിയ പൈതൃകത്തിന്റെ പ്രകടമായ സാക്ഷ്യമാണ്. മാത്രമല്ല, കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള ഈ സഭയുടെ ആദ്യ മിഷൻ രൂപതയായ ഛാന്ദായുടെ ജനയിതാക്കളും പരിപോഷകരുമാകുവാൻ ദൈവപരിപാലന നിമിത്തമാക്കിയതും ചാവറപിതാവിന്റെ മക്കളെത്തന്നെ. പാശ്ചാത്യസഭ സന്ന്യാസികളുടെ പിതാവായി വിശുദ്ധ ബെനഡിക്റ്റിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. സീറോ-മലബാർ സഭ അങ്ങനെയൊരെയെങ്കിലും വിളിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് എത്രയും യോഗ്യൻ, ഈ സഭയ്ക്ക് സ്ത്രീ-പുരുഷവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ആദ്യമായും അധികമായും സന്ന്യാസിനീ-സന്ന്യാസികളായ സമർപ്പിതമക്കളെ ജനിപ്പിച്ചു വളർത്തിയ പിതാവായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനാണ്.

നിന്നിലൂടെ, നിന്റെ സന്തതിയിലൂടെ ഭൂമുഖത്തെ വംശങ്ങളെല്ലാം അനുഗൃഹീതമാകും¹¹ എന്ന് ദൈവം അബ്രാഹത്തിനുകൊടുത്ത രക്ഷയുടെ വാഗ്ദാനം മിശിഹായിലൂടെ നിറവേറപ്പെട്ടു. അബ്രാഹത്തെപ്പോലെ ജീവിതത്തിലുടനീളം വിശ്വാസത്തിന്റെ തീർഥയാത്ര നടത്തിയ ചാവറപിതാവിലൂടെ, പഞ്ചഭുവണ്ഡങ്ങളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആൺമക്കളും പെൺമക്കളുമായ സി.എം.ഐ., സി.എം.സി. സന്തതികളുടെ സാന്നിധ്യത്തിലൂടെ, രക്ഷാകരമായ അവരുടെ ശുശ്രൂഷകളിലൂടെ, ഭൂമുഖത്തെ വംശങ്ങളൊക്കെ മിശിഹായിലൂടെ സാർത്ഥകമായ രക്ഷയാൽ അനുഗൃഹീതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, ഓ! പുണ്യപിതാവേ, കർത്താവാണ് എന്റെ ഓഹരിയും പാനപാത്രവും¹² എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് ജീവിതം കർത്താവിൽ ധന്യമാക്കിത്തീർത്ത അങ്ങയുടെ അധരങ്ങളിലൂടെയും ഇപ്പോൾ മുതൽ സകലതലമുറകളും എന്നെ ഭാഗ്യവതി എന്നു പ്രകീർത്തിക്കും¹³ എന്ന പരിശുദ്ധ മറിയത്തിന്റെ വചനങ്ങൾ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടെ.

പരാമർശ സൂചിക

1. മത്തായി 5:6.
2. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണകൃതികൾ വാല്യം 4 കത്തുകൾ IX/2.
3. കുന്നമ്മാവു മഠം നാളാഗമം പേജ് 1.
4. കുന്നമ്മാവു മഠം നാളാഗമം പേജ് 8, 9.
5. കുന്നമ്മാവു മഠം നാളാഗമം പേജ് 2.
6. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണകൃതികൾ വാല്യം 1 പേജ്, 124.
7. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണകൃതികൾ വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/2
8. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണകൃതികൾ വാല്യം 4 കത്തുകൾ VII/6.
9. ചാവറയച്ചൻ, ആത്മാനുതാപം പാദം എട്ട് 73-87.
10. ചാവറയച്ചന്റെ സമ്പൂർണകൃതികൾ വാല്യം 1 പേജ്, 172.
11. ഉല്പത്തി 12:3, 22:18
12. സങ്കീ.16:5
13. ലൂക്കാ 1:48

ആര്

വഴി തെളിച്ചവന്റെ ദർശനം

സമർപ്പിത-പൗരോഹിത്യ-സന്യാസജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ദൈവവിളികളുടെ കാര്യത്തിൽ തിരുസഭ, പ്രത്യേകിച്ചും കേരളസഭ, ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളെക്കുറിച്ച് സീറോ മലബാർ സഭ ഉറക്കെ ചിന്തിക്കുന്ന സമയമാണല്ലോ ഇത്. ദൈവവിളിയുടെ കാര്യത്തിലുള്ള പ്രതിസന്ധികളും വെല്ലുവിളികളും വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിക്കുവാനും ആധുനിക സീറോ മലബാർ സഭയിലെ ആദ്യത്തെ നിയമാനുസൃത സന്യാസിയാലി ആദരിക്കപ്പെടുന്ന വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യക്കോസ് ഏലിയാസച്ചന്റെ ജീവിതം ഇക്കാര്യത്തിൽ നല്കുന്ന വെളിച്ചം ഉൾക്കൊള്ളുവാനും സമർപ്പിതജീവിതം സംബന്ധമായ തിരുസഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലേക്കും ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു തന്നെയും ചെല്ലേണ്ടതുണ്ട്.

സമർപ്പിത ജീവിതത്തിനു തിരുസഭയിലുള്ള സ്ഥാന, ദൗത്യം, ലക്ഷ്യം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനം ഇതാണ്:

¹സമർപ്പിതജീവിതം ഒറ്റപ്പെട്ടതോ പുറമ്പോക്കിലുള്ളതോ അല്ല. പിന്നെയോ, സഭയെ മുഴുവനും ബാധിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അത് സഭയുടെ ഹൃദയത്തിൽതന്നെ ഉള്ള ഒന്നാണ്. അതു സഭയുടെ

ജീവിതത്തിന്റെയും അവളുടെ വിശുദ്ധിയുടെയും ദൗത്യത്തിന്റെയും ദൃഢമായ ഭാഗമാണ്.² മലയോരങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ജനങ്ങളോടു ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുകയും രോഗികളെയും മുറിവേറ്റവരെയും സൗഖ്യപ്പെടുത്തുകയും പാപികളെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കുകയും ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും എല്ലാവർക്കും നന്മചെയ്യുകയും തന്നെ അയച്ച പിതാവിന്റെ അഭീഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെ വിശ്വാസികൾക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടവരാണവർ. തിരുസഭയുടെ വിശുദ്ധിയുടെ പൂർണ്ണവികാസമായിരിക്കണം അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അതുപോലെതന്നെ സർവ്വ വിശുദ്ധിയുടെയും ഉറവിടവും നിദാനവും ഏകവും അവിഭക്തവുമായ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ മഹത്വം ക്രിസ്തുവിലും ക്രിസ്തുവഴിയും പ്രാപിക്കുകയായിരിക്കണം അവരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം.³

മേലുദ്ധരിച്ച പ്രബോധനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കും ആ ദൈവവിളിയുടെ ധന്യതയിലേക്കും എത്തിനോക്കാം.

ധന്യതയാർന്ന സമർപ്പിതൻ

സീറോ മലബാർ സഭയുടെ കുർബ്ബാനക്രമത്തിലെ നാലാം പ്രണാമജപത്തിൽ വൈദികൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്:

...ഈ ഓർമ്മാചരണത്തിൽ ദൈവമാതാവായ കന്യകാമറിയത്തിന്റെയും അങ്ങയുടെ തിരുസന്നിധിയിൽ സംപ്രീതി കണ്ടെത്തിയ നീതിമാന്മാരും വിശുദ്ധരുമായ പിതാക്കന്മാരുടെയും പാവനസ്മരണ അങ്ങയുടെ അവർണ്ണനീയവും സമൃദ്ധവുമായ കൃപയാൽ സംജാതമാക്കണമേ.

സീറോ മലബാർ സഭാംഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കേരളത്തിലെ ജനത മുഴുവനും വി. കുർബ്ബാനയിൽ മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലും കുടുംബജീവിതത്തിലും സഭാജീവിതത്തിലും കൃതജ്ഞതയോടെ അനുസ്മരിക്കേണ്ട ഒരു പുണ്യാത്മാവാണ് ചാവറപിതാവ്. മുൻവിധികൾ മാറ്റിവെച്ചുകൊണ്ട് വസ്തുനിഷ്ഠമായി ചരിത്രത്തെ, അദ്ദേഹം ജീവിച്ച കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെ⁴ അവലോകനം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും ബോധ്യപ്പെടുന്ന പല വസ്തുതകളുമുണ്ട്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ സാക്ഷരതയുള്ള സംസ്ഥാനമായി കേരളത്തെ ഭാരത സർക്കാർ പ്രഖ്യാപിച്ചുവെങ്കിൽ, അടിയുറച്ച ദൈവവിശ്വാസവും ശക്തമായ കുടുംബബന്ധങ്ങളും ശാലീനതയുള്ള സ്ത്രീജ

നങ്ങളും അനുസരണയുള്ള മക്കളും ഈ കേരളനാട്ടിലുണ്ടെന്ന് അന്യനാട്ടുകാർ എന്നെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, ദൈവവിളികളുടെ വിളനിലമായും യൗവനം തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ചൈതന്യമാർന്ന സഭാസമൂഹമായും സീറോ മലബാർ സഭ ആഗോളസഭയിൽ ഗണിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനെല്ലാം പിന്നിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന വ്യക്തിസത്ത ചാവറപ്പിതാവിന്റേതാണ്.

കാലഘട്ടങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന ദീർഘവീക്ഷണവും കർമ്മോത്സുകതയും, സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും പരോപകാര തല്പരതയും ആദ്ധ്യാത്മിക സമ്പന്നതയും ഒത്തിണങ്ങിയ ഈ ആത്മീയാചാര്യൻ മാതൃസഭയിലും മലയാളക്കരയിലും ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കിയ നൂതനയത്നങ്ങളും അതിന്റെ ഭൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങളും വാക്കുകൾക്ക് അതീതമാണ്. സഭയിലും സമുദായത്തിലും അവയുടെ രണ്ടിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായ കുടുംബത്തിലും കുടുംബത്തിന്റെ വിളക്കായ സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഉണർത്തി ഉളവാക്കാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ച ആത്മീകവും ഭൗതികവുമായ പരിവർത്തനം സ്വജീവിതകാലത്തുമാത്രമല്ല, കാലാകാലത്തോളം തുടരാൻ, തിരുസഭയ്ക്കും ലോകത്തിനുമായി അദ്ദേഹം നല്കിയ സർവ്വോത്കൃഷ്ടമായ സംഭാവനയായിരുന്നു രണ്ടു സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം.

തിരുസഭയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ സന്യാസികളുടെ പിതാക്കന്മാരായി ഈജിപ്തിലെ വിശുദ്ധ അന്തോനീസ്, വിശുദ്ധ പക്കോമിയൂസ്, വിശുദ്ധ ബേസിൽ എന്നിവർ കരുതപ്പെടുന്നെങ്കിൽ, ആധുനിക സീറോ മലബാർ സഭയിലെ വൈവിധ്യമാർന്ന സിദ്ധികളുള്ള സന്യാസാസമൂഹങ്ങളുടെയും പതിനായിരക്കണക്കിനു വരുന്ന സമർപ്പിതരുടെയും ഇടയിൽ ഒന്നാമനായി കരുതപ്പെടുവാൻ അർഹനാണ് ഈ പുണ്യപിതാവ്.⁵ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായിൽ നിന്നും വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഭ അതിന്റെ അപ്പസ്തോലികവും പ്രേഷിതപരവുമായ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തി വിട്ട് വിദൂരങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും ഈ സഭയ്ക്കു മാത്രമല്ല, ലത്തീൻ, മലങ്കര എന്നീ സഭകളിലേക്കുപോലും സമർപ്പിതരെ നല്കി ഭാരതസഭയെ, ആഗോളസഭയെ ധന്യയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഈ വന്ദ്യദേഹം തുടങ്ങിവച്ച സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെയും അതേത്തുടർന്ന് രൂപമെടുത്ത പല സമർപ്പിതസമൂഹങ്ങളിലൂടെയുമാണെന്ന വസ്തുത അനുസ്മരിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

പറയുടെ കീഴിൽ മറച്ചുവെച്ച വിളക്കുപോലെ ഗുപ്തമായിരുന്ന വിശ്വാസത്തെ തട്ടിയുണർത്തി സഭയെ വിശ്വാസത്തിൽ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിച്ചതും, എല്ലാവരും വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരു നൂറ്റാണ്ടു മുൻ്റെ ദൈവജനം മുഴുവൻ്റെയും വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ നൂറു, വിശുദ്ധരുടെ ഒരു സമൂഹമായി ദൈവജനം മുഴുവൻ മാറുവാൻ നൂറു തന്റെ അഭിലാഷം പ്രകടമാക്കുകയും അതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്ത വിശുദ്ധാത്മാവാണ് അദ്ദേഹം.

ആഗോള കത്തോലിക്കാസഭയിലെ 22 പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ സീറോ മലബാർ സഭ ഇന്ന് അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനത്തെങ്കിലും ഇതരസഭകളിലേക്കുപോലും മിഷനറിമാരെ പ്രദാനം ചെയ്ത് സാർവ്വത്രികസഭയെ സമ്പന്നയാക്കുന്ന ദൈവവിളികളുടെ വിളനിലമെന്നനിലയിൽ ആ സ്ഥാനം അഭിമാനമാണ്. ശരീരത്തിനാവശ്യമായ യാവന (ആഹാരം) നൽകുന്നതോടൊപ്പം ആത്മാവിനാവശ്യമായ യാവനയും നൽകി മക്കളെ വളർത്തണമെന്നും, തിരിച്ചറിവുണ്ടായാലുടൻ പൈതൃകങ്ങളെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കണമെന്നും അവർ പഠിക്കുന്നുണ്ടോ, നല്ല കൂട്ടുകൂടിയാണോ നടക്കുന്നത് എന്ന് അന്വേഷിക്കണമെന്നും, ജീവിതാന്തസ്ത് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രായം വരുമ്പോൾ അവർക്കതിൽ പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കണമെന്നും, ദൈവഭയമാണ് കൂടുംബത്തിന്റെ പ്രധാന സമ്പത്തെന്നു തന്റെ ചാവറുളിലൂടെ കേരളജനതയെ പഠിപ്പിച്ച ചാവറച്ചൻ, ദൈവഭയത്തിലും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള ആത്മസമർപ്പണത്തിലും ഈ സഭാംഗങ്ങളെ വളർത്തുവാൻ വഴിയൊരുക്കിയതിന്റെ പരിണിതഫലമാണ് സഭയ്ക്കു കൈവന്ന ഈ വളർച്ചയും ദൈവവിളികളിലെ സമ്പന്നതയും. ഇതെച്ചൊല്ലി ആഘോദിക്കുമ്പോൾതന്നെ യഥാർത്ഥത്തിന്റെ ആത്യന്തികാവസ്ഥകൾ നമ്മെ ഉൽകണ്ഠാകുലരാക്കുന്നുമുണ്ട്.

പ്രതിസന്ധികൾ

ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ച് ദൈവത്തിനും ദൈവജനത്തിനുമായി തങ്ങളെത്തന്നെ ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തു ജീവിക്കുക അഭികാമ്യമായി കരുതുന്നവരുടെ എണ്ണം നാൾക്കുനാൾ പൊതുവേ കുറഞ്ഞുവരികയാണ് എന്ന സത്യം നമ്മെ ഖിന്നരാക്കുന്നു. പെൺകുട്ടികളുടെ കാര്യ

ത്തിലാണ് ഈ കുറവ് ഏറ്റവുമധികം അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ദൈവവിളി സ്വീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പ്രോത്സാഹനമോ തക്ക പരിശീലനമോ നൽകുന്ന, തങ്ങളുടെ മക്കളിൽ നിന്ന് ദൈവവിളി ഉണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ എണ്ണം ചുരുങ്ങുകയാണ്. ദൈവവിളികളുടെ എണ്ണം കുറയുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ നിർഭാഗ്യകരം അതിനോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം തന്നെ കുറയുന്നു എന്നതാണ്. അതാണ് കാര്യമായ പ്രശ്നം. സന്യാസജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് സ്വന്തം മക്കളോടു പറയുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുകയോ അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത മാതാപിതാക്കൾ, വൈദികരെയും സന്യസ്തരെയും കാണുമ്പോൾ എന്നോടു ഈ വഴി പിന്തുടരുവാൻ പറയരുതെ എന്നമട്ടിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്ന കുട്ടികൾ ഈ അവസ്ഥയെ കൂടുതൽ ദുഷ്കരവും സങ്കീർണ്ണവുമാക്കുന്നു. കാരണങ്ങളായി പൊതുവെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നത് പലപ്പോഴും മക്കളുടെ എണ്ണത്തിലുള്ള കുറവ് തന്മൂലം അവരോടുള്ള വർദ്ധിച്ച പ്രതിപത്തിയും ലാളനയും അവരുടെ ഏതിഷ്ടവും സാധിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന മനഃസ്ഥിതി, മക്കളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ കൂടുംബത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ വരെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന അവസ്ഥ, ഉള്ള മക്കളെ തന്നെ എൻജിനീയറോ ഡോക്ടറോ അതുപോലുള്ള ഉയർന്ന പദവികളോ നേടിയെടുക്കാനുള്ള ശാന്തപൂർണ്ണമായ ഇവയെ ഊട്ടിവളർത്തുംവിധമുള്ള അഭിവാഞ്ഛ, മാധ്യമങ്ങളുടെ അമിതമായ സാധീനം, പോരാത്തതിൽ വൈയക്തികമായുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യപ്പൂർണ്ണ, സുഖലോലുപത, എപ്പോഴും സന്തോഷം മാത്രം കാംക്ഷിക്കുന്ന ആനന്ദമാത്രവാദം, മാതാപിതാക്കളെപ്പോലും തനിച്ചാക്കി സ്വന്തം ശ്രേയസ്സുമാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി ഉയർന്ന സാമ്പത്തികഭദ്രതയും നേട്ടങ്ങളും തേടി വിദേശങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുവാനുള്ള അദൃശ്യമായ പ്രേരണ തുടങ്ങിയവയാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഭൗതികസുഖങ്ങളും സന്തോഷങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ലോകത്തിന്റേതായ നേട്ടങ്ങൾ കൊയ്ത്ത് സുഖലോലുപരായി ജീവിക്കുവാനുള്ള തൃഷ്ണയാണ് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെയും നയിക്കുന്നതെന്നർത്ഥം. സുവിശേഷത്തിലെ ഭോഷനായ ധനികനെപ്പോലെ ഈ ലോകത്തിനപ്പുറത്തുള്ള സൗഭാഗ്യത്തെ അവഗണിച്ച്, ഈ ലോകത്തിൽ തന്നെ എല്ലാ സുഖസൗഭാഗ്യവും അനുഭവിക്കാനുള്ള നെട്ടോട്ടമായി മാറുന്നജീവിതം. ഈ നെട്ടോട്ടത്തിനിടയിൽ ജലിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി പറന്നടുക്കുന്ന പ്രാണികൾ ചിറകുകുരിഞ്ഞ് നിസ്സഹായരായ വീഴുന്നതുപോലെ, ജീവജലത്തിന്റെ

ഉറവയായ ദൈവത്തെ വിട്ട് ജീവജലം നല്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത പൊട്ട ക്കണറുകൾ തേടുന്ന ഹതഭാഗ്യരെപ്പോലെ മാറുന്നു ഭൂരിഭാഗവും. തകർന്നടിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പോയ ബന്ധങ്ങൾ, സമ്പത്തും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ആവോളം നേടിയിട്ടും ആത്മസമാധാനവും ശാന്തിയും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയാത്തവർ, അതെന്തുകൊണ്ടെന്നു ആരായുകയോ മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യാതെ *ലോകം മുഴുവൻ നേടി യാലും സ്വന്തം ആത്മാവ് നഷ്ടമായാൽ എന്തു പ്രയോജനം*⁶ എന്ന തിരുവെഴുത്തിന്റെ പൊരുൾ ഗ്രഹിക്കാതെ ആത്മീയാന്ധതയിലേക്ക് വഴുതിപ്പോകുന്നു. അതാണ് ഏറ്റവും പരിതാപകരമായ അവസ്ഥ. ക്രിസ്തുവിനെപ്രതി, അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തെപ്രതി, സ്വജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിത്യമായ ശാന്തിയും രക്ഷയും ജീവനും എന്നാലും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല.

ദൈവവിളിയുടെ മേഖലയിൽ സഭ ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വലിയ പ്രതിസന്ധി ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ചു വരുന്നവരിൽ തന്നെ കാണുന്ന ലക്ഷ്യബോധത്തിന്റെ, സമർപ്പണ ചൈതന്യത്തിന്റെ, ത്യാഗാർപ്പിയുടെ, വിശ്വാസത്തിന്റെ, ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയൊക്കെ കുറവാണ്. നീണ്ട വർഷങ്ങളിലെ പരിശീലനത്തിനുശേഷവും ഗുണമേന്മ വർദ്ധിക്കുന്നതായി അധികം അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. *സ്വയം പരിത്യജിച്ച് അനുദിനം തന്റെ കുരിശുമെടുത്തുതന്നെ അനുഗമിക്കാൻ* ആഹ്വാനം ചെയ്ത മിശിഹായുടെ പിന്നാലെയാണ് തങ്ങൾ നടക്കേണ്ടതെന്ന ഓർമ്മ പുലർന്നു കാണുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ ലോകത്തിന്റേതല്ലാതെ ലോകത്തിനുവേണ്ടി ആത്മദാനം ചെയ്തു ശുശ്രൂഷകരായി വർത്തിക്കേണ്ടവരാണ് തങ്ങളെന്ന സമർപ്പണബോധം ഇല്ലാതെയൊക്കുന്നു. തിരുസഭയുടെ, ദൈവജനത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി അവർക്കുവേണ്ടി സ്വയം വ്യയം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടവരാണ് തങ്ങളെന്ന ബോധ്യം എങ്ങിനെയോ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതരായി ദൈവരാജ്യമായ മിശിഹായ്ക്കും അവിടുത്തെ സുവിശേഷാധിഷ്ഠിതമൂല്യങ്ങൾക്കും തിരുസഭയുടെ വിശുദ്ധിക്കും സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടവരെന്നുള്ള ബോധ്യം ജീവിത പാതയിൽ ഉൾഭവിക്കാതെ പോകുന്നു. ഇതത്രയും ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ചവരെ സുഖലോലുപതയിൽ ഭൗതികതയിലേക്കും ലൗകികമൂല്യങ്ങളുമായി ഒത്തുചേർന്നു പോകുന്നതിലേക്കും നയിക്കുന്നു. ദൈവ രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയേക്കാൾ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളും, സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും നിലനില്പിനും കാര്യക്ഷമതയ്ക്കും

വളർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള മുൻഗണനകളും സമർപ്പിതരെ നയിക്കുമ്പോൾ, സമർപ്പിതജീവിതം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നും വഴിമാറിപ്പോകുന്നു. താൻ എന്തിനുവേണ്ടി ഈ വഴിതിരഞ്ഞെടുത്തു, എന്ത് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നതു തിട്ടമില്ലാതെ യാന്ത്രികമായി കുറെ ഭക്ത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നടത്തി അക്കൂട്ടത്തിൽ കുറെ ജോലികളും ചെയ്തു മുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്ന വിധമായിരിക്കുന്നു ഈ വഴിയാനം. തങ്ങൾ എന്തായിരിക്കണം എന്നതിനേക്കാൾ തങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ജോലികളിലാകുന്നു ശ്രദ്ധ. ദൈവവിളിയുടെ ലക്ഷ്യം, വിളിക്കുള്ളിലെ വിളി എന്നിവ എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഗ്രഹിച്ചാൽ തന്നെ, അതനുവർത്തിക്കാനുള്ള മനോധീരത പ്രകടമാക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ള പരിശീലനമോ പ്രാപ്തിയോ ആർജ്ജിക്കുന്നില്ല. ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോന്ന സാഹചര്യങ്ങളും നീണ്ട വർഷങ്ങളിലെ പരിശീലനശേഷം കടന്നുചെല്ലുന്ന സാഹചര്യവും തമ്മിലുള്ള അമ്പരപ്പിക്കുന്ന അകലം പലരെയും നിഷക്രിയരാക്കുന്നു. സ്വന്തം ഭൗതിക സുരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കു വലിയാൻ അത് പ്രേരണയാകുന്നു. സമർപ്പിതജീവിതത്തെ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കാൻ ഇക്കൂട്ടർക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. അതാണ് ഇവിടുത്തെ പരാജയം. വെല്ലുവിളിയുടെ അഭാവം ഒരുകാലത്തും യുവഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമാവില്ല.

വിശ്വാസത്തിൽ ആഴമില്ലാത്തവരും, മുറിവേറ്റ വ്യക്തിത്വമുള്ളവരും ജീവിതസുരക്ഷിതത്വവും സമൂഹത്തിൽ ആദരണീയമായ സ്ഥാനവുംമാത്രം കാംക്ഷിക്കുന്നവരും സ്വാർത്ഥമതികളും, സ്വാതന്ത്ര്യച്ഛങ്കളും ഒക്കെയായി വികലമാക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമായോ, അലസഗമനത്തിനു മറയേകുന്ന സുരക്ഷിതത്വം തേടിയോ ഒക്കെ ഈ ജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കു കടന്നുവരുമ്പോഴെന്നതുപോലെതന്നെ കാലക്രമേണ നന്നായിക്കൊള്ളും എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചും വിചാരിച്ചും അനർഹരെ സ്വീകരിച്ചാലും ഫലം നിഷേധാത്മകമാണ്. അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രപ്പാടിൽ യഥാർത്ഥ ദൈവവിളിയില്ലാത്തവരും മേൽപറഞ്ഞവിധമോ, മറ്റുതരത്തിലോ അനർഹരായവരും സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാനിടയാകുമ്പോൾ ആവിധം സമർപ്പിതജീവിതം ആശ്ലേഷിക്കുന്നവരും അവരെ സ്വീകരിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെ ദൈവവിളി രംഗത്ത് പ്രതിസന്ധി സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് എന്നതു ജാഗരൂകരായി തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവവിളി ഉണ്ടായിട്ടും അതിനോടു വേണ്ടത്ര വിശ്വസ്തത പുലർത്താതെ, ആർക്കായി ജീവിതം സമർപ്പിച്ചുവോ ആ ദൈവത്തിൽ നിന്നുകന്ന് സ്വന്തം ദൈവാത്മപ്രസരണം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവരും ഉണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞതിന്റേയൊക്കെ അനന്തരഫലങ്ങളോട് അവിടെയവിടെയായി കാണുന്ന ദൈവവിളി ഉപേക്ഷിക്കലും പൗരോഹിത്യത്തിൽനിന്നും സന്യാസത്തിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടലും മൊക്കെത്തന്നെ! ഇതൊക്കെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവവിളി സ്വീകരണത്തിൽ നിന്ന് യുവഹൃദയങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും ഈ വഴിയിൽ നിന്നകലുകയും ദൈവവിളി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

വലിയ ത്യാഗത്തോടും ആഗ്രഹത്തോടും ആദർശങ്ങളോടും ലക്ഷ്യങ്ങളോടുംകൂടെ ആരംഭിച്ച സമർപ്പിതജീവിതത്തിൽ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തു വളരാൻ കഴിയാത്തപ്പോൾ, ദുർമാതൃകകളും പോരായ്മകളും ചുറ്റുപാടും കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആന്തരികസംഘർഷവും ഉൾവേവോടെ ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ചവരെ ബാധിക്കുന്ന വലിയ പ്രതിസന്ധിയാണ്. ആദർശം ഒരു വശേ പ്രയോഗം മറ്റൊരു വശേ എന്ന രൂക്ഷയാഥാർത്ഥ്യം അവരെ തളർത്തുന്നു. നേതൃത്വത്തിലുള്ളവരിൽ തന്നെ കാണുന്ന പോരായ്മകൾ സമർപ്പിതജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസ്യത നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനെ വിലയിടിച്ചു കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ ദൈവവിളികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ മനസ്സുവരാതെ ഒരുതരം നിഷക്രിയത്വത്തിലേക്കു വഴുതിവീഴാൻ ഇടവരുന്നു. സമർപ്പിത ചൈതന്യത്തെ ചോർത്തിക്കളയുന്ന ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ വ്യക്തികൾ അസംതൃപ്തരും, അസ്വസ്ഥരും ആകുലരുമായിത്തീരുന്നു. മാനസിക-വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങൾക്കും ശാരീരികബലക്ഷയത്തിനു തന്നെയും ഇത് ഇടവരുത്തുന്നു. ആത്മനവീകരണത്തിനും സമൂഹനിർമ്മിതിക്കും പകരം മറ്റുള്ളവരുടെ പോരായ്മകളിലേക്കു തിരിഞ്ഞ് വിമർശകരായി ഇക്കൂട്ടർ മാറുമ്പോൾ പഴിചാരുനതെങ്ങിനെ? ദൈവവിളിയുടെ ഔന്നത്യവും അതിന്റെ ദൈവികസ്വഭാവവും *മൺപാത്രങ്ങളിലാണ് ഈ നിധി നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന യഥാർത്ഥ്യവും ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ദുർബ്ബലരും* എന്നാൽ ശുദ്ധഹൃദയമുള്ളവരും ആദർശവാദികളുമായ ഒരുക്കൂട്ടരും ദൈവവിളി രംഗത്ത് പ്രതിസന്ധിസൃഷ്ടിക്കുന്നവരായി മാറുന്നു എന്ന അധികദൃഢ്യഫലംകൂടി ഈ അവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. യുവഹൃദയങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും ധീരതയോടെ പ്രതിസന്ധികളെ അഭിമു

ഖീകരിച്ച് കർത്തൃശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ജീവിതം സമർപ്പിക്കാൻ അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യാനും അതോടെ അവൻ പ്രാപ്തരല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ദൈവവിളിരംഗത്തെ കനത്ത പ്രതിസന്ധിയാണ് ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം.

വെല്ലുവിളികളെ അതിവേിക്കുവാൻ

മേൽപറഞ്ഞ പ്രതിസന്ധികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ ദൈവവിളിയുടെ പ്രസക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം യുവജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉണർത്തുന്ന ക്രിയാത്മകമായ വെല്ലുവിളികളും നാം കണ്ടെത്തേണ്ടത്. വെച്ചൂർ പള്ളിയിൽ മറ്റുപല ശിശുക്കളെയുംപോലെ പരിശുദ്ധ മാതാവുവഴി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട കുര്യാക്കോസ് എന്ന പൈതലിന്റെ ഉള്ളിൽ *ഇനി മേലിൽ നീ ഇവളുടെ പുത്രനല്ല ദൈവമാതാവിന്റെ പുത്രനാണ്* എന്ന് വൈദികൻ പറഞ്ഞ വചനം അന്നപാനീയങ്ങളോടൊപ്പം പെറ്റമ്മയിലൂടെ പല ആവർത്തി കേൾക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അഭൗമികമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്ക്, ബന്ധങ്ങളിലേക്ക്, ആത്മസമർപ്പണത്തിന്റെ മേഖലകളിലേക്ക് ആ ബാലൻ നടന്നടുക്കുകയായിരുന്നു. 11-ാം വയസ്സിൽ മാതാപിതാക്കളുടെ കണ്ണീരിന്റെ നടുവിലൂടെ പുരോഹിതവൃത്തിക്കായി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട ആ ബാലൻ വിധി വൈപരീത്യവശാൽ അപ്പൻ, അമ്മ, ജ്യേഷ്ഠൻ എന്നിവരുടെ ആകസ്മികമരണത്തിനു മുമ്പിൽ തകരാതെ, പതറാതെ നിന്നത് ഈ ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ബലത്തിലാണ്. കുടുംബം അന്യംനിന്നുപോകാതിരിക്കാൻ, കുടുംബത്തിലെ ഏക ആൺതരിയായി അവശേഷിച്ച കുര്യാക്കോസിനെ സ്വന്തക്കാർ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയെങ്കിലും കർത്താവാണ് *എന്റെ ഓഹരിയും പാനപാത്രവും* എന്ന് ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചും പ്രഖ്യാപിച്ചും ആ പ്രതിസന്ധിയെ അദ്ദേഹം തരണം ചെയ്തു. സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയെയും നിലനിൽപ്പിനെയുംകാളും ഈ ലോകത്തിൽ തനിക്കാർജ്ജിക്കാൻ കഴിയുന്ന സമ്പത്തിനെയും സന്താനങ്ങളെയുംകാളും വലുതായി അദ്ദേഹം കരുതിയത് കർത്താവ് തന്റെ വിലയേറിയ രക്തം ചിന്തി രക്ഷിച്ചെടുത്ത സഭയെയാണ്.

ശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽ നിന്നും വിശ്വാസം കൈക്കൊണ്ട ഈ സഭ 19 നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ടും പേർവിളിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധരെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാതെ മച്ചിയായി നിലകൊണ്ടതിൽ അദ്ദേഹം ദുഃഖിച്ചു. ഇവിടെ പുണ്യസങ്കേതങ്ങളായി കൊവേന്തകളോ, കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളോ ഇല്ലാത്തതിലും അങ്ങനെ പുണ്യകണ്ടുപഠനത്തിന് മാർഗ്ഗങ്ങളില്ലാത്തതിലും

സമർപ്പിതരായ ആത്മാക്കളുടെ അഭാവത്തിലും ജ്ഞാനതെളിവു നൽകുന്ന വിദ്യാലയങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിലും ജ്ഞാനകുരുടതത്തിൽപ്പെട്ട് ജനം നട്ടംതിരിയുന്നതിലും അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചു. ഇവിടുത്തെ സഭാ നേതൃത്വമോ രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വമോ ചെയ്യാതെപോയ കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ച് ബോധവാനായ അദ്ദേഹം എന്നാൽ ഒരു നിരീക്ഷകനെപ്പോലെയോ, വിമർശകനെപ്പോലെ പഴിചാരി, കൈയൊഴിയുകയും സ്വയം സംതൃപ്തിയടയുകയുമല്ല ചെയ്തത്. ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ വിശുദ്ധരാൽ പുഷ്പിണിയാക്കാൻ, പുണ്യസങ്കേതങ്ങളാൽ ധന്യമാക്കാൻ, ജ്ഞാനപ്രകാശത്താൽ ഈ നാടിനെ പ്രബുദ്ധമാക്കാൻ, വിശ്വാസത്തെ പ്രോജ്ജ്വലമാക്കാൻ, സമത്വത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും വെന്നിക്കൊടി ഇവിടെ ഉയർത്താൻ, എല്ലാവരെയും ദൈവമക്കളായി കണ്ട് മനുഷ്യമഹത്വം ഉയർത്താൻ, തന്റെ ജീവിതം ഒരു ബലിയായിത്തീർക്കാൻ അഭിലഷിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. കർത്താവു തന്റെ വിലതീരാത്ത ചോരചിന്തി രക്ഷിച്ച ഒരാളാവു പോലും നശിച്ചുപോകരുതെന്നും. അവരെല്ലാം ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ, സമ്പന്നതയിൽ വളർത്തിയെടുക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനായി തന്റെ ദൈവവിളിയിൽ പ്രതിബന്ധമായി വന്ന എല്ലാറ്റിനെയും മറികടന്ന് ആ യുവാവ് - സഭാമാതാവിന്റെ മടിത്തട്ടിലേക്ക്, പരിശുദ്ധകന്യകയുടെ ദാസപദത്തിലേക്ക്, ദൈവപിതാവിന്റെ പുത്രനായി അവിടുത്തെ ഹൃദയത്തിലേക്ക്, ദൈവപുത്രനായ മിശിഹായുടെ വിവാഹപന്തലായ കാൽവരിയിലേക്ക് സഭയെ പ്രതിബലിതനായി കടന്നുവന്നു തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു. ഫലമോ? അദ്ദേഹം ദൈവാരൂപി നിറഞ്ഞവനായി; കർത്താവിന്റെ അഭിഷിക്തനായി; അദ്ദേഹം നിറവാർന്നു തികഞ്ഞു. സവർണ്ണനെനോ അവർണ്ണനെനോ, സ്ത്രീയെന്നോ പുരുഷനെനോ കത്തോലിക്കനെനോ അകത്തോലിക്കനെനോ, ശത്രുവെന്നോ മിത്രമെന്നോ ഭേദംകൂടാതെ, ദൈവജനത്തിനു അദ്ദേഹം വിമോചകനായി; കേരളസഭയുടെ സമുദ്ധാരകനായി. ഒരു വൈദികനും സന്യാസിയുമെന്ന നിലയിൽ 40-42 വർഷങ്ങളിലെ തന്റെ ജീവിതകാലംകൊണ്ട് ഈ നാട്ടിൽ അദ്ദേഹം സമാരംഭം കുറിച്ച നൂതനമായ സംരംഭങ്ങളിലൂടെ വിശ്വാസികളുടെയും അവിശ്വാസികളുടെയും മുമ്പിൽ *മലയോരങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ജനങ്ങളോട് ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുകയും... പിതാവിന്റെ അഭീഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്*⁷ ജീവിക്കുന്ന സാക്ഷ്യമായി സ്വയംമാറി. എത്രയോ വ്യക്തമായ ദൈവവിളിദർശനം.

സഭാത്മകമായ ജീവിതം എന്നോർക്കുക!

പ്രതിസന്ധികളിലൂടെ മാറ്റുരയ്ക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവവിളി ഒരു സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും രക്ഷയായിത്തീർന്നു. അബ്രഹാമിന്റെ വിളിപോലെ, മോശയുടെ വിളിപോലെ അദ്ദേഹം ജനത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമായി, വിമോചകനായി; സീറോ മലബാർ സഭയിലെ എന്നല്ല കേരള സഭയിലെ തന്നെ ആദ്യത്തെ നിയമാനുസൃത സന്യാസിയും സമർപ്പിതരുടെ മുഴുവൻ പിതാവും പൂർവ്വികനായി. അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ജനത്തിന് ഒരു പ്രകാശഗോപുരമായി. വിശുദ്ധരില്ലാതെ മച്ചിയായി കഴിഞ്ഞ സഭാംബികയെ സജീവിതവിശുദ്ധിയാൽ പുഷ്പിണിയാക്കി. സമർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തിരുസഭയുടെ വിശുദ്ധിയുടെ പൂർണ്ണവികാസം എന്ന തിരുസഭയുടെ ഉദ്ബോധനം തന്നിലൂടെ സാർത്ഥകമാക്കി.

വിളിക്കുള്ളിലെ വിളി കണ്ടെത്തിയവനായിരുന്നു ചാവറപിതാവ്. ഒരു കുർബ്ബാനയും ചൊല്ലി, ഏതാനും കുമ്പസാരിപ്പിക്കലും നടത്തി, വ്രതവും കാത്ത്, സ്വന്തം ആത്മരക്ഷയും ശരീരസൗഖ്യവും നോക്കി ഒരു ഭക്തജീവിതമോ, സുഖജീവിതമോ നയിക്കാൻവേണ്ടി പൗരോഹിത്യ-സന്യാസദൈവവിളികൾ സ്വീകരിച്ചവനായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. തന്റെ കാലത്തെ ജനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ അവരുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു കണ്ടെത്തിയ, കാലത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളും, ജനത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞു അവയുമായി ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു കടന്നുചെന്ന് പരിഹാരമന്വേഷിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. കുർബ്ബാനയുടെ മുമ്പിൽ കണ്ണീരോടെ തന്റെ ജനത്തിനുവേണ്ടി നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ മുട്ടിന്മേൽ തന്നെ നിലകൊണ്ടു അദ്ദേഹം. തീവ്രതയാർന്ന ആ സ്നേഹസംഭാഷണത്തിന്റെ വേളയിൽ തന്റെ ജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള രക്ഷയുടെ വഴികൾ ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പിൽ തുറന്നുകാട്ടി. ആ വഴികളെ വെട്ടിത്തുറക്കാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞിറങ്ങി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു. അനുയായികളിലൂടെ യുഗദൗത്യം നിറവേറ്റുന്നു. തിരുസഭയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെയാണ് സമർപ്പിതദൈവവിളിയുടെ സ്ഥാനമെന്ന് സജീവിതത്തിലൂടെ തെളിയിച്ചുകൊണ്ടു ഉലയിൽ ഉറുക്കിയ സർണ്ണപോലെ മാറ്റുരയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു ഉത്തമ ദൈവവിളി ജീവിച്ചതിന്റെ ധന്യതയാണ് ആ ജന്മം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. *നീ ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കും* എന്ന് അബ്രഹാമിനോടടുളിയ ദൈവവചനം ചാവറയച്ചനിലും അന്വർത്ഥമായി എന്നു നാം കാണുന്നു. അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ ബഹുമുഖങ്ങളായ സംഭാവനകൾക്കൊപ്പം ആ ജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധി അതിന് ഉപോൽബലകമാണ്.

കുടുംബമാണ് പ്രഥമ സെമിനാരി

സമർപ്പണചൈതന്യം നിറഞ്ഞുനിന്ന ഒരു ദൈവവിളി ഉളവാക്കിയ സർഫലങ്ങൾ കാല-ദേശങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന ഒന്നാണെങ്കിൽ, പതിനായിരക്കണക്കിനു ദൈവവിളികളുള്ള ഈ സഭയുടെ അവസ്ഥ എന്താകേണ്ടതായിരുന്നു? ഇവിടെയാണ് ദൈവവിളികളുടെ ഈറ്റില്ലമെന്നഭിമാനിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഭയിലെ ദൈവവിളികളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും പരിപോഷണത്തിലും നാം പുലർത്തേണ്ട ശ്രദ്ധയും പരിഗണനയും ഏറ്റവും പ്രസക്തമാകുന്നതും ആകേണ്ടതും. ചാവറയച്ചന്റെ വിളിയുടെ ധന്യതയും ഇന്നു ദൈവവിളിരംഗത്തു അനുഭവിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളും താരതമ്യതലത്തിൽ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ചെന്നൈത്തിനിൽക്കുക ഒന്നാമതായി കുടുംബത്തിലാണ്. *വിത്തുഗുണം പത്തുഗുണം* നല്ല മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്നേ നല്ല മക്കളും നല്ല ദൈവവിളികളും ഉണ്ടാകൂ. *കുടുംബമാണ് പ്രഥമ സെമിനാരി* യെന്ന് സഭ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ന് ദൈവവിളിയിൽ പ്രതിസന്ധികൾ അനുഭവപ്പെടുന്നെങ്കിൽ, ഉത്തമമായ ദൈവവിളികൾ കുറയുന്നെങ്കിൽ, ഉള്ള ദൈവവിളികൾ തന്നെ അപര്യപ്തമായും ഗുണമേന്മ ഇല്ലാത്തതായും തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ ഒന്നേ പരിഹാരമായുള്ളൂ. വിശുദ്ധിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും തല്പരരായ, ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും ദൈവപരിപാലനയിലും അടിയുറച്ചു ജീവിക്കുന്നവരായ, ഭൗതികസമ്പത്തിനേയും നേട്ടങ്ങളേയുംകാൾ ദൈവത്തെ അനശ്വരസമ്പത്തായി കരുതുന്നവരായ, ദൈവഭയമുള്ള കുടുംബങ്ങളെ വളർത്തിയെടുക്കുകതന്നെ.

ദൈവവിളിയുടെ പരിപോഷണത്തിലും കുടുംബത്തിൽ ദൈവവിളികൾ ഉളവാകുന്നതിലും സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്കുള്ള പങ്കു സുപ്രധാനമാണ്. ദൈവദാനമാണ് ദൈവവിളിയെങ്കിലും ഈ ദൈവികദാനത്തെ ദാതാവിന്റെ ഇംഗിതത്തിനും ആഗ്രഹത്തിനുമനുസൃതം പരിപോഷിപ്പിക്കുക എന്നത് സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ കടമയാണ്. ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ചുവരുന്നുവരെ ശരിയായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കാനും പ്രബോധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മാതൃകയും നൽകി വളർത്താനുമുള്ള സന്യാസസമൂഹാംഗങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വവും വിസ്മരിക്കാവുന്ന തല്ല. മൗലികമായ വിധം ശിഷ്യത്വം ജീവിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ്

സന്യാസ-പൗരോഹിത്യദൈവവിളി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃകയ്ക്കൊത്ത വിധം ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെട്ടും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ചൈതന്യത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് അകറ്റപ്പെട്ട പീഡിതരും ചൂഷിതരുമായവരോട് താദാത്മ്യപ്പെട്ടും അവർക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന രീതിയിലുള്ള ലളിതവും നീതിനിഷ്ഠവും സൗഹാർദ്ദപരവുമായ ജീവിതശൈലി അനുവർത്തിക്കാനും അവർ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയില്ല, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നവരാണ് സമർപ്പിതരായ ഈ വ്യക്തികൾ എന്ന് സാമാന്യജനത്തിന് അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതസാക്ഷ്യം നൽകാൻ അവർക്കു കഴിയണം. അപ്പോൾമാത്രമേ ദൈവവിളി ജീവിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരെ ഒരുക്കുന്നതിലും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതിലും, നയിക്കുന്നതിലും സന്യാസസമൂഹത്തിന് ഫലപ്രാപ്തി കൈവരിയ്ക്കുവാനാകൂ.

വൈദേശികമായ കെട്ടുപാടുകളും ജീവിതശൈലികളും സുരക്ഷാ സംവിധാനങ്ങളും മാറ്റിവെച്ച് ഈ നാടിലും സംസ്കാരത്തിനും സാമാന്യജനത്തിലും അന്യമാകാത്ത, മണ്ണിന്റെ മക്കളായി ജീവിക്കാൻ തക്ക ഒരു ജീവിതശൈലിയും രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മൗലികമായ ഒരു മാറ്റം തന്നെ ഇതിഹാസവശ്യമാണ്.

മൗലികമായി ശിഷ്യത്വം ജീവിക്കാൻ സമർപ്പിതവ്യക്തികൾ തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ, ദൈവജനത്തിനു മുമ്പിൽ ജീവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവായി, ക്രിസ്തുസാക്ഷികളായി മാറുമ്പോൾ ദൈവവിളികൾ താനേ വർദ്ധിക്കും. സമർപ്പിതജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ക്ഷണക്കത്ത് സമർപ്പിതരുടെ ജീവിതം തന്നെയാവണം. അതുകണ്ടുണർന്നുയിർപുണ്ടു ഉണ്ടാകുന്ന മോഹവും ആഗ്രഹവും മാത്രമേ സമർപ്പണത്തിന്റെ ഉൾഭാഗങ്ങളെ വളർത്തി പ്രകാശിപ്പിച്ചെടുക്കുകയുള്ളൂ. ജീവിതം കൊണ്ടുവേണം സാക്ഷ്യം, മാതൃക സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി പുണ്യാത്മാവായ ചാവറപിതാവ്. ആ ജീവിതം ഓരോ പുനർവായനയിലും പൊരുൾ തെളിച്ചുതരുന്ന കർമ്മവിശുദ്ധിയുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ കൊണ്ട് തീർക്കുന്ന മാതൃകകൾ അതാവണം സന്യാസവഴി സ്വീകരിക്കുന്ന ഇരുഭാഗങ്ങളുടെ പ്രചോദനം വഴികാട്ടി. ആ അനുധാവനത്തിലെ സത്യസന്ധതയ്ക്കേ പിൻതുടർച്ചയുണ്ടാകൂ. സഭാഗാത്രത്തെ ശക്തമാക്കുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടാകൂ. വഴിതെളിച്ചവന് അർപ്പിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും സത്യസന്ധമായ പ്രണാമം വഴി പിൻതുടരുകയത്രെ.

പരാമർശ സൂചിക

1. ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ, സമർപ്പിതജീവിതം, 3.
2. ജനതകളുടെ പ്രകാശം, 46
3. ജനതകളുടെ പ്രകാശം, 47
4. രാഷ്ട്രീയമായ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ; കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നിങ്ങനെ ചെറുരാജ്യങ്ങളായി നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞകാലം സാമൂഹ്യകമായി: ജാതിമത വ്യവസ്ഥിതി നടമാടിയിരുന്നു. സവർണ്ണരും അവർണ്ണരും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച; തൊട്ടുകൂടായ്മ, തീണ്ടിക്കൂടായ്മ, കണ്ടുകൂടായ്മ, എന്നിവ രൂക്ഷമായിരുന്നു. ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ഹൈന്ദവരുടെ ഇടയിൽ സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ മൂല്യങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബൗദ്ധികമായി ഒറ്റപ്പെട്ട സർക്കാർ സ്കൂളുകളും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരുടെ ഏതാനും സ്കൂളുകളുമല്ലാതെ സാമാന്യജനത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാവശ്യമായ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആശാൻ കളരി മാത്രമായിരുന്നു ഏക ആശ്രയം. അവർണ്ണർക്ക് അവിടെയും പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കരുടേതായി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സഭാപരമായി സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നതിനാൽ സ്വന്തം വിശ്വാസപൈതൃകത്തിനും ആരാധനാവിധികൾക്കുമനുസരിച്ചു ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് സാധ്യതയില്ലാതെ അസ്വസ്ഥരായിരുന്നു. സുറിയാനി മെത്രാന്മാർക്കു വേണ്ടിയുള്ള മുറിവിലും, പരിശ്രമങ്ങളും ശീശ്മകളിൽ വരെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചു. മാത്രമല്ല, കൊവേന്തകളോ കന്യാസ്ത്രീമാങ്ങളോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തികമായി ഭൂരിഭാഗവും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ സർക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളൊന്നും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ പിതാരക്ഷതി കൗമാരേ, ഭർത്തോ രക്ഷതി യൗവനേ, പുത്രോ രക്ഷതി വാർദ്ധക്യേ, നഃ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി എന്ന മനുസ്മൃതിയുടെ ഉദ്ബോധനം സ്ത്രീയെ ഭവനശുശ്രൂഷയിൽ മാത്രം വ്യാപ്യതയായി ഒരുക്കിനിർത്തുന്ന സ്ഥിതിയിലേക്കു നയിച്ചു. സ്ത്രീ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ രംഗത്തുവരാൻ അനുവദിക്കാത്ത അവസ്ഥ.
5. അന്നത്തെ സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും ആത്മീകവും ഭൗതികവുമായ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് വളരെ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെയും തനതായ രൂപഭാവങ്ങളോടെയും ധ്യാനാത്മകവും പ്രേഷിതപരവും ഭൗതികവും അജപാലനപരവുമായ ഘടകങ്ങൾ സമന്വയിപ്പിച്ചു, ഒരു സന്യാസജീവിതശൈലിക്കാണ് ചാവറയച്ചൻ രൂപഭാവം നൽകിയത്. എങ്കിലും വിദേശീയരായ കർമ്മലീത്താ മെത്രാന്മാരുടെ ശക്തിയും സ്വാധീനവും ഒരു വിദേശസന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ നിയമാവലിക്കും ജീവിതശൈലിക്കുമനുസൃതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തെ തിരിച്ചുവിടാൻ ഇടയായി. 1215-ലെ നാലാം ലാറ്ററൽ ന്യൂനഹദോസിന്റെ ഒരു തീരുമാനമാണ് അതിനുനിമിത്തം. പിന്നീട് ഈ സഭയിൽ ഉടലെടുത്ത സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ എല്ലാതന്നെ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വൈദേശികമായ രൂപഭാവങ്ങളോടെ സന്യാസജീവിതശൈലി പിന്തുട

രാൻ ഇത് ഇടയാക്കിയില്ലേ എന്നതു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിനും സുവിശേഷലാളിത്യത്തിനും പൗരസ്ത്യസഭാ പൈതൃകത്തിനുമനുസൃതമായി ഈ മണ്ണിന്റെ ഗന്ധമുള്ള മക്കളെപ്പോലെ ഒരു സ്വദേശീയ സന്യാസജീവിതശൈലി വളർത്താൻ സാധിക്കാത്തത് ഒരു പോരായ്മയാണെന്ന കാര്യവും മറന്നുകൂടാ.

6. മത്താ. 16: 25
7. (തിരുസ്സഭ) 46
ജനതകളുടെ പ്രകാശം,

ഏഴ് അറിവിന്റെ കേദാരമാകുവാൻ

ലോകത്തിൽ അനേകം പ്രത്യായശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കുപ്രസിദ്ധവും സുപ്രസിദ്ധവുമായിത്തീർന്നവർ അനേകരുണ്ട്. അധർമ്മികമായ പ്രവർത്തികളാണ് ചിലരെ കുപ്രസിദ്ധരാക്കുന്നതെങ്കിൽ സുപ്രസിദ്ധിക്കാധാരം ധർമ്മികത മാത്രമല്ല, കലാകായിക, ശാസ്ത്ര, സാങ്കേതിക, രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക, സാഹിത്യ, വൈജ്ഞാനിക, ജീവകാരുണ്യ, ആത്മീയ മേഖലകളിലെ നേട്ടങ്ങളും സംഭാവനകളുമാണ്. ഇപ്രകാരം സുപ്രസിദ്ധി നേടിയവർ അധികവും ജീവകാരുണ്യ, ആത്മീയതലങ്ങളിൽ ജീവിതത്തെ വ്യയം ചെയ്തവരാണ്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ മഹാത്മാക്കൾ, വിശുദ്ധർ എന്നൊക്കെ നാം വിളിക്കുന്നവർ അത്തരത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണ്. കാലം എത്ര കഴിഞ്ഞാലും ഇവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ദർശനത്തിന്റെയും മാതൃകയുടെയും പ്രസക്തി കുറയുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ ജീവിച്ചവരും പ്രവർത്തിച്ചവരുമാണവർ എന്നതാണ്. ദൈവാത്മാവും അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളും എന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ദൈവിക പ്രവർത്തികൾക്ക് എന്നും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഒരു ആത്മീയശക്തിയായി മാറാൻ തക്കവിധം ആയിരങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിച്ചും സംഘടിപ്പിച്ചും അണിനിരത്തി ഒരേ ലക്ഷ്യത്തോട് നീങ്ങാൻ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന ഒരു ആത്മീയാചാര്യന്റെ സംഭാവന എല്ലാറ്റിലും സമൂഹനതമാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ആത്മീയാചാര്യനാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ. ആത്മാവിനാൽ നയിക്ക

പ്പെട്ട് ആത്മീയചൈതന്യം മാലോകർക്കു നൽകുവാൻ രണ്ടു സമർപ്പിത സമൂഹങ്ങളെ വാർത്തെടുത്ത് ധന്യാത്മാവാൻ അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികവുള്ള യത്നങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധേയമായതാണ് സ്ത്രീകൾക്കായുള്ള സന്യാസിനീ സമൂഹം. ആത്മീയ പ്രബുദ്ധതയുള്ള ഒരു കൂട്ടം കന്യകകളിലൂടെ സ്ത്രീസമൂഹത്തെ നവീകരിച്ച് ഔന്നത്യത്തിലേക്കുയർത്തുവാൻ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയ മാർഗമായിരുന്നു അത് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യദശകങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്ത സന്യാസ-സമർപ്പിത പ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെ സ്ത്രീസമൂഹാരണവും വളർച്ചയും എങ്ങനെ സംജാതമായി എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. അതിന് ഭൂമികയായി ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീ സങ്കല്പവും അന്നത്തെ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥയും എന്തായിരുന്നുവെന്നു ചിന്തിക്കുകയുമാകാം.

ഭാരതത്തിന്റെ സ്ത്രീസങ്കല്പം

സ്ത്രീയുടെ ശാലീനതയ്ക്കും ഭാവശുദ്ധിക്കും പവിത്രത കല്പിച്ച ആർഷഭാരതം ഒരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അവളെ നിത്യബന്ധിതയായി കാണാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്. ബാല്യത്തിൽ പിതാവിന്റെയും യൗവ്വനത്തിൽ ഭർത്താവിന്റെയും വാർധക്യത്തിൽ പുത്രന്റെയും സംരക്ഷണയിൽ ജീവിക്കേണ്ടവൾ. ഭർത്താവിന്റെയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഉഴിഞ്ഞിടപ്പെട്ടവൾ. കുഞ്ഞുങ്ങളെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തുക; കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുക; എല്ലാവരും ഭക്ഷിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ കഴിക്കുക; അടിച്ചുതളിച്ചു ഭവനശുചീകരണം നടത്തുക, വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കി വൃത്തിയാക്കുക... തുടങ്ങിയ ജോലികൾ ചെയ്ത് അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഒരു ദാസിയെപ്പോലെ പര:ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു ജീവിക്കുക... ഇതായിരുന്നു സ്ത്രീയുടെ ഭാഗധേയം. സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ ഇല്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനോ പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കോ സാധ്യതയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വന്തമായ അവകാശങ്ങളും ഇല്ല; പിതൃസ്വത്തിനുപോലും അവകാശമില്ലാത്തവൾ; കാരണവന്മാർ എന്തെങ്കിലും നൽകുന്നെങ്കിൽ അത് ഭർത്താവിന്റെ അവകാശവും സ്വന്തവുമായി തീരുന്ന അവസ്ഥ! ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ദാസിയെപ്പോലെ ഭർത്താവിനും മക്കൾക്കുമായി ജീവിതം വ്യയം ചെയ്തു അടങ്ങിയൊതുങ്ങി കൂടും ബന്തിൽ കഴിഞ്ഞ് പുറത്തെ സാഹചര്യങ്ങളാൽ മലിനമാക്കപ്പെടാത്ത ശുദ്ധയായ, ശാലീനയായ വ്യക്തി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയും ഭർത്തുവിധേയത്വവും ഭൂവനപ്രസിദ്ധമായി. ഭർത്താവിന്റെ ചിതയിൽ ചാടി ജീവൻഹോമിച്ചുകൊണ്ട് ദാമ്പത്യ വിശ്വസ്തതയും ഐക്യവും പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന *സതീ* സമ്പ്രദായവും ഭാരത സ്ത്രീയുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ അഖണ്ഡതയേയും അവിഭക്തതയേയുമാണ് വിളിച്ചോതുന്നത്; ഒപ്പം സ്ത്രീക്ക് തനതായ അസ്തിത്വമില്ല എന്ന വികല ധാരണയേയും.

ചാവറപിതാവിന്റെ പ്രസക്തി.

ഭാരതത്തിന്റെ പൊതുവായ സ്ത്രീസങ്കല്പം കേരള നസ്രാണി കൂടും ബന്ധങ്ങളും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. *സതീ* സമ്പ്രദായം നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും മറ്റുകാര്യങ്ങളിൽ അവരും വ്യത്യസ്തരായിരുന്നില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സ്ത്രീകളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സർഗ്ഗാത്മകവും ക്രിയാത്മകവുമായ ശക്തികളെ കണ്ടെത്തി അവരെ മുൻനിരയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന് കൂടുംബത്തിലും സമൂഹത്തിലും പരിവർത്തനമുളവാക്കാൻ ക്രാന്തദർശിയായ ചാവറയച്ചൻ അഭിലഷിച്ചത്. ഇതിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതാവട്ടെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥവും കത്തോലിക്കാസഭയിലെ വിശുദ്ധരും രക്തസാക്ഷികളുമായ സ്ത്രീകളുടെ മാതൃകകളുമാണ്.

ചാവറയച്ചന്റെ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹം പേരെടുത്തു പറയുന്ന ചില സ്ത്രീകളുണ്ട്; വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് പരിശുദ്ധ കന്യാമറിയം, പാപിനിയായ മറിയ, മറിയ മഗ്ദലേനാ തുടങ്ങിയവരാണ്. വിശ്വാസിനികളായ സ്ത്രീകളുടെ പട്ടികയിൽ ചാവറയച്ചനെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ച സ്ത്രീകളാണ് *അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യത്തിൽ* പരാമർശിക്കുന്ന അനസ്താസ്യ എന്ന യുവതിയും സോഫിയ എന്ന മാധ്യാപയും. വിശ്വാസത്തിനും വിശുദ്ധിക്കുംവേണ്ടി ധീരതയോടെ നിലകൊള്ളാൻ ഒരു യുവതിക്ക് എത്രമാത്രം സാധിക്കുമെന്നും ഒരു സമർപ്പിത കന്യകയ്ക്ക് എത്രമാത്രം സ്വാധീനം ഇക്കാര്യത്തിൽ ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ.

സ്ത്രീകളെ സമുദ്ധരിക്കാൻ അവരെ വിശ്വാസത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും വളർത്തിയാൽ സാധ്യമാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതോടൊപ്പം ബൗദ്ധികവും തൊഴിൽപരവുമായ പരിശീലനത്തിലൂടെ അനാവശ്യമായ പരാശ്രയം ഒഴിവാക്കാനുമാകും. കൂടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പരാധീനത ഒരു പരിധിവരെ കുറയ്ക്കാനും സ്ത്രീകൾക്കു സാധിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഏതവസ്ഥയിലാണെങ്കിലും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിഞ്ഞാൽ, ഗതി തിരിച്ചാൽ, അവൾ ആന്തരിക സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവളാകുമെന്നും ആ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ അനേകരെ അതിലേക്ക് ആനയിക്കുവാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധം അവൾ തന്നെ ഒരു പ്രേഷിതയായി മാറുമെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി.

ഒരു കന്യാസ്ത്രീമാത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് *അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം* അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചത്. ഒരു സമർപ്പിതകന്യകയ്ക്ക് ലോകത്തിലെ ഏതു നാരകീയ ശക്തിയേയും ചെറുത്തുനില്ക്കാനുള്ള തന്റേടമുണ്ടെന്നും ഈ ധീരത പ്രലോഭനത്തിലും പ്രതിസന്ധിയിലും പെട്ടുഴലുന്നവർക്ക് പകർന്നുനല്കാൻ കെല്പുള്ളതാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. ആത്മമണ്ണാളനായ മിശിഹായെക്കുറിച്ചും അവിടുന്നു പ്രദാനം

ചെയ്യുന്ന സ്വർഗീയ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ജ്ഞാനത്താൽ നിറഞ്ഞ സോഫിയ എന്ന കന്യാസ്ത്രീയാണ് ലൗകികകർഷണങ്ങളുടെയും പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന അനസ്താസിയയ്ക്ക് ദൈവീക ജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുത്തു ശക്തിപ്പെടുത്തി അവളെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന് ഒരുക്കുന്നത്. ഒരു സമർപ്പിത വ്യക്തിക്ക് ആത്മീയതലത്തിൽ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഇത്തരം വൻകാര്യങ്ങൾ മുമ്പിൽ കണ്ട ചാവറയച്ചൻ തീരുമാനിച്ചു, മലയാളത്തിലെ പെൺപൈതങ്ങൾക്ക് വേദകാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനും നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി പൈതങ്ങളായി വളരുന്നതിനും സഹായിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യസങ്കേതം തീർക്കാൻ. എളിയതോതിൽ 1866 ഫെബ്രുവരി 13-ന് കുനമ്മാവിളെ ഒരു ചെറിയ പനമ്പുമാത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പുണ്യസങ്കേതമാണ് ഇന്നു വടവൃക്ഷമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന സി.എം.സി, സി.റ്റി.സി. സമൂഹങ്ങൾ.

സ്ത്രീ സമുദ്ധാരണത്തിനായി, സ്ത്രീകളുടെ ക്രിസ്തീയ രൂപീകരണത്തിനായി, കന്യാസ്ത്രീമഠം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ ചാവറയച്ചന്റെ ഉദാത്തമായ ദർശനമുണ്ട്. ഏതൊരു സമൂഹത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥമായ നവീകരണവും ഉന്നതിയും നടക്കുന്നത് ആത്മീയനവീകരണത്തിലൂടെയാണ്. ആത്മീയത കൈവരിക്കാത്ത, അതു ലക്ഷ്യം വയ്ക്കാത്ത, നേട്ടങ്ങളും സംഭാവനകളും താത്കാലികമാണ്.

ജ്ഞാനകുരുടതം മാറട്ടെ.

ഭാരതത്തിലോ ലോകത്തിലെവിടെയെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ പാരതന്ത്ര്യം, സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത അവസ്ഥ എന്നാൽ സ്വാർത്ഥതയുടെയും താൻപോരിമാഭാവത്തിന്റെയും അഹങ്കാരത്തിന്റെയും പ്രതിഫലനമാണ്. അപരനിൽ, സ്ത്രീയിലായാലും പുരുഷനിലായാലും, പരനെ കാണാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് അപരൻ അപരിചിതനും അന്യനും അനാകർഷകനും അടിമയുമൊക്കെയായി മാറുന്നത്; മാറ്റുന്നത്. അപരനിൽ പരനെ കാണുമ്പോഴാണ് അവനും അനന്യതയുണ്ടെന്നും അനശ്വരതയും അനന്തതയും അവനുമുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാവുന്നത്. ഈ അവബോധം, തിരിച്ചറിവ് മനുഷ്യനു നൽകാൻ യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനം കൂടിയേ തീരൂ. ഈ ജ്ഞാനം ദൈവീകമാണ്; ദൈവീകമായ ഈ ജ്ഞാനത്താൽ സകലതിനെയും സകലരെയും നോക്കിക്കാണുമ്പോഴാണ് സമൂഹം നവീകരിക്കപ്പെടുന്നത്; മനുഷ്യത്വം കളിയാടുന്നത്; ദൈവീകത പ്രകാശിതമാകുന്നത്; വിശുദ്ധി വഴിത്തൊഴുകുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ചാവറയച്ചൻ പറഞ്ഞത് *ജ്ഞാനകുരുടതം മാറിയല്ലാതെ ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ വിത്തും മുളയും ഉണ്ടാകില്ല* എന്ന്. ഈ ജ്ഞാനം പകരാൻ ഇവിടെ ജ്ഞാനികളുണ്ടാകണം. ഉന്നതത്തിൽ നിന്നും ജ്ഞാനം നൽകപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ആർക്കും അതു ഗ്രഹിക്കാനാകില്ല. ജ്ഞാനം കപടഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നതും

യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ സമൂഹത്തിലെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകളുടെ, സമുദ്ധാരണത്തിനും ഉന്നതിക്കുമായി, പ്രബുദ്ധരായ സ്ത്രീകളുടെ സമൂഹം ഉണ്ടാകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചതിന്റെ പിന്നിലെ ദർശനമിതാണ്. വേദകാര്യങ്ങളെ പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും കന്യാസ്ത്രീ മഠമെന്ന പുണ്യസങ്കേതവും അക്ഷരജ്ഞാനത്തിലൂടെ സർവ്വപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുക; അങ്ങനെ ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ അടിമത്തം നീക്കി സമൂഹനിർമ്മിതിയാഥാർത്ഥ്യമാക്കുക.

പുണ്യസങ്കേതങ്ങളായ കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളുടെ കടമ പ്രധാനമായും ഈ ജ്ഞാനം പകരലാണ്; അപരനിൽ പരനെ കാണാനുള്ള ജ്ഞാനം; ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ പരന്റെ തൃക്കരം കാണാനുള്ള ജ്ഞാനം. വിശ്വാസത്തിൽ ഊന്നിനില്ക്കുന്ന ഈ ജ്ഞാനം നിരാശയ്ക്കോ തകർച്ചയ്ക്കോ ഇടം കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ അത്യാവശ്യമത്രെ.

എന്താണ് യഥാർത്ഥജ്ഞാനം എന്നുള്ളതാണ് തിരിച്ചറിയേണ്ടത്. നന്മതിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞ് അങ്ങയുടെ ജനത്തെ നയിക്കാൻ വേണ്ട ജ്ഞാനം നൽകേണമേ എന്നു പ്രാർഥിച്ച സോളമന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ദൈവം സംപ്രീതനായി. ഇതിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. യഥാർത്ഥജ്ഞാനമെന്നത് നന്മതിന്മകൾ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു നന്മ പ്രവർത്തിക്കാനും തിന്മ വർജ്ജിക്കാനും മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന വിവേചനാശക്തിയാണ്. ഈ ജ്ഞാനമില്ലാത്തതാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ തകർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഈ ജ്ഞാനമില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചതിനാൽ ആദിമാതാപിതാക്കൾ തെറ്റുകാരായി; കായേൻ ആബേലിന്റെ ഘാതകനായി; ജോസഫിന്റെ സഹോദരന്മാർ ക്രൂരന്മാരായി; ഹറവോ ഇസ്രയേൽ ജനതയുടെ പീഡകനായി, യഹൂദജനം മിശിഹായുടെ ഘാതകരായി. ഇന്നും ഈ അവസ്ഥ തുടരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ *ജ്ഞാനകുരുടതം* നീക്കി ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരുടെ വിത്തും മുളയും ഉളവാക്കാൻ ഒരു പുണ്യസങ്കേതം തീർത്ത ചാവറയച്ചൻ നമ്മുടെ മുമ്പിലുയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളി ഇന്നിന്റെ പരീവൃത്തത്തിൽ എന്താണ്?

വൈജ്ഞാനികമേഖലയിലെ, പ്രത്യേകിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ, പ്രവർത്തനം ഈ ജ്ഞാനം നന്മതിന്മ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു നന്മമാത്രം പ്രവർത്തിക്കാനുതകുന്ന ജ്ഞാനം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നൽകുന്നവിധമാണോ? അതിനവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതാണോ?

ശാരീരികസൗഖ്യത്തോടൊപ്പം ആത്മീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും സൗഖ്യത്തിലേക്കും വ്യക്തിയെ നയിക്കുന്നതും സഹനത്തിന്റെ രക്ഷാകരമൂല്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതുമാണോ രോഗീപരിചരണം?

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ധന്യതയും സന്തോഷവും ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ, സമ്പത്തിന്റെ, സമൃദ്ധിയിലും സുഭിക്ഷതയിലും അല്ലെന്നും, ദൈവപരിപാലനയുടെ കരം ഏതു ദുരിതത്തിന്റെ മധ്യത്തിലും തന്നെ താങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ആഴപ്പെടുന്നതിലാണെന്നും ഉള്ള ബോധ്യം കൊടുക്കാൻ നമ്മുടെ സാമൂഹിക സേവനങ്ങൾ പര്യാപ്തമാണോ?

രൂപീകരണരംഗത്തു സന്യാസാർത്ഥികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പരിശീലനം അനസ്താസ്യായുടെ മഠാധിപ സോഫിയായെപ്പോലെ തിന്മയുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുമടക്കാതെ ധീരതയോടെ രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കാൻ അർത്ഥനികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിധത്തിലാണോ? പരിത്യാഗത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ സഹനത്തിന്റെ മാർഗത്തിൽ ചരിക്കാൻ എത്രമാത്രം അവരെ ഒരുക്കുന്നു?

നാം തന്നെയും ഈ ജ്ഞാനം കൈവരിച്ചുവരാണോ?

കുരിശു പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ.

യഥാർത്ഥജ്ഞാനം കുരിശിന്റെ ഭോഷത്തമാണെന്ന ദൈവീകസത്യവും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. നന്മ ചെയ്യുന്നവനും തിന്മ വെടിയുന്നവുമുള്ള പ്രതിഫലമാണ് കുരിശ്. കുരിശിനെ ആശ്ലേഷിക്കാനും സഹനത്തെ സ്വീകരിക്കാനും പരാജയങ്ങളെയും പരാധീനതകളെയും കുറവുകളെയും കോട്ടങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കുവാനും അതിനുള്ള പ്രേരണയും പ്രചോദനവും നല്കുവാനും നമുക്കാവുന്നുണ്ടല്ലോ? ഭൗതികനേട്ടങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ലോകത്തിന്റെതായ മാർഗങ്ങൾ തേടുന്ന നാം നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നതിൽ പരാജിതരാകുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനികളായി നാം തന്നെയും മാറിയിട്ടില്ല. **ജ്ഞാനകുരുടത്വം** നമ്മെത്തന്നെ അന്ധരാക്കിയിരിക്കുന്നു. സ്വയം തൃപ്തിയും ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ കണക്കുകൂട്ടാതെ നന്മ ചെയ്തു, സ്വന്തം പേര്, പ്രശസ്തി എന്നിവ പരിഗണിക്കാതെ ആരിലൂടെ നന്മയായതു വന്നാലും അതിനെ സ്വീകരിക്കുവാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള എളിമയും ഔദാര്യവും പുലർത്തിയും മേൽപറഞ്ഞവയിലൊക്കെ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ത്യാഗം ഏറ്റുവാങ്ങിയും യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനികളായി നാം മാറുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരെ യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ നാമും പ്രാപ്തരാകും.

ഇതിനു നമുക്കു പ്രചോദനം *ബോധജ്ഞാനത്തിന്റെ സിംഹാസനമേ...* എന്നു നാം അനുദിനം വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്ന പരിശുദ്ധ മറിയമാണ്. മറിയത്തിന്റെ ജീവിതമാതൃക പിന്തുടരുക ആവശ്യമാണ്. ഒപ്പം ഒരു മറിയൻ ജീവിതശൈലി ആധുനിക സ്ത്രീകൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനും കഴിയണം.

പുത്രി, സഹോദരി, ഭാര്യ, അമ്മ എന്നീ നിലകളിൽ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ വിവിധഭാവങ്ങളിലൂടെ അവൾ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവളെ പ്രചോദിപ്പിക്കേണ്ട ഉദാത്തവും ദിവ്യാത്മവുമായ സ്ത്രീത്വം പരിശുദ്ധമറിയത്തിന്റേതാണ്. പരസ്പരം ബഹുമാനിക്കുന്നതിലും, ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും സ്നേഹിക്കുന്നതിലും പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിലും സഹിക്കുന്നതിലും താഴുന്നതിലും ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടറിയുന്നതിലും മൗനം ഭജിക്കുന്നതിലും നന്മ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിലും ക്ഷമിക്കുന്നതിലും, വിശ്വസിക്കുന്നതിലും, പ്രത്യാശിക്കുന്നതിലും എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും മാതൃക പരിശുദ്ധ മറിയം തന്നെ.

സമുദായത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളിൽ ഔദ്യോഗികവും അനൗദ്യോഗികവുമായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചും ഇത് അന്വർത്ഥമാണ്. കുടുംബത്തിൽ മാത്രമല്ല സമർപ്പിത ജീവിതസമൂഹങ്ങളിലും തിരുസഭയിലും ഒരു സ്ത്രീ അനുവർത്തിക്കേണ്ട ജീവിതശൈലിയാണിത്. ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഇന്നലെകളിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്നും നാളെയും ഇതൊരു വെല്ലുവിളി തന്നെ.

ഇതിനോടു പ്രത്യുത്തരിക്കാൻ നമുക്കാവണമെന്ന ആഗ്രഹമാണ്. ചാവറപ്പിതാവിന്റെ സന്യാസിനീ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പിന്നിലെ പ്രേരകവിഭാവനം എന്നു നാം തിരിച്ചറിയുക; ആ വിധം ഉദ്ഘോഷിക്കുവാൻ സ്വയം സമർപ്പിക്കുക.

എട്ട്
സ്ത്രീശാക്തീകരണപാതയിലെ
പ്രവാചകസാന്നിദ്ധ്യം

ആധുനികകാലഘട്ടത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായി കേൾക്കപ്പെടുന്ന ചിലപ്രയോഗങ്ങളാണ് സ്ത്രീസമുദ്ധാരണം, സ്ത്രീസംവരണം, സ്ത്രീവിമോചനം, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീശാക്തീകരണം എന്നിവ. മാനവരാശിയിൽ ഏറെക്കുറെ പകുതിയോളം വരുന്ന സ്ത്രീവിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതഭദ്രതയും അവരിലൂടെ സംജാതമാകേണ്ട മാനവപുരോഗതിയും ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ഈവിധ പ്രയോഗങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല കേട്ടുകേൾവിതന്നെ ഇല്ല എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സമർപ്പിതരായ സ്ത്രീകളിലൂടെ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവും തദ്വാരാ സ്ത്രീശാക്തീകരണവും സമുദ്ധാരണവും സാധ്യമാക്കാൻ കർമ്മപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കിയ യുഗപുരുഷനാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മതസാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം സ്ത്രീകൾക്ക് സമൂഹത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു സ്ഥാനവും നൽകുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല.

പിതാരക്ഷതി കൗമാരേ
ഭർത്താരക്ഷതി യൗവനെ

*പുത്രോ രക്ഷതി വാർദ്ധക്യേ
ന:സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി*

എന്നുരചെയ്ത മനുസ്മൃതിയുടെ സ്ത്രീദർശനം പ്രമാണമാക്കിയ ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ തടങ്കലിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകൾ ബന്ധിതരായിരുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിച്ച ഉച്ച നീചത്വങ്ങൾക്കും അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും ചൂഷണങ്ങൾക്കും പുറമേയായിരുന്നു പര:ശുശ്രൂഷയുടെയും ഭാവ ശുദ്ധിയുടെയും ആവരണമണിഞ്ഞ ഈ സങ്കല്പം. ദർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചും കുട്ടികളെ ജനിപ്പിച്ചു വളർത്തിയും ഭക്ഷണം പാകംചെയ്തും നിലംഅടിച്ചുവാരിയും തുണിഅലക്കിയും സദ്യശൃ മായ മറ്റു ജോലികൾനിറവേറ്റിയും ഭവനശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക, വൃക്കതി താല്പര്യങ്ങൾ പരിത്യജിച്ചും വിസ്മരിച്ചും കുടുംബത്തിലെ കാരണവന്മാരുടേയും ദർത്താവിന്റെയും ആജ്ഞാനുവർത്തിയായി നിശബ്ദം ജീവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭാഗധേയം. വിധേയത്വത്തിന്റെയും സഹിഷ്ണുതയുടെയും ശാലീനതയുടെയും പേരിൽ അവ പുകഴ്ത്തപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും സമൂഹത്തിൽ നേതൃ നിരയിലേക്ക് കടന്നുവരാനോ, സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളും പദ്ധതികളും ആസൂത്രണം ചെയ്യാനോ നടപ്പിലാക്കാനോ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സ്ത്രീകൾക്കും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സ്ത്രീയുടെ സർഗ്ഗാത്മകമായ കഴിവുകളും സമ്പന്നതകളും സമൂഹത്തിന്റെ, സഭയുടെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടത്ര പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും അതുമൂലം കഴിയാതെ പോയി. ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിലും സ്ഥിതി അത്ര മെച്ചമായിരുന്നില്ല. തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക മതപശ്ചാത്തലങ്ങളുടെ സാധീനത്തിൽനിന്ന് അവരും വിമുക്തരായിരുന്നില്ല.

ക്രൈസ്തവകാഴ്ചപ്പാടിൽ സ്ത്രീ ദൈവീകമായതിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവളും ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കു പുരുഷനോടൊപ്പം തുല്യഅവകാശിനിയും ആണ്. എങ്കിലും ബൈബിളിൽ വിവരിക്കുന്ന സാത്താനും സ്ത്രീയും തമ്മിൽ പറുദീസായിൽവെച്ചുണ്ടാക്കിയ കൂട്ടുകെട്ടും അതുളവാക്കിയ വിനയവും സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭംമുതൽ സ്ത്രീയുടെ മഹത്വവും ആധികാരികതയും നഷ്ടപ്പെടുത്തി. സ്ത്രീകളെ അശുദ്ധരായും അപകടകാരികളായും കാണുന്ന ചിന്താഗതി മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽത്തന്നെ രൂഢമൂലമായി. പുരുഷനു വിധേയയാകാനും അവന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കൊത്തു ജീവി

ക്കാനും വിധിക്കപ്പെട്ടവളായി അവൾ മാറിയപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീയായി തന്നെ ജനിപ്പിക്കാത്തതിന് യാഹ്വേയ്ക്കു സ്തോത്രം പറയുന്നതുവരെയെത്തി യഹൂദചിന്താഗതി. ഇതിന് ഒരു അപവാദമായി സ്ത്രീയെ അവളുടെ മഹത്വത്തിൽ പുനഃസ്ഥാപിച്ചത് രക്ഷകനായ മിശിഹായും, സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മഹനീയത അതിന്റെ തനിമയിൽ ജീവിച്ച് പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാഹളധ്വനി ഉയർത്തിയ അവിടുത്തെ അമ്മയായ പരിശുദ്ധ മറിയവുമായിരുന്നു. ഇതാ ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ദാസി എന്ന് ഉദീരണം ചെയ്ത് സത്യം തന്നെയായ ദൈവത്തിന്റെ ഇംഗിതത്തിന് ആമ്മേൻ പറഞ്ഞ നസ്രസ്സിലെ സ്ത്രീ, സ്വപുത്രനോടൊപ്പം പിതാവേ എന്റെ ഹിതമല്ല, അങ്ങേ ഹിതം പോലെ എന്ന് ജീവിതത്തിലുടനീളം ഏറ്റുപറഞ്ഞ് കുരിശിൻചുവടുവരെ ദൈവഹിതം നിറവേറ്റി ഭാഗ്യവതിയായി മാറിയ സ്ത്രീ ആയിരുന്നു പരിശുദ്ധ മറിയം! അവളുടെ മാതൃകയ്ക്കൊത്തവിധം സമർപ്പിതരായ സ്ത്രീകളിലൂടെ മലയാള നാടിനെ, ഇവിടത്തെ സ്ത്രീകളെ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മഹനീയതയിലേയ്ക്കും, സമ്പന്നതകളിലേയ്ക്കും ആനയിക്കാൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയനന്ദനാണ് ചാവറപിതാവ്. പുരുഷനോടൊപ്പം സ്ത്രീയെ തുല്യയായി കാണാൻ ബഹുഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യർക്കും സാധിക്കാതിരുന്ന പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മത-സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു പുരുഷൻ, ഒരു കത്തോലിക്കാപുരോഹിതൻ, ഒരു സന്യാസി സ്ത്രീസമുദ്ധാരണത്തിനായി, സ്ത്രീകളുടെതന്നെ സഹകരണത്തോടെ കർമ്മ പദ്ധതികളുമായി തുനിഞ്ഞിറങ്ങുക എന്നത് അചിന്തനീയമാണ്. എന്നാൽ അതുതന്നെയാണ് ചാവറപിതാവിന്റെ ചിന്തയുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പിന്നിലെ ക്രാന്തദർശിത്വവും പ്രവാചകത്വവും. ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ തലങ്ങളിൽ, വൈവിധ്യമാർന്ന മേഖലകളിൽ വിശ്വാസരൂപീകരണം, വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിലഭ്യസനം എന്നിവയിലൂടെയാണ് സ്ത്രീസമുദ്ധാരണ-ശാക്തീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം തുടക്കം കുറിച്ചത്. അതിനായി അദ്ദേഹം സമാരംഭിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായത് സ്ത്രീകൾക്കായി കേരളത്തിൽ ഇദ്ദം പ്രഥമമായി ആരംഭിച്ച കന്യാസ്ത്രീമാവും അതോടനുബന്ധിച്ചു തുടങ്ങിയ എടുക്കുന്നാത്തും (ബോർഡിംഗ്) ആണ്.

ഏതൊരുപദ്ധതിയുടെയും വിജയത്തിനാവശ്യം വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യബോധവും ലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സുചിന്തിതമായ പദ്ധതികളും, അതു ആവഷ്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കാൻ തക്ക സമർപ്പ

ണചൈതന്യവും ആത്മീയശക്തിയും പ്രബുദ്ധതയുമുള്ള ഒരു കൂട്ടം വ്യക്തികളുമാണ്. സ്വന്തനാടിനെക്കുറിച്ചു വിലയിരുത്തുന്ന ചാവറ പ്പിതാവിന് ഇവിടെ **വീഴ്ചവരുന്ന ഏറിയനന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള** അവ ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊന്ന് ഈ നാട്ടിലെ സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. വീഴ്ചകൾക്കുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താണെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നു. അതു പരിഹരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കർത്തൃസന്നിധിയിലിരുന്ന് ആരാഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് **മലയാളത്തിലെ പെൺപൈതങ്ങൾക്ക് ഒരു പുണ്യസങ്കേതവും വേദകാര്യങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിപ്പെതങ്ങളായി വളരുന്നതിനും ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠം ഉണ്ടാക്കണം** എന്ന ആഗ്രഹം (ആത്മീയപിതാവും സഹപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന ബ.ലെയോപ്പോൾദ്യന്റെ വാക്കുകൾ). വളർച്ചയും നവീകരണവും, ശാക്തീകരണവും, സമുദ്ധാരണവും സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഏറ്റവും ആവശ്യമായ കാര്യം ഉള്ളിൽനിന്ന് ചലിപ്പിക്കുന്ന, പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ആത്മീയശക്തിയുടെ ഇടപെടലാണ്. സുവിശേഷത്തിൽ പറയുംവിധം ഒരു സ്ത്രീ **മാവിൽ കൃഷ്ടവെയ്ക്കുന്ന പുളിമാവ് പിണ്ഡം മുഴുവനെയും പുളിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ** ആത്മീയമായും ബൗദ്ധികമായും, സാമൂഹികമായും സാംസ്കാരികമായും ധർമ്മികമായും സമുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്താൽ മാത്രമേ അവരിലൂടെ ഒരു വലിയസമൂഹത്തെ, നാടിനെത്തന്നെ സമുദ്ധരിക്കാനും ശക്തിപ്പെടുത്താനും പ്രചോദിപ്പിക്കാനും വിമോചിപ്പിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളൂവെന്ന് ആ ക്രാന്തദർശികണ്ടു. അതിനാലാണ് സമർപ്പിതരായ സ്ത്രീകളുടെ ഒരു സമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ആദ്യംതന്നെ യത്നിച്ചത്. ആ യത്നം പൂർവ്വനിശ്ചിതം, ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറിയായിരുന്ന ലെയോപ്പോൾദ്യ് ബക്കാറോ എന്ന കർമ്മലീത്താവൈദികനോടു ചേർന്ന് 1866 ഫെബ്രുവരി 13 -ന് സ്ത്രീകൾക്കായുള്ള ആദ്യസന്യാസിനീദവനം കുന്നമാവിൽ സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴാണ്.

കന്യാസ്ത്രീമഠസ്ഥാപനത്തെത്തുടർന്ന് ആത്മീയമായി മാത്രമല്ല, ബൗദ്ധികമായും, സാംസ്കാരികമായും സാമ്പത്തികമായും സമ്പന്നമായ ഒരു സ്ത്രീസമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാൻ, പെൺപൈതങ്ങൾക്ക് സമഗ്രമായ പരിശീലനം നൽകാൻ, ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസംപോലെ പെൺകുട്ടികളെ മാത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽത്തന്നെ

താമസിപ്പിച്ചു പരിശീലനം നൽകാനാണ് എടുക്കുന്നതാത്തിന് രൂപം കൊടുത്തത്. സ്ത്രീശാക്തീകരണത്തിന്റെ ആദ്യപ്രേഷിതപ്രവർത്തനരംഗമായ ബോർഡിംഗിന്റെ ആദ്യ മിസ്ട്രസ് വൈക്കം പുത്തനങ്ങാടി കൂട്ടംബാംഗമായ സിസ്റ്റർ ക്ലാരയായിരുന്നു. കന്യാസ്ത്രീകളാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ 'ആത്മകാര്യങ്ങൾ വെടിപ്പായിട്ടു നടക്കുന്നതു കൂടാതെ നമസ്കാരം മുതലായ പുണ്യങ്ങളും കൂസ്തൂര മുതലായ കൈവേലകളും പഠിപ്പിക്കണം' എന്ന ധാരണ മഠസ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചു ചാവറപിതാവും ലെയോപ്പോൾദ്യുമുപ്പച്ചനും തമ്മിലുള്ള പര്യാലോചനവേളയിൽ പറഞ്ഞുവെച്ചിരുന്നതും **നാളാഗമത്തിൽ** ചാവറപിതാവുതന്നെ എഴുതിചേർത്തിട്ടുള്ളതുമായ വസ്തുതയാണ്. ആരംഭകാലത്ത് പിതാക്കന്മാർ കന്യാസ്ത്രീകളാകാൻ വന്നവരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപരവും തൊഴിൽപരവുമായ കാര്യങ്ങൾ ബോർഡിംഗിലെ കുട്ടികളെയും പഠിപ്പിക്കാൻ നിഷ്ക്കർഷിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിൽ ആഴപ്പെടുത്തുന്നതിനും, എഴുത്തും വായനയും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും മലയാളം കൂടാതെ തമിഴ്, സുറിയാനി, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ സൂചനയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ **കത്തുകൾ, കുന്നമാവ് നാളാഗമം** എന്നിവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ കൈവേലകളായ തയ്യൽപ്പണി, റേന്തപ്പണി, കൊന്തകെട്ട്, അലങ്കാരപണികൾ, തോട്ടപ്പണികൾ തുടങ്ങിയ വിദ്യാഭ്യാസപരവും, തൊഴിൽപരവുമായ പഠനങ്ങളും പരിശീലനങ്ങളും എടുക്കുന്നതാത്തിലെ പൈതങ്ങൾക്ക് നൽകിപ്പോന്നു. ജ്ഞാനവായനയ്ക്കായി സിസ്റ്റേഴ്സിനു നൽകിയ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ ബോർഡിംഗിലെ കുട്ടികളെയും വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാൻ ചാവറപിതാവ് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. പരിശീലനം സ്വീകരിക്കുകയും സ്വീകരിച്ചവ ഉടൻതന്നെ പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കന്യാസ്ത്രീകൾ സന്യാസപരിശീലനവും പ്രേഷിതപരിശീലനവും ഒന്നിച്ചു നേടുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ സമർപ്പിതരായ കന്യാസ്ത്രീകളിലൂടെ സാധാരണസ്ത്രീകളുടെ സമുദ്ധാരണവും ശാക്തീകരണവും എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം യാഥാർത്ഥ്യമാവുകയായിരുന്നു. ചാവറയച്ചൻ 1862 -ൽ രചിച്ചതും മലയാളത്തിലെ ആദ്യഖണ്ഡകാവ്യവുമായ **അനസ്താസ്യയുടെ രക്തസാക്ഷ്യം** എന്ന കൃതിയിലും ഇതേ ദർശനധാര നാം കാണുന്നുണ്ട്.

എല്ലാവരേയും കന്യാസ്ത്രീകളാക്കുക എന്നതായിരുന്നില്ല നൽകിയ പരിശീലനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രത്യുത, നല്ലവിശ്വാസചൈത

ന്യമുള്ള, സമഗ്രവ്യക്തിത്വമുള്ള കുടുംബിനികളെ രൂപപ്പെടുത്തുക എന്നതും ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീ എന്തായിരിക്കണം എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഉദാത്തമായ ദർശനങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് കുടുംബങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം 1868-ൽ എഴുതിയ *കുടുംബചട്ടം* അഥവാ *ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ*. ഏറെ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ ഒരു കുടുംബം പുലർത്തേണ്ട ക്രമചട്ടങ്ങൾ, മര്യാദകൾ ഇവ ഉപദേശരൂപേണ നൽകുന്ന ആ കൃതിയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയിൽ സ്ത്രീയ്ക്കുള്ള പങ്ക് ഒരു ആത്മീയമനുഷ്യന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടും നലം തികഞ്ഞ അധ്യാപകന്റെ പാടവത്തോടും മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അനുഭവസമ്പന്നതകളോടും കൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. തിരുസ്സഭയിലെ ഒരു കൗൺസിലോ, മാർപാപ്പായോ കുടുംബത്തെ നേരിട്ട് അഭിസംബോധന ചെയ്ത് അന്നോളം ഒരു ഔദ്യോഗികപ്രബോധനരേഖയും നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹമത് എഴുതിയത് എന്നത് ചാവറുളിന്റെ അനന്യതയും പ്രാധാന്യവും വ്യക്തമാക്കുന്നു. കുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധങ്ങളിൽ, കുട്ടികളെ വളർത്തുന്നതിൽ, പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ, ക്ഷമിക്കുന്നതിൽ, ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിൽ, ലളിതമായി ജീവിക്കുന്നതിൽ, പ്രാർത്ഥനാരൂപി നിലനിർത്തുന്നതിൽ എല്ലാം സ്ത്രീ പുലർത്തേണ്ടുന്ന നിലപാടുകളും മനോഭാവങ്ങളും ജീവിതശൈലിയും അതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവ അനുവർത്തിച്ചാൽ സ്ത്രീ കുടുംബത്തിന് വിളക്കാകാൻ മറ്റൊന്നും ആവശ്യം വരികയില്ല. സമുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശക്തി പ്രകടമാകുന്നത് സ്നേഹംകൊണ്ടു ഹൃദയങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നതിലാണ്. സ്ത്രീസമുദ്ധാരണവും, ശാക്തീകരണവും സഭയിലും സമൂഹത്തിലും ഫലമുള്ള വാക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ്. സ്ത്രീയെ ദേവീയാക്കുന്നത് ഈ സ്നേഹമാണ്. ഒരു മകളായി, സഹോദരിയായി, സഖിയായി (ഭാര്യയായി), അമ്മയായി, അമ്മൂമ്മയായി സ്ത്രീജനം പ്രായത്തിനൊത്ത് രൂപാന്തരപ്പെടുമ്പോൾ അവളിലെ ദേവീഭാവത്തെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു വളർത്തുന്ന പ്രവർത്തനമായിരുന്നു ചാവറപിതാവിന്റേത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാക്തീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും അതിന്റെ ഫലങ്ങൾക്കും നൂറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ടിട്ടും ആയുസ്സും പ്രസക്തിയുമുള്ളത്.

മലയാളനാട് ജനം കൊടുത്ത മഹത്തുക്കളിൽ, ആത്മീയശില്പികളിൽ, സാമൂഹികപരിഷ്കർത്താക്കളിൽ അഗ്രഗണ്യനും സ്ത്രീവി

മോചനത്തിന് തനതായ സംഭാവന നൽകിയ സമുദ്ധാരകനുമായ ചാവറയച്ചൻ, കേരളം കണ്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മഹത്തായ ജീവിതങ്ങളിലൊന്നാണ്. സാമൂഹികമായ ഏതാനും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്ത ഒരു വ്യക്തി എന്നതിലുപരി കാലദേശാദികളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം -ആത്മീയതയിൽ അടിസ്ഥാനമിട്ട് ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കതീതമായി മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സമഗ്രമായ വളർച്ചയ്ക്കും സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കും ഉതകുന്ന വികസനസാധ്യത ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന സംസ്കാരം - മലയാളനാടിന്, ഭാരതഭൂമിന്, അതുവഴി ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്ത മഹിവാൻ അദ്ദേഹം. ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരസമ്പന്നത വ്യക്തമാക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രകടമായ അടയാളം സ്ത്രീകൾക്കും, സമൂഹത്തിലെ പാവപ്പെട്ടവർക്കും പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടവർക്കും അതു നൽകുന്ന പരിഗണനയും ആദരവും മഹത്വവുമാണ്. ആ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ചാവറപിതാവിന്റെ ജീവിതം കാഴ്ചവെച്ച സാംസ്കാരികസമ്പന്നത അന്യാദൃശമാണ്. ഒരു ശാപമായോ, ഭാരമായോ, ബാധ്യതയായോ പലരും കാണുന്ന സ്ത്രീജനത്തിന് മഹത്വവും വ്യക്തമായ ദൗത്യവും ഉണ്ടെന്നും പരിഗണനയും പരിശീലനവും നൽകിയാൽ അവൾ ശക്തിയും മുക്തിയും പ്രാപിക്കുമെന്നും മാനവരാശിയുടെ തന്നെ സമ്പന്നതയ്ക്കും സാഹല്യത്തിനും ഹേതുവായി മാറുമെന്നും തിരിച്ചറിഞ്ഞവനാണ് അദ്ദേഹം.

*ജന്മദാത്രികൾ സ്ത്രീകൾ
കർമ്മനേത്രികൾ സ്ത്രീകൾ
ശർമ്മഹേതുകൾ സ്ത്രീകൾ
ധർമ്മസേതുകൾ സ്ത്രീകൾ (തൃക്കൊടിത്താനം ഗോപി*

നാഥൻനായർ)

എന്ന കവിവചനങ്ങൾ മേല്പറഞ്ഞ സ്ത്രീസമ്പന്നതയാണല്ലോ വിളിച്ചോതുന്നത്. ഇന്ന് ഭാരതത്തിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവുമധികം സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവും സ്വയംപര്യാപ്തതയും നേടിയനാട് കേരളമാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഏതു മൂക്കിലും മൂലയിലും വിദ്യാസമ്പന്നരായ കേരളവനിതകൾ, വളരെ പ്രത്യേകിച്ച്, സുറിയാനിസഭാംഗങ്ങളായ വനിതകൾ സമർപ്പിതരായ മിഷനറിമാരായും, നല്ല കുടുംബിനികളായും പലതൂറുകളിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥകളായും ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് സഭയും സമൂഹവും ഏറെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ചാവറയച്ചനോടാണ്. ചാവറപിതാവിന്റെ പിൻഗാമിയായി വന്ന പോരുകര കുര്യാക്കോസച്ചന് കുനമ്മാവിലെ കന്യാസ്ത്രീകൾ അവരുടെ കൈപ്പടയിൽ എഴുതിയ ഒരു കത്തിന്

അദ്ദേഹം എഴുതിയ മറുപടി കത്തിൽ (1874-ൽ) നിന്ന് ചാവറപ്പിതാവിന്റെ സ്ത്രീശക്തീകരണപ്രവർത്തനം ഉളവാക്കിയ ഫലത്തിന്റെ ഒരു പ്രാക് ചിത്രം ഗ്രഹിക്കാനാവും. അതു തന്നെയായിരിക്കട്ടെ ഇതിന്റെ ഉപസംഹാരവും.

ഉലക്ക പിടിക്കുകയും കലം തേക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൈ ഇതിൻവണ്ണം എഴുതാനും തന്നെയും തന്റെ സ്രഷ്ടാവിനേയും അറിയാതെയും അക്ഷരം കൂട്ടി ഒരുമിച്ച് വേണ്ടും വണ്ണം പറയുവാൻ തിരിയാതെയും ഒരു പ്രകാരം മൃഗമെന്ന പോലെ അടുക്കള ജീവിതസ്ഥിതിക്കാരായ നിങ്ങളെ ഇത്ര ഏറ്റിക്കപ്പെട്ട ഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽ ഉയർത്തി സ്ഥാപിച്ച സർവേശ്വരൻ സ്മരിക്കപ്പെട്ടെ!

**പിന്നൂര
നിർവൃതിദായകം
ഈ അനുധ്യാനം
സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി.**

പ്രകാശമുള്ളപ്പോൾ കാണാൻ കഴിയുന്നവരാണ് കാഴ്ചയുള്ളവർ. എന്നാൽ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളവർ അന്ധ കാർത്തിലും കാണുന്നു. ഉൾക്കണ്ണുകൾക്കൊണ്ട് ദർശിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധം ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളവർക്കാണ് മനസ്സിന്റെ അന്ധതയിൽ തപ്പിത്തടയുന്നവർക്ക് ദിശാബോധം നൽകാനാവുന്നത്. ഇപ്രകാരം, ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളനാടിന് തന്റെ ദർശനധാരയാൽ ദിശാബോധം നൽകിയ ദാർശനികനാണ് ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. വന്ദ്യപിതാവിന്റെ കൃതികളുടെ വായനയും അനുധ്യാനവും ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അകകാമ്പിനെ അല്പമൊന്നു തൊട്ടറിയാൻ ഇടയാക്കി. ആ സ്പർശനം ഒരു ആകർഷണമായി, ആവേശമായി, അകലാൻ കഴിയാത്ത ആത്മബന്ധമായി. ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സരളതയും അന്തരാത്മാവിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ആത്മീയപ്രകാശവും ജീവിതത്തിൽ തുടിച്ചുനിന്ന സ്പർശകരുണയുമായ നൈർമ്മല്യവും കാലദേശാദികളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന വീക്ഷണങ്ങളും ചെയ്തികളിൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉഷ്മളഭാവങ്ങളും ദൈവത്തിലേയ്ക്കും മനുഷ്യരിലേയ്ക്കും ഒരുപോലെ എത്തി

നിലകുന്ന അഭൗമികമായ ചൈതന്യവും ഹൃദയത്തെ ജ്വലിപ്പിച്ചു, ചിന്തകളെ ഉണർത്തി; ഈ ജാലയിൽനിന്ന് ഉയർന്ന നാളങ്ങളാണ് ദർശനം പുണ്യദർശനം എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഓരോ ലേഖനവും. ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ വൈവിധ്യമുണ്ട്. എങ്കിലും ഉറവിടം ഒന്നാകയാൽ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ചില ആവർത്തനങ്ങൾ കാണാനിടയുണ്ട്. ആശയാവിഷ്കാരത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് ആവശ്യമാകയാലാണ് അങ്ങനെ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം വിനിയോഗിക്കുന്നത്.

പിതൃമനസ്സിന്റെ ഭാവങ്ങളെ ഒപ്പിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു പുത്രിയുടെ വികാര-വിചാരധാരകളിലൂടെ കടന്ന് ഒരു കൃതിയുടെ കെട്ടും മട്ടും അതിനു പകർന്ന് ജനമദ്ധ്യേ ഇതിനെ അവതരിപ്പിക്കാൻ കണ്ണും കാതും സമയവും ആരോഗ്യവും ചെലവഴിക്കാൻ സന്നദ്ധരായ സുമനസ്സുകൾ ഏറെയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് ആശിസ്സും പ്രോത്സാഹനവും പകർന്ന് ഹൃദയമായ ഒരു പരിചായകം നൽകിയ എന്റെ സുപ്പീരിയർ ജനറൽ മദർ സാൻറ്റായ്ക്കും പഠനപര്യവേഷണരചനാവഴികൾക്ക് സംലഭ്യയാകാൻ അവസരം നൽകിയ എന്റെ മുൻ പ്രൊവിൻഷ്യൽ സുപ്പീരിയർ മദർ വിജിക്കും പ്രചോദനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകുന്ന ജനറൽ-പ്രൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിൽ അംഗങ്ങൾക്കും, പ്രത്യേകിച്ച്, ജനറൽ കൗൺസിലർ സി.ലെയോണിലായ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയും സൗഹൃദവും നൽകി ബലം പകരുന്ന സമൂഹാംഗങ്ങൾക്കും ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ നന്ദി.

സുന്ദരവും ചിന്തോദ്ദീപകവും ദർശനസമൃദ്ധവുമായ ഒരു അവതാരിക നൽകി ഈ ഉദ്യമത്തെ അനുഗ്രഹപൂർണ്ണമാക്കിയ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ പോൾ തേലക്കാട്ടച്ചനോടും ഞാനേറെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രചനാവഴിയിൽ പ്രേരണയും പ്രചോദനവും നൽകുകയും സൗമനസ്യപൂർവ്വം ഇതിന്റെ എഡിറ്റിംഗ് നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത ജോൺ പോൾ സാറിനും ബേസ്റ്ററുമയുടെ സാരഥ്യം വഹിക്കുന്ന സി.എം.ഐ. സഭയുടെ പ്രിയോർ ജനറാൾ ജോസ് പന്തപ്പാമൊട്ടിയിൽ അച്ചനും ചാവറ സെൻട്രൽ സെക്രട്ടറിയേറ്റ് ഡയറക്ടർ തോമസ് പന്തപ്പാക്കലച്ചനും കോ-ഓർഡിനേറ്ററായ റോബി കണ്ണൻചിറയച്ചനും സഹപ്രവർത്തകർക്കും കൃതജ്ഞതയുടെ കുപ്പുകരങ്ങൾ!

അനുബന്ധം ഒന്ന്

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് ജീവിതരേഖ

- 1805
ഫെബ്രുവരി 10-ന് ആലപ്പുഴയിലെ കൈനകരിയിൽ ജനനം
- 1818
സെമിനാരി പ്രവേശനം
- 1829
നവംബർ 29. പൗരോഹിത്യ സ്വീകരണം
- 1831
മെയ് 11. ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഏതദ്ദേശീയ (സി.എം.ഐ) സന്യാസ സമൂഹസ്ഥാപനം.
- 1833
സുറിയാനി കത്തോലിക്കരുടെ ആദ്യത്തെ പൊതു സെമിനാരി മാനാനത്ത് സ്ഥാപിച്ചു നടത്താൻ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നു.
- 1846
കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ സംസ്കൃതസ്കൂൾ മാനാനത്തു സ്ഥാപിച്ചു.
- 1846
സുറിയാനി കത്തോലിക്കരുടെയിടയിലെ ആദ്യത്തെ പ്രസ്സും പ്രസിദ്ധീകരണ കേന്ദ്രവും മാനാനത്തു സ്ഥാപിച്ചു.
- 1853
കേരളകത്തോലിക്കാസഭയുടെ പ്രഥമ വിശ്വാസ പരിശീലന കേന്ദ്രം മാനാനത്തു ആരംഭിക്കുന്നു.
- 1855
ഡിസംബർ 8. ഇന്ത്യൻ ജനതയിൽ നിന്നും ആദ്യമായി ക്രൈസ്തവ സന്യാസ വ്രതസമർപ്പണം ഔദ്യോഗികമായി ചെയ്യുന്നു.
- 1857-58
ഇന്ത്യൻഭാഷാനാടകവഴിയിലെ ആദ്യ രചനയായി പത്ത് ഇടയനാടകങ്ങൾ എഴുതി; സെമിനാരികളിൽ രംഗവിഷ്കാരം നടത്തി.
- 1861
വരാപ്പുഴ അതിരൂപതയിൽ സുറിയാനി കത്തോലിക്കരുടെ വികാരി ജനറാൾ ആയി നിയമിതനായി. റോക്കോസ് ശീശ്മയിൽ നിന്നും കേരളസഭയെ രക്ഷി

കുന്നതിനു നേതൃത്വം നൽകി.

- 1862
കേരള സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളെ നവീകരിച്ചു.
- 1862
മലയാളത്തിലെ ആദ്യഖണ്ഡകാവ്യമായ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം രചിച്ചു.
- 1864
കത്തോലിക്ക പ്രെമറി സ്കൂൾ മാനാനത്തു സ്ഥാപിച്ചു.
- 1864
ഒരു പള്ളിയ്ക്കു ഒരു പള്ളിക്കൂടം എന്ന നിയമം വികാരി ജനറാൾ എന്ന നിലയിൽ ശാഠ്യപൂർവ്വം നടപ്പിലാക്കി.
- 1866
ഫെബ്രുവരി 13. കേരളത്തിലെ പ്രഥമ ഏതദ്ദേശീയ സന്യാസിനി സമൂഹം നിഷ്പാദുക കർമ്മലീത്ത മൂന്നാംസഭ (T.O.C.D) എന്ന പേരിൽ ലെയോപ്പോൾദ് മിഷനറിയുടെ സഹായത്തോടെ കുന്നമ്മാവിൽ സ്ഥാപിച്ചു. നാലംഗങ്ങളുമായിട്ടായിരുന്നു തുടക്കം. ഈ സഭ പിന്നീട് 1890-ൽ റീത്തടിസ്ഥാനത്തിൽ ഔദ്യോഗികമായി രണ്ടായി. സി.എം.സി., സി.റ്റി.സി. എന്നീ പേരുകളിൽ ഇന്ന് അവ അറിയപ്പെടുകയും പ്രവർത്തനം തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.
- 1868
പെൺകുട്ടികൾക്കു താമസിച്ചു പഠിക്കുവാനുള്ള ആദ്യത്തെ ബോർഡിംഗ് ഹൗസ് (എടുക്കുന്നാത്തത്) കുന്നമ്മാവിൽ ലെയോപ്പോൾദ് മിഷനറിയോടു ചേർന്നു ആരംഭിച്ചു.
- 1868
കത്തോലിക്കാകുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള കുടുംബചട്ടം (ഒരു നല്ല അപ്പന്റെ ചാവറുൾ) എഴുതി കൈനകരി ഇടവകക്കാർക്ക് കൊടുത്തു.
- 1869
അനാഥർക്കും രോഗികൾക്കും വൃദ്ധർക്കുമായി ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ അഗതിമന്ദിരം കൈനകരിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു.
- 1869
19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കത്തോലിക്കാസഭയിലേയ്ക്കുള്ള പുനരുകൃ പ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രേരണ നൽകി.
- 1871
ജനുവരി 3-ന് കുന്നമ്മാവ് സെന്റ് ഫിലോമിന ആശ്രമത്തിൽവെച്ച് മരണം, ജനുവരി 4-ന് സംസ്കാരം.
- 1889
മെയ് 24. പുജ്യാവശിഷ്ടങ്ങൾ കുന്നമ്മാവ് ആശ്രമ ദേവാലയത്തിൽ

നിന്നെടുത്തു മാനാനം ആശ്രമ ദേവാലയത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു.

- 1984 ഏപ്രിൽ 7. ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പ റോമിൽ വെച്ചു ധന്യനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.
- 1986 ഫെബ്രുവരി 8. ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പ കോട്ടയത്തു വെച്ചു വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. പുരുഷന്മാരിൽ *വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ* എന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ട ആദ്യ ഭാരതീയനായി.
- 1987 ബഹുമാനാർത്ഥം കേന്ദ്രഗവർണ്മെന്റ് തപാൽ സ്റ്റാമ്പു പുറത്തിറക്കി. രാഷ്ട്രപതി ആർ. വെങ്കിട്ടരാമൻ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചു സ്റ്റാമ്പ് റിലീസ് ചെയ്തു.

അനുബന്ധം രണ്ട്

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസിന്റെ രചനകൾ

നാളാഗമങ്ങൾ (CHRONICLES)

സി.എം.ഐ., സി.എം.സി. സന്യാസിസഭകളുടെ സ്ഥാപനം, വളർച്ച • 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ *പ്രൊപ്പഗാണ്ടാ*, *പ്രൊപ്പഗാണ്ടാ* സഭാസംവിധാനങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളും മിഷനറിമാരും • 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളസഭയിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളും വ്യക്തികളും • പാലയ്ക്കൽ തോമാ കത്തനാരുടെ ജീവചരിത്രം: *മലയാളിയെക്കുറിച്ചു മലയാളി എഴുതിയ ആദ്യ ജീവചരിത്രം*

ആത്മാനുതാപം

മരണവിട്ടിൽ പാടുന്നതിനുള്ള പാഠ

(*പർവ്വം* എന്നായിരുന്നു ആദ്യം. പിന്നീടു പുനഃപ്രകാശനവേളയിൽ അതു *പാഠ* എന്നു മാറ്റുകയായിരുന്നു)

അനസ്താസിയായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം

(മലയാളത്തിലെ ആദ്യഖണ്ഡകാവ്യം)

ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ

(ധ്യാന സംഭാഷണങ്ങളും ധ്യാന വിചാരങ്ങളും ധ്യാനപ്രാർത്ഥനകളും)

കത്തുകൾ

(മാർപ്പാപ്പാ, പ്രൊപ്പഗാണ്ടാ തിരുസംഘാധ്യക്ഷൻ, നിഷ്പാദക കർമ്മലീത്താസഭാധികാരികൾ, സന്യാസസമൂഹാംഗങ്ങൾ, ഇടവകവൈദികർ, സഭാംഗങ്ങൾ, കന്യാസ്ത്രീകൾ എന്നിവർക്കുള്ളവ)

തൂക്കാന

(തിരുക്കർമ്മാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ • ലിറ്റർജിക്കൽ കലണ്ടർ • മരിച്ചവർക്കുള്ള ചെറിയ ഒപ്പീസ്)

ഇടയ നാടകങ്ങൾ

(Ecologues: Shepherd plays: സെമിനാരികളിൽ ക്രിസ്തുമസ്സ് വേളകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതിയിരുന്ന ലഘുനാടകങ്ങൾ; ഇറ്റലിയിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്തെഴുതിയവ. മലയാളത്തിലെ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിലെതന്നെ നാടകവഴിയിലെ ആദ്യശ്രമങ്ങൾ ഇതായിരുന്നു എന്നു കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് എഴുതി പിന്നീടു പകർത്തി മാറ്റിയെഴുതിയ ആദ്യ ഇടയനാടകങ്ങളുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ ലഭ്യമായിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക മലയാളഭാഷ്യത്തോടൊപ്പം അവയുടെ ആദിമരൂപം, വ്യാഖ്യാന പഠനമുൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ *ബേസ്റാമ* നടത്തിവരുന്നു.)

അനുബന്ധം മൂന്ന്

അനുബന്ധം നാല്

ജീവിതരേഖ :

സിസ്റ്റർ ഡോ. സോഫി റോസ് സി.എം.സി

ചങ്ങനാശ്ശേരി ഹോളി കീൻസ് പ്രോവിൻസ് അംഗം. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റ്. ദൈവശാസ്ത്രാധ്യാപിക, ഫോർമേറ്റർ, പ്രീഫെക്ട് ഓഫ് സ്റ്റഡീസ്, സൂപ്പീരിയർ, വികാർ പ്രോവിൻഷ്യൽ, സീറോ-മലബാർസഭാ മതബോധന സിനഡൽ കമ്മറ്റി അംഗം, ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതാ ബൈബിൾ കമ്മീഷൻ അംഗം എന്നീ നിലകളിൽ ശുശ്രൂഷ.

രചനകൾ:

- ത്രിത്വവിശ്വാസം പുറജാതീയമോ?*
- ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഒരാമുഖം (As co-author)*
- ഏകീകരണപാതയിലെ പൈതൃകശബ്ദം*
- മാതൃമൊഴികൾ (As Editor)*
- ദൈവശാസ്ത്രനിഘണ്ടു(As co-editor)*
- ഇതാ ഈ വഴിയെ*
- യേശുസാരൂപ്യം*
- മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവർ*
- ഭൂമിയുടെ അതിർത്തികൾവരെ*
- ദിവ്യരഹസ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകൻ*
- Church as mystery and communion*

ബേസ്റൗമ

ബേസ്റൗമ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിന്റെ അർത്ഥം *ഉയരങ്ങളിലെ ഭവനം* എന്നാണ്. മാനാനന്തുള്ള സി.എം.ഐ. സഭയുടെ ആദ്യഭവനത്തെ സ്ഥാപകപിതാക്കൾ വിളിച്ച പേരാണ്. ചാവറ പിതാവാണ് ഈ പേര് നൽകിയത്.

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് പിതാവിന്റെ ജീവിത ദർശനങ്ങളും അനുബന്ധ വിചാരധാരകളും വ്യാപകമായ തലത്തിൽ ദൃശ്യ-ശ്രാവ്യ-മുദ്രണ തലങ്ങളിലൂടെ കേന്ദ്രീകൃതമായി പൊതുസമൂഹമധ്യത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതിനായി സി.എം.ഐ., സി.എം.സി. സഭകൾ സംയുക്തമായി ചാവറ സെൻട്രൽ സെക്രട്ടറിയേറ്റിന്റെ കീഴിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാശനധാരയാണ് *ബേസ്റൗമ*. ഇപ്പോൾ ഈ ധാര *ബേസ്റൗമ സെന്റർ ഫോർ ചാവറ സ്റ്റഡീസ്* ആയി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രവർത്തന സരണിയിലെ ആദ്യപാദമാണ് പുസ്തകപ്രസാധനം. ദൃശ്യ-ശ്രാവ്യ ധാരകളിൽക്കൂടി പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളിലാണ് സഭാനേതൃത്വം. *ബേസ്റൗമ* എന്ന പേരിൽ ചാവറ പിതാവിന്റെ ജീവിതദർശനങ്ങളെ പ്രമേയമാക്കി അന്തർദ്ദേശീയ നില വാരത്തിലുള്ള ഒരു ഡോക്യുമെന്ററി ചിത്രത്തിന്റെ കടലാസു ജോലികൾ പൂർത്തിയാക്കി വരുന്നു.

ചാവറ പിതാവിന്റെ കാവ്യ രചനകൾക്കൊപ്പം കവി ശ്രേഷ്ഠരായ ടാഗോർ, മഹാകവി ജി., അക്കിത്തം, ഒ.എൻ.വി., കാവാലം, വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, യൂസഫലി കേച്ചേരി, ശ്രീകുമാരൻ തമ്പി, റഫീക് അഹമ്മദ് തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാധനർ ക്രൈസ്തവ ചൈതന്യത്തെ അവലംബമാക്കി എഴുതുന്ന ഗാനങ്ങൾക്ക് പ്രഗത്ഭ സംഗീതകാരന്മാർ ഈണം പകർന്നുകൊണ്ടുള്ള മ്യൂസിക് ആൽബങ്ങളുടെ ഒരുക്കങ്ങളും പുരോഗമിക്കുന്നു. തമിഴിലും കന്നഡത്തിലും ഹിന്ദിയിലും കൂടി ഗാനങ്ങൾ ഈണപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പ്രശസ്തരും പ്രഗത്ഭരുമായ ഗായകരായിരിക്കും ആലാപനം. ഗാനങ്ങളിൽ കുറച്ചെണ്ണത്തിനു പ്രഗത്ഭരായ ചലച്ചിത്രകാരന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ ദൃശ്യാഖ്യാനം നൽകുവാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാവറ സംസ്കൃതിയെ പഠനവിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടും ക്രൈസ്തവതയുടെ ദർശന തലത്തിലുള്ള കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുമുള്ള ഗവേഷണ പദ്ധതികൾ വിവിധ തല

ത്തിൽ ഏകോപിപ്പിക്കുകയും ബേസ്റൗമ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. ചാവറ യച്ചന്റെ സംഭാവനകളെ ആധാരമാക്കി ബാംഗ്ലൂരിലെ ക്രൈസ്റ്റ് യൂണി വേഴ്സിറ്റി വിദ്യാഭ്യാസ-മാധ്യമ-സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ധാരകളിൽ പി. എച്ച്.ഡി. കോഴ്സുകൾ ആരംഭിക്കുന്നു. മറ്റു സർവ്വകലാശാലകളിൽ ലേയ്ക്കു കൂടി ഈ സാമൂഹ്യ വ്യാപിച്ചു കാണുവാൻ ബേസ്റൗമ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ധർമ്മരാം വിദ്യാക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചാവറ സംസ്കൃതിയിൽ ഡിപ്ലോമ കോഴ്സ് ആരംഭിക്കുവാനും അവയ്ക്കു ദൂര വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹ്യതകൾ അനുവദിക്കുവാനും ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നു. ചാവറ ജീവിതത്തെയും ദർശനത്തെയും ചൈതന്യമായി അതിൽ അന്തർ ദീപ്തമായ വിശ്വസാഹോദര്യത്തെയും ക്രീയാത്മ കമായ എല്ലാ സാമൂഹ്യതകളിലൂടെയും വിചാര സംവാദ വിഷയമാക്കി പൊതുസമൂഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ ബേസ്റൗമ പ്രതിജ്ഞാ ബദ്ധമാണ്. ബേസ്റൗമ യുടെ നിർദ്ദേശാഗ്രഹപ്രകാരം ചാവറ സെൻട്രൽ സെക്രട്ടറിയേറ്റ് ചാവറ സംസ്കൃതി പുരസ്കാരം 2012 മുതൽ നൽകുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രഥമ പുരസ്കാരത്തിന് ഡോ.എ.പി.ജെ.അബ്ദുൾ കലാമിനെയാണ് പുരസ്കാര നിർണ്ണയ ജൂറി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത് എന്നത് അഭിമാനകരമാണ്.

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ:

- ആകാശദീപങ്ങൾ സാക്ഷി • ചാവറ പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ ഒരു നോവ ലിസ്റ്റിന്റെ തീർത്ഥാടനം • ജോൺ ആന്റണി • അവതാരിക: പെരുമ്പടവം ശ്രീധ രൻ (രണ്ടാം പതിപ്പ്)
- സുകൃതാസ്മര • ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, ഡോ. എം. ലീലാവതി, എം.കെ. സാനു, എ. ശ്രീധരമേനോൻ, പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, ഫാ. ഇസഡ്.എം. മുഴുർ, സി. വി. ആനന്ദബോസ്, മാത്യു ഉലകാതറ, ഡോ. കുര്യാസ് കുന്ദളക്കുഴി, ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യൻ പോൾ, സി.പി. ശ്രീധരൻ, കെ.എം. തരകൻ, ടി.എം. എബ്രഹാം, പി.കെ. രാജശേഖരൻ എന്നിവരുടെ ചാവറ പിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷ ണങ്ങൾ • അവതാരിക: എം. തോമസ് മാത്യു (രണ്ടാം പതിപ്പ്)
- ഇതാ ഞാൻ, അവിടത്തെ ദാസൻ • ചാവറ പിതാവിന്റെ ജീവിതദർശനങ്ങളെ പാർശ്വപരിവൃത്ത സഹിതം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലെ ആദ്യ ഭാഗം • ഫാ. തോമസ് പത്തപ്പാക്കൽ സി.എം.ഐ • അവതാരിക : ഡോ. കെ.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ.
- പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം: പ്രസക്തിയും പ്രശ്നങ്ങളും • ചാവറ അനുസ്മരണ പ്രഭാ ഷണങ്ങൾ • ഡോ. കെ.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ, അബ്ദുൾ സമദ് സമദാനി (രണ്ടാം പതിപ്പ്)
- അറിവിന്റെ വഴിയെ താപസ മനസ് • ചാവറ പിതാവിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ശുശ്രൂഷാ സങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അപഗ്രഥന വിചാരം സി.ഡോ.ആവില സി.എം. സി, സി.ധന്യ സി.എം.സി, സി.മരീന സി.എം.സി. • അവതാരിക : പ്രൊഫ. എം.അച്യുതൻ

- എന്റെ ഓഹരിയും പാനപാത്രവും ചാവറ പിതാവിന്റെ ദൈവ സാദൃശ സങ്കല്പ ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ • സി.ഡോ.ആവില സി.എം.സി, സി.മരീന സി.എം.സി. • അവതാരിക: ടി.എം.എബ്രഹാം
- ഭൂമി കന്യകമാർക്കൊരു ഉണർത്തു പാട്ട് സ്ത്രീ ശാക്തീകരണത്തിലെ ആദ്യ പർവ്വവും ചാവറ പിതാവിന്റെ സംഭാവനകളും; പഠനം • സി.ഡോ.ആവില
- അവതാരിക : പ്രൊഫ.മാത്യു ഉലകം തറ.

ദർശനം പുണ്യദർശനം